

Ông Xã Phải Được Dỗ Dành

Contents

Ông Xã Phải Được Dỗ Dành	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	6
3. Chương 3	10
4. Chương 4	14
5. Chương 5	18
6. Chương 6	22
7. Chương 7	26
8. Chương 8	30
9. Chương 9	34
10. Chương 10	38
11. Chương 11	42

Ông Xã Phải Được Dỗ Dành

Giới thiệu

Tên gốc: Lão công mỗi thiên đô yếu hổngSố chương: 66 chương + 1 ngoại truyệnEditor: Vân VânMột câu chuyện nhẹ nhàng

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ong-xa-phai-duoc-do-danh>

1. Chương 1

Hoàn Sơn Phỉ Thúy là khu biệt thự vùng ngoại thành Đế Đô, vì được xây dựng khá sớm nên cách trung tâm thành phố không xa. Nhưng cũng vì thế mà người sống ở khu vực này đều là người có tiền có quyền.

Mà gia đình họ Tần là một trong những hộ gia đình có mặt ở đây sớm nhất.

một tòa biệt thự màu trắng ba tầng, phong cách kiến trúc châu Âu, có vườn hoa cây cảnh, tượng điêu khắc, vòi phun nước, nhìn thoáng qua là có thể nhận ra ngay phong cách thuần chất phương Tây. Cũng chỉ có con diều đang tung bay trên không trung trong sân vườn là mang nét văn hóa Trung Hoa.

Mẹ Tần từ ban công lầu hai, nhìn xuống sân thấy con trai lớn đang chơi đùa cùng đứa bé, cau mày.

“Mẹ làm sao vậy ạ?” Người con trai thứ hai – Tần Hoài hỏi khi thấy mẹ mình đứng ở ban công một lúc lâu, sắc mặt ngày càng kém.

“Còn không phải do anh con sao!” Mẹ Tần thở dài rồi quay về phòng khách.

Tần Hoài nhìn theo hướng của mẹ đã nhìn, thấy anh trai đang chơi đùa cùng đứa bé, rồi quay người theo mẹ mình vào phòng khách.

“Bà làm sao vậy, sao lại ủ rũ, cau có thế kia?” Ba Tần thấy vợ từ trên lầu xuống, mặt mũi buồn rầu thì bỏ tờ báo đang đọc dở xuống, hỏi.

“Ông thật chẳng quan tâm một chút nào.” Mẹ Tần trợn mắt nhìn chồng.

“Ai chọc giận bà?” Ba Tần hỏi.

“thì là chuyện thằng Tần Qua chứ đâu...” Mẹ Tần âu sầu ngồi xuống cạnh chồng.

“Tần Qua? Tần Qua không phải đang rất tốt sao?” Ba Tần khó hiểu hỏi.

“Ông chỉ suốt ngày biết đến công việc, chuyện của con ông có để ý một chút nào chưa?”

“Khi nào mà tôi không quan tâm chuyện của con? Khi Tần Qua bị bệnh, tôi cũng rất lo lắng, nhưng không phải là bác sĩ tâm lý đã nói là khỏi hẳn rồi sao?” Ba Tần nói.

“Ông quên lời dặn cuối cùng của bác sĩ Lý rồi à.” Mẹ Tần nói “Tuy rằng tâm lý của con trai coi như đã khỏi rồi nhưng vẫn còn di chứng, ví dụ như tính khí nóng nảy, dễ xúc động ...”

“Tần Qua là lính, lại là bộ đội đặc chủng, tính tình nóng nảy là bình thường.”

“Tôi không cãi nhau với ông.” Mẹ Tần trực tiếp từ chối nói chuyện cùng chồng. “Dù sao tôi vẫn nhớ bác sĩ Lý đã nói với tôi cách tốt nhất là dùng tình cảm gia đình để quan tâm rồi từ từ nó khắc phục tính cách khó gần gũi người khác của nó”.

“Vậy bà còn buồn rầu gì nữa, chúng ta vẫn cứ sống như bây giờ là tốt lắm rồi.”

“Ông không hiểu hay giả vờ không hiểu. Ý của bác sĩ Lý là cho Tần Qua kết hôn, để nó có gia đình, vợ con của nó.” Mẹ Tần nói.

“Cho nên mấy ngày nay bà sắp xếp cho Tần Qua đi xem mắt”.

“Đúng vậy”

“Thế kết quả thế nào?”

“không tốt lắm” Mẹ Tần có chút không được tự nhiên, nói.

“Đâu chỉ có chút không tốt. Tôi nghe được là, các nhà có mặt mũi, thế lực ở gần đây bà đều đến nhà người ta. Người ta vừa nghe nói Tần Qua tìm vợ thì một nửa từ chối ngay lập tức, một nửa gặp Tần Qua rồi thì không ngừng điện thoại cho Tần Hoài.” Ba Tần tức giận nói “Bà thật là hồ đồ. Lại tiếp tục như thế, cần thật ảnh hưởng tình cảm của hai đứa nhỏ”.

“Làm sao mà nói tôi hồ đồ. Tôi làm vậy không phải là vì con sao.”

“Phương Tình, tôi biết trong mắt chúng ta, hai con trai đều là người rất ưu tú, nhưng bà không thể không thừa nhận là Tần Qua đã trải qua chiến trường, chịu thương tổn, thậm chí còn mắc chứng PTSD (rối loạn stress sau sang chấn). Lúc trước chúng ta đã liên hệ tìm kiếm bác sĩ trên khắp thế giới, chuyện này các gia đình ở khu vực này ai cũng đều biết. Nếu bà thực tình muốn tìm vợ cho Tần Qua, tốt nhất là tìm kiếm trong các gia đình không phải ở khu này.”

PTSD - Rối loạn stress sau sang chấn hay Hậu chấn tâm lý (tiếng anh: Posttraumatic Stress Disorder- PTSD) là một rối loạn tâm lý, tổn thương về mặt tinh thần, biểu hiện bằng các triệu chứng lo âu rõ rệt sau khi phải đương đầu với sự kiện gây tổn thương và vẫn tiếp tục kéo dài sau đó khi sự kiện đã kết thúc từ lâu. Bệnh hay gặp ở những người từng trải qua các biến cố gây ảnh hưởng nghiêm trọng đến sức khỏe tinh thần hoặc/và thể chất như thiên tai, chiến tranh, bạo hành(bạo hành gia đình, bạo hành tinh thần,...), tai nạn. Bệnh còn có tên khác là rối loạn stress sau chấn thương hoặc rối loạn tâm căn sau sang chấn, theo phân loại nó thuộc nhóm bệnh liên quan đến stress (Căng thẳng)

“Vậy thì sao? Con tôi là một người lính, là anh hùng của đất nước. Nó chẳng qua bị mắc chứng PTSD nhưng hiện tại đã chữa khỏi rồi còn gì.” Mẹ Tần tức giận nói “Về phần ở bên ngoài đồn đại như thế nào? nói nó giết người, sẽ đánh vợ, không phải là đồn bậy đồn bạ sao. Con tôi muốn lấy vợ, tại sao không thể lấy người tương xứng, môn đăng hộ đối mà phải tìm người không phù hợp”

“Tôi biết bà sợ khi Tần Hoài cưới vợ, chênh lệch về xuất thân, hoàn cảnh gia đình giữa hai con dâu quá lớn, nhưng bà cũng không thể không tính đến tình hình thực tế của Tần Qua.” Ba Tần mặc dù thông cảm cho vợ nhưng vẫn nói thẳng.

Tần Hoài đứng ở góc cầu thang nghe một lúc lâu, đã hiểu lo lắng của mẹ. anh mình sau khi tốt nghiệp trường Quân đội thì nhất quyết ở lại phục vụ Quân đội, còn mình thì trực tiếp tiếp quản công ty của gia đình. Đến khi anh trai vì bị thương nên phải xuất ngũ, mình đã là Giám đốc của tập đoàn Tần thị.

Mà anh trai phải điều trị với bác sĩ tâm lý hai năm dài, tuy đã điều trị khỏi nhưng cũng không muốn vào công ty. Có thể nói là đem toàn bộ tập đoàn Tần thị to lớn tặng cho mình. Bây giờ, đường đường là Đại thiếu gia của tập đoàn Tần thị, thế mà tìm đối tượng để kết hôn còn bị người khác ghét bỏ.

“Ba, mẹ!” Tần Hoài lên tiếng

“Con đó hả.” Ba Tần thấy con trai, nhẹ gật đầu.

“Mẹ, mẹ luôn tự mình sắp xếp cho anh đi coi mắt, nhưng có phải là anh trai không muốn kết hôn hay không?” Tần Hoài hỏi

“Tần Qua không phản đối, nó nói nó muốn cho Phi Phi một gia đình hoàn chỉnh” Mẹ Tần đáp.

“Vậy Chúng ta kết hôn thương mại đi.” Tần Hoài bỗng nhiên nói.

“Kết hôn thương mại?” Ba Tần, mẹ Tần không hẹn mà cùng nhìn con trai thứ hai.

“Gần đây có vài công ty muốn tìm kiếm hợp tác với công ty chúng ta. Con nghĩ “kết hôn thương mại “ cũng là một ý tưởng không tồi.”

Mẹ Tần cúi đầu, nghiêm túc suy nghĩ, ba Tần thoáng nhìn con trai, nhưng cuối cùng cũng không nói gì. một tuần sau

Tại cửa chính khách sạn Đế Vương.

Ngô Đồng trốn sau cửa khách sạn ngồi cả buổi, cuối cùng nhìn thấy gia đình chú Hai từ trên chiếc xe Bentley bước xuống đi vào khách sạn. Ngô Đồng lập tức theo sát phía sau, đi vào theo.

Nhà chú Hai đã trốn tránh mình mấy tuần lễ rồi. hiện giờ mình đến nhà tìm người, bảo vệ không cho vào bên trong, cứ nói là nhà chú Hai không có nhà. Gọi điện thoại thì không kết nối được, chắc chắn đã cho mình vào danh sách đen. Đến công ty tìm cũng không vào được cửa chính, thật là gấp chết mình.

Ngô Đồng nghĩ hôm nay dù thế nào cũng phải thử một lần, bằng bất cứ giá nào cũng phải để chú Hai có câu trả lời. Em trai đang còn trong bệnh viện chờ mình, thời gian không còn nhiều lắm.

Ngô Đồng thấy gia đình chú Hai đã sắp vào thang máy, vội vội vàng vàng chạy đến xem họ bấm lầu mấy. Kết quả, do chạy quá nhanh nên cô đã va chạm với một bé trai đang cầm súng đồ chơi trên tay.

“thật xin lỗi, anh bạn nhỏ, chị không cố ý đâu.” Ngô Đồng thấy bé trai ngơ ngác nhìn chằm chằm khẩu súng đồ chơi rơi trên mặt đất, không khóc, không la, chắc là bị dọa. cô vội vàng nhặt khẩu súng lên đưa cho bé.

Cậu bé cầm khẩu súng đồ chơi, ngẩng đầu nhìn Ngô Đồng một chút. cô cảm thấy biểu cảm của bé có chút kỳ lạ, nhưng cũng không suy nghĩ nhiều, kiểm tra thân thể của cậu bé từ trên xuống dưới, hỏi “Em không bị thương ở đâu chứ, ba mẹ em đâu?”

“Phi Phi” Bỗng nhiên có tiếng gọi của một người đàn ông giọng hơi trầm, cậu bé đẩy Ngô Đồng ra rồi chạy đi.

Ngô Đồng nhìn theo hướng cậu bé chạy đi, loáng thoáng thấy bóng dáng to cao của một người đàn ông, chắc là người nhà của cậu bé, lại nhanh chóng quay người tiếp tục chạy về phía cửa thang máy. Đứng trước cửa thang máy đợi một lúc, cô phát hiện thang máy dừng ở tầng 20 và tầng 26.

“Tầng 20 hay là tầng 26?” Ngô Đồng tìm đến bảng chỉ dẫn sơ đồ khách sạn, phát hiện tầng 20 là nhà hàng, tầng 26 là phòng họp. “đi tầng 20 trước, sau đó đi tầng 26.” Ngô Đồng quyết định xong, đi vào thang máy.

Tần Qua ngồi xổm xuống, nhìn Phi Phi “Vừa rồi làm sao vậy con?”

Bởi vì tầm nhìn bị chắn bởi bồn hoa ở giữa, Tần Qua không thấy rõ ràng chuyện gì đã xảy ra, đại khái chỉ trông thấy một người lớn ngồi xổm trước mặt Phi Phi nói gì đó. Vì Phi Phi có chút đặc thù nên Tần Qua lo lắng hỏi.

Phi Phi chớp chớp đôi mắt đen láy, nhẹ nhàng lắc đầu.

“không có việc gì thì tốt, lần sau không được chạy xa như thế nữa, được không.” Tần Qua nghĩ đến cậu bé hoạt bát đáng yêu ngày xưa, nay lại thành như vậy, trong lòng thương tiếc, đồng thời cũng có chút khó chịu.

“Con thích ăn kem ly phải không? Chúng ta đi ăn.” Tần Qua bế Phi Phi lên.

“anh, trẻ con không được ăn quá nhiều đồ lạnh, với lại đã đến giờ hẹn với gia đình họ Ngô” Tần Hoài đứng lên nói.

“Mọi người muốn bàn hợp đồng trước mà. Chờ mọi người bàn bạc gần xong, anh sẽ đi lên. Giờ anh dẫn Phi Phi đi ăn kem.” Tần Qua nói.

“anh ...” Tần Hoài nhìn thoáng qua cậu bé trên tay anh trai nhà mình, nhin không được nói tiếp “thật sự anh muốn để Phi Phi quyết định”

“Đúng vậy” Tần Qua gật nhẹ đầu.

“anh, nhưng mà dù sao ...”

“anh cười ai cũng không quan trọng, với lại tính tình đối phương như thế nào chắc chắn là mẹ đã tìm hiểu kỹ rồi, chỉ cần người ta không chê anh là được.” Khóe mắt Tần Qua có một vết sẹo dài khoảng 2cm, lúc cười lên có vẻ hơi hung dữ “anh không sao. Chỉ cần Phi Phi không chê là được”

Tần Hoài cảm thấy sự việc không thể quyết định như vậy, nhưng cũng không biết giải quyết như thế nào. Chỉ hy vọng con gái nhà họ Ngô thật sự giống như lời đồn, là người hiểu biết, hiền lành. (Nguyên gốc: tri thư đạt lý, ôn nhu thiện lương)

“Vậy em lên trước, anh dẫn Phi Phi ăn kem xong thì lên ngay nhé.” Tần Hoài không yên lòng, dặn dò “Phòng 2601”

“Biết rồi”. Tần Qua nói xong, bế Phi Phi đi ăn kem.

Trong phòng 2601, hai bên đã nói chuyện được một lúc, mẹ Tần đã lên nhìn Ngô Chi Chi đang ngồi đối diện, trong mắt lộ ra sự hài lòng. cô gái này lớn lên xinh đẹp, khí chất cũng không tệ, giọng nói nhõnhe, nghe nói là người chơi đàn piano.

“Cốc, cốc”. Cùng với tiếng gõ cửa, Tần Hoài đẩy cửa bước vào “Xin lỗi, con đến muộn.”

“không muộn đâu, chúng ta hẹn lúc hai giờ cơ mà”. Ngô Lập Nhân liên tục cười nói.

Ngô Chi Chi hôm nay trang điểm đặc biệt kỹ càng, trước khi đến cô biết mình và con trai nhà họ Tần muốn bàn chuyện liên hôn. Lúc này, trông thấy một thanh niên tuấn tú, đẹp trai, lập tức hai má ửng đỏ, dáng vẻ có chút e dè, xấu hổ.

Mẹ Tần có chút mất hứng, Tần Hoài thật là, biết ngoại hình của mình so với anh trai thì được phái nữ thích hơn, vậy mà hôm nay lại đến đây.

“Tần Qua đâu?” Mẹ Tần cố ý hỏi.

“Vừa xảy ra chút chuyện, anh trai một lát nữa sẽ đến.” Tần Hoài trả lời

“không vội, không vội” Ngô Lập Nhân cười ha ha, nói.

Bấy giờ, Ngô Chi Chi mới biết đây là con trai thứ hai nhà họ Tần, lập tức có chút khó chịu quay đầu. Sau đó, trong lòng lại nghĩ, đều là anh em ruột thịt do bà Tần sinh, chắc ngoại hình cũng không đến nỗi xấu.

“Chị, ngoại hình chắc là không tệ đâu.” Ngô Khải nhỏ giọng nói thầm bên tai chị.

Ngô Chi Chi lặng lẽ trợn mắt lườm em trai.

Bà Ngô lôi kéo mẹ Tần, khen "Tần phu nhân thật là có phúc, hai con trai quả thật đều là nhân tài hiếm có" (nguyên gốc: long chương phượng chắt)

Mẹ Tần nghe thấy, cũng cho là hai con trai mình đều là thanh niên ưu tú. Lại thấy Ngô Chi Chi khi nghe Tần Hoài không phải là đối tượng xem mắt của mình, mắt cũng không nhìn lung tung thì lập tức đối với cô con dâu tương lai này, càng nhìn càng hài lòng.

Hai bên đang nói chuyện rôm rả, bỗng nhiên bên ngoài có tiếng gõ cửa.

"Chắc là Tần Qua đến" Bà Tần nói.

Mọi người lập tức nhìn ra cửa, Tần Hoài đứng lên đi mở cửa, chỉ thấy đứng bên ngoài là một cô gái có ngoại hình thanh tú, mặc chiếc váy màu trắng, thì bất ngờ.

Ngô Đồng ở nhà hàng tìm một lúc lâu chưa thấy nhà chú Hai, lúc này mới đi lên tầng 26. Vừa gõ cửa phòng thứ nhất, thì gặp một thanh niên mặc âu phục chỉnh chu bèn ngại ngần nói "Xin cho tôi hỏi thăm một chút, ông Ngô Lập Nhân có ở đây không ạ?"

"Ai tìm tôi?" Ngô Lập Nhân nghe nói có người tìm mình, đứng lên đi ra cửa. Vừa trông thấy Ngô Đồng thì sắc mặt liền thay đổi.

"Chú Hai!" Mắt Ngô Đồng sáng lên, vượt qua Tần Hoài đi vào phòng.

"Sao cháu lại đến đây?" Ngô Lập Nhân vất vả không chế cho mình giữ vẻ tươi cười.

"Chú Hai, thì ra chú ở chỗ này". Ngô Đồng giả bộ nói "Con gọi điện cho chú không được, đến công ty thì nói chú không đến. Con cùng bạn vừa đến đây ăn cơm, thì nhìn thấy người giống chú. Con liền đến xem có đúng là chú không. thì quả thật đúng là chú Hai, còn có cả thím Hai, chị họ, em họ cũng ở đây"

"Xin hỏi, vị này là..." Mẹ Tần thấy cô gái này vừa đến thì bốn người trong phòng đều có sắc mặt không tốt, bèn nghi ngờ hỏi.

"À, đây là con gái của anh trai tôi". Ngô Lập Nhân giải thích xong thì đẩy Ngô Đồng đi ra ngoài "Hôm nay, chú Hai có chuyện quan trọng phải giải quyết, chuyện của con khi nào về nhà chúng ta bàn bạc tiếp".

"không phải, chú Hai ..." Ngô Đồng còn muốn nói, nhưng sức lực của phụ nữ không thể bằng đàn ông trưởng thành, nên rất nhanh bị đẩy ra đến cửa. Ngô Đồng đang suy nghĩ có nên bám vào cạnh cửa để ở lại không,

"Có chuyện gì vậy?" Tần Qua bế Phi Phi đứng trước cửa, nhìn hai người đang lôi kéo, híp mắt cười nhạt "Muốn đổi ý?"

"không phải" Ngô Lập Nhân lập tức nhận ra thân phận của người đàn ông, vội vàng buông Ngô Đồng ra.

"Vậy đừng đứng ngoài cửa nữa."

"Được" không biết có phải là ảo giác không nhưng chú Hai họ Ngô cảm thấy trên người Tần Qua, có một loại khí thế áp bức, làm người ta không rét mà run.

Ngô Đồng biết mình có thể ở lại, có chút cảm kích liền cười với người đàn ông một cái, cũng đi theo vào phòng.

Tần Qua thấy cô gái nhỏ nhắn, xinh xắn, nhưng lại không sợ mình, có chút suy nghĩ nhướng mày.

.....

Chương đầu tiên chào hàng nha mọi người!!! Rất mong sự góp ý của quý dzị!!!

2. Chương 2

Mục đích của Ngô Đồng muốn tìm chú Hai nói chuyện, cô không muốn quấy rầy công việc của chú Hai nên sau khi vào phòng thì ngồi yên một chỗ.

Lúc này, Tần Qua bế Phi Phi cũng vào đến nơi, ánh mắt liếc nhìn toàn bộ người nhà họ Ngô, cũng không đặc biệt chú ý đến cô gái có khả năng là vợ tương lai của mình. anh đến bên mẹ Tần, khẽ gật đầu chào hỏi rồi ngồi xuống bên cạnh.

“Đây là con trai lớn của tôi, tên Tần Qua. Tần Qua, đây là ông Ngô Giám đốc Công ty thực phẩm Ngô thị và người nhà”. Mẹ Tần giới thiệu.

“Xin chào mọi người.”

Chú Hai họ Ngô cảm thấy bầu không khí có chút lạnh lẽo nên cười ha ha tiếp lời. Tuy rằng Tần Qua không tò mò về người nhà họ Ngô nhưng từ lúc anh bước vào phòng thì ánh mắt của toàn bộ người nhà họ Ngô đều dán lên người anh.

Bà Ngô cảm thấy ngoại hình của Tần Qua không đẹp bằng Tần Hoài nhưng cũng là một người đàn ông không tồi, trên khoeo mắt lại có vết sẹo làm cho bộ mặt hơi hung dữ. Tính tình hình như cũng không thân thiện, nhưng người ta là con nhà giàu, ai mà không có tính “đại thiếu gia”.

Ngô Khải thì hâm mộ khí thế của Tần Qua, toàn thân toát lên vẻ rất đàn ông, cánh tay cơ bắp, mạnh khỏe, nhìn mà chảy nước miếng, đây mới là đàn ông chân chính.

Nhưng nữ nhân vật chính của chúng ta, Ngô Chi Chi thì cảm thấy không ổn, như thế này không giống với tưởng tượng của mình. Đáng lẽ phải giống với con trai thứ hai nhà họ Tần, phong độ, nho nhã chứ. Nhưng nhìn anh ta mặc quần jean, áo thun, cắt tóc đầu đinh, trên mặt lại có vết sẹo, nhìn giống dân nhà quê, đâu phải là người có tiền.

“Tần Qua phải không, nghe nói trước đây cháu là bộ đội hả?” Bà Ngô cười, hỏi.

“Vâng, nhưng hai năm trước tôi bị thương nên đã giải ngũ.” Tần Qua hồ hững trả lời.

Bị thương? Bị thương chỗ nào? Vì bị thương nên xuất ngũ thì chắc phải bị thương nặng rồi, Ngô Chi Chi âm thầm nhận xét, nhớ lại lúc Tần Qua mới vào phòng, cũng không thấy bị thương tật bên ngoài.

“Vậy, bây giờ thân thể của cháu đã khỏi hẳn chưa?”

“Bác yên tâm, đã khỏi hẳn rồi. Cũng không phải là bị thương đến tàn phế.” Tần Qua lạnh lùng đáp.

“Ấy, bác không có ý gì đâu.” Bà Ngô cuống quýt nói “Bác chỉ quan tâm hỏi thăm một chút thôi.”

“Tần Qua, không được hỗn.” Mẹ Tần khẽ mắng con, sau đó quay sang đối phương giải thích “Đứa con trai này của tôi, đi lính cũng lâu, tính tình có chút cứng nhắc, nóng nảy nhưng không phải người xấu”.

“Đúng vậy, quân nhân đều là người phẩm chất đạo đức tốt”. Chú Hai họ Ngô liên tục gật đầu đồng ý. Việc liên hôn này liên quan đến sự sống còn của công ty nhà mình, không thể để xảy ra sơ sót. Hơn nữa, bản thân ông ta đã tìm hiểu từ trước, con trai lớn nhà họ Tần tính tình có chút khó chịu, ngoài ra không có vấn đề gì lớn. Bằng không thì ông ta cũng không đồng ý gả con gái yêu của mình đi qua nhà họ Tần.

Mọi người lại nói chuyện một lúc nữa, vẫn yên lặng ngồi phía sau làm khán giả, lúc này Ngô Đồng mới hiểu, thì ra đây là chị họ đi xem mắt. Đối tượng xem mắt là người họ Tần ... gì gì đó.

Tần Qua cảm giác có người đang quan sát mình, bèn liếc mắt bắt gặp ánh mắt nhìn trộm của Ngô Đồng. Ngô Đồng không nghĩ mình nhìn lên người khác mà bị phát hiện, nên ngẩn ra một lát rồi cười cười ngượng ngùng.

Lông mày Tần Qua nhíu lại, xem ra cô gái kia rất can đảm, không như những cô gái khác ra vẻ rụt rè.

“ Tần Qua, đây là hôn ngọc quý nhà Tổng giám đốc Ngô, Chi Chi.” Mẹ Tần cười, giới thiệu.

“Chào anh Tần, tôi là Ngô Chi Chi.” Ngô Chi Chi cười nhẹ nhàng, có chút ngại ngùng.

Tần Qua liếc nhìn Ngô Chi Chi. Dạng người nào mà anh chưa từng gặp qua, tưởng rằng tươi cười là người khác không nhìn ra sự chán ghét trong mắt cô ta. thật là giả dối.

“Vô tri? Cái tên này thật có ý nghĩa!”

Sắc mặt người nhà họ Ngô lập tức biến đổi, Ngô Chi Chi tức giận suýt khóc lên.

“Tần Qua!” Mẹ Tần có chút không vui “Chú ý thái độ của con!”

“không sao, không sao. Tần Qua chắc là muốn đùa thôi. Nam nữ mới gặp mặt, khó tránh khỏi có chút không tự nhiên. Hay là chúng ta đi ra ngoài một chút, để bọn nhỏ có không gian trao đổi, tâm sự với nhau.” Bà Ngô thấy ánh mắt ám chỉ của chồng, cười cười đề nghị.

“Vây cũng được ...”

“không cần phiền phức như vậy.” Tần Qua trực tiếp ngắt lời “Tôi đã nói trước rồi, tôi cưới người nào cũng được, quan trọng là Phi Phi muốn ai là mẹ của nó.”

Tần Qua vừa mới nói xong, tuy người nhà họ Tần đã biết ý định của Tần Qua, nghe thế cũng phải nhăn mặt, huống chi là người nhà họ Ngô, sắc mặt người nào cũng rất khó coi.

Ngô Chi Chi nghe xong, nghĩ Tần Qua tính tình đã không tốt, lại còn có con trai, thì lập tức cảm thấy thật là tủi thân.

“Ông Ngô, bà Ngô, mọi người đừng hiểu lầm. Đứa bé là con của đồng đội Tần Qua, cha mẹ đã qua đời nên Tần Qua nhận về nuôi.”

Người nhà họ Ngô nghe thế mới dần mặt mày ra một chút.

“Mặc dù Phi Phi không phải là do tôi sinh ra nhưng tôi sẽ coi nó còn hơn con ruột của mình.” Tần Qua nhìn người nhà họ Ngô, nghiêm trang nói “Có thể nói là, tương lai, nếu vợ tôi đối xử với Phi Phi không tốt, tôi sẽ không cùng cô ta sinh con,”

thật là khinh người quá đáng, móng tay bấm chặt vào lòng bàn tay, Ngô Chi Chi nghĩ, tôi còn chưa muốn gả cho anh đâu.

“Ha ha...” Lần này, chú Hai họ Ngô miễn cưỡng cười “Chi Chi nhà chúng tôi cũng rất thích trẻ nhỏ, ngày nghỉ, ngày lễ cũng thường xuyên đến các cô nhi viện làm từ thiện.”

“Ồ, Chi Chi thật là người nhân hậu.” Mẹ Tần quả thật đã coi Chi Chi là con dâu tương lai.

Tần Qua không chút để ý cười cười, cúi đầu nhỏ giọng nói với Phi Phi “Còn nhớ rõ khi đi lên ba đã nói gì với con không, ngẩng đầu lên một chút nào.”

Tần Qua vừa dứt lời, trong phòng lập tức yên lặng, mọi người đều lắng tai chờ cậu bé trả lời, một phút, hai phút ... Đến khi mọi người gần như mất hết kiên nhẫn thì rốt cuộc Phi Phi cũng ngẩng đầu lên.

Ngô Đồng lập tức sững sờ, đây không phải là cậu bé mình đã đụng ngã lúc trước sao. Cậu bé như có cảm giác, nhìn Ngô Đồng một cái. Ngô Đồng cũng nở nụ cười thân thiện với cậu nhóc.

Giống như bị hoảng sợ, cậu bé cúi đầu xuống thật nhanh, im lặng cầm đồ chơi trong tay.

Tần Qua khó hiểu nhìn Ngô Đồng, trên mặt Ngô Đồng cũng là vẻ không thể hiểu được, mình cũng rất được trẻ con thích mà, không đến nỗi hù dọa đứa nhỏ vậy chứ.

“Phi Phi, Phi Phi, bà nội nè con.” Mẹ Tần dỗ dành cậu bé “Ngẩng đầu nhìn đi ở đối diện nè, di đó rất xinh đẹp, di xinh đẹp làm mẹ con có được không?”

Mẹ Tần dỗ dành một lúc lâu, lúc mọi người tưởng rằng Phi Phi sẽ không ngẩng đầu thì cuối cùng cậu bé cũng ngước lên, theo lời nói kích động của mẹ Tần, nhìn vào Ngô Chi Chi trong ba phút. Đúng vậy, trọn vẹn trong ba phút cũng không nháy mắt mà nhìn chằm chằm Ngô Chi Chi.

Ngô Chi Chi cảm thấy nụ cười trên gương mặt mình cũng cứng lại.

“Phi Phi thích dì xinh đẹp này không?” Mẹ Tần kiên nhẫn hỏi, chỉ là sau khi nhìn người xog, bạn nhỏ Phi Phi lại cúi đầu không nói gì.

Mọi người đều nín thở chờ câu trả lời, nhưng bạn nhỏ Phi Phi lại dựa vào người Tần Qua, nhắm hai mắt lại.

“VẬY ...”, mọi người đều ngẩn ra.

“Phi Phi đã buồn ngủ, tôi đưa bé về nhà ngủ trưa.” Tần Qua ôm Phi Phi đứng lên, muốn đi.

“Con đi đâu? Mọi việc còn chưa nói xong.” Mẹ Tần tức giận nói.

“không cần, con chọn xong rồi. Chính là cô ấy.” Tần Qua lấy tay chỉ vào Ngô Đồng.

“Tôi ...” Ngô Đồng ngơ ngác chỉ vào mình, luôn cảm thấy có chỗ nào đó sai sai.

Người nhà họ Ngô cũng hết nói nổi, việc này thì liên quan gì đến Ngô Đồng.

Người nhà họ Tần cũng trưng ra vẻ mặt không hiểu nổi, từ đầu đến giờ là xem mắt với Ngô Chi Chi, với cô gái này có liên quan gì đâu.

“Tần Qua đâu rồi?” Mẹ Tần định thần trở lại thì không thấy Tần Qua đâu nữa.

“anh đã đi rồi” Tần Hoài trả lời.

“...” Mẹ Tần cảm thấy sự kiềm chế mấy chục năm của mình đều bị con trai phá hỏng.

“Tần phu nhân, tình huống gì thế này?” Bà Ngô không vui, hỏi.

“Bà Ngô, đây là hiểu lầm, chắc Tần Qua tưởng cô gái này cũng là con của bà, hiểu lầm là đối tượng xem mắt.” Mẹ Tần giải thích.

“Vậy làm sao bây giờ?”

“Cái này ...” Mẹ Tần cũng không biết phải trả lời như thế nào.

“Tổng giám đốc Ngô, hôm nay chúng ta kết thúc ở đây. Về chuyện hợp tác, tôi sẽ về công ty bàn bạc với các phòng ban, sau đó liên lạc lại với ông.” Tần Hoài bỗng nhiên đứng lên nói.

“Vậy cũng được. Tôi chờ tin tức của cậu.” Nghe đến chuyện hợp tác, thái độ của chú Hai nhà họ Ngô nghiêm túc hẳn lên.

“Vậy chúng tôi đi trước.”

Người nhà họ Ngô đều đứng lên, nhìn ba người nhà họ Tần ra khỏi phòng. Chú Hai nhà họ Ngô còn tự mình tiễn ra ngoài cửa. Sau khi tiễn người đi, chú Hai nhà họ Ngô với vẻ mặt bất đắc dĩ đóng cửa lại.

“Ba, mẹ, bọn họ có ý gì?” Lập tức Ngô Chi Chi không vui, kêu lên.

“Đúng vậy, nhìn thái độ không tôn trọng người khác. không phải là muốn cưới chị sao? Nhưng em nhìn thấy thái độ của anh ta là không muốn kết hôn.” Ngô Khải cũng nói.

“Lập Nhân, ông nói ...” Bà Ngô cũng cảm thấy không tốt, muốn bàn bạc cùng với chồng.

“Chẳng lẽ ba không nhận ra thái độ người nhà họ Tần không tốt sao. Vấn đề là, hiện tại ba con ... phải nịnh nọt người ta.” Ông Tần cũng khó chịu trong lòng “Tình trạng của công ty chúng ta hiện nay con cũng biết rồi đấy, nếu không hợp tác được với Tần thị, sẽ không chống đỡ được bao lâu nữa.”

“Nghiêm trọng như vậy rồi sao?” Bà Ngô hỏi.

“Nếu không nghiêm trọng thì tôi cần gì phải ở đây cho người ta cười vào mặt!” Chú Hai nhà họ Ngô tức giận nói.

“Ba ...” Ngô Chi Chi do dự rồi nói “Ba, con không phản đối liên hôn, nhưng nhà họ Tần có hai con trai cơ mà, có thể ...”

“Con nói cón trai thứ hai nhà họ Tần? Cậu ta nếu muốn kết hôn thì con gái các nhà danh giá phải xếp hàng từ đây tới cổng đi, làm gì có chỗ cho chúng ta xen vào.”

“Chi Chi là chúng ta cũng tốt mà” Bà Ngô không đồng ý, nói.

“Tôi không nói con gái chúng ta không tốt. Nhưng nhà người ta coi thường chúng ta.... Tóm lại, ngày mai tôi sẽ cho người tìm hiểu con trai lớn nhà họ Tần thường làm những gì, Chi Chi, con chủ động tìm cơ hội tiếp xúc với cậu ta.”

“Dạ” Ngô Chi Chi không tình nguyện, đáp.

“Còn cháu ... Cháu tới đây làm gì?” Chú Hai nhà họ Ngô nhìn Ngô Đồng, quát.

“Chú Hai, cháu không cố ý, cháu không biết hôm nay chị họ đi xem mắt.” Ngô Đồng chột dạ đáp “Thực tình là do không gặp được chú, không còn cách nào nên khi vừa nhìn thấy chú là cháu không suy nghĩ mà đến đây”.

“Chú biết cháu muốn nói gì. Tiểu Nguyên bị bệnh, chú cũng rất lo lắng, đau lòng, nếu như thiếu viện phí, chú có thể ...”

“Chú Hai, tiền viện phí không thiếu, nhưng tiểu Nguyên cần ghép tủy. Cháu đã đến bệnh viện kiểm tra, tủy của cháu không thích hợp, bác sĩ đề nghị ...”

“Cháu là chị ruột của nó, tủy của cháu không phù hợp thì những người họ hàng như chúng ta chắc chắn cũng không phù hợp.” Bà Ngô ngắt lời Ngô Đồng muốn nói.

“không phải đâu thím Hai. Cháu đã hỏi bác sĩ, là người có quan hệ họ hàng thì tỉ lệ tủy phù hợp vẫn tương đối cao. Mặc dù tủy của cháu không hợp, nhưng mọi người có khả năng phù hợp, nhất là chú Hai ...”

“Chú của cháu đã lớn tuổi, không chịu được phẫu thuật cấy ghép tủy. Tính mạng của em cháu quan trọng, còn tính mạng của chú Hai cháu không phải là tính mạng hả?” Bà Ngô mắng Ngô Đồng.

“không phải đâu thím Hai, cháu đã hỏi bác sĩ, bác sĩ nói phẫu thuật cấy ghép tủy không làm ảnh hưởng đến sức khỏe của người hiến tặng...”

“Tất nhiên bây giờ em sẽ nói như vậy. Em nói như vậy chỉ để nhà chị đồng ý hiến tủy cho tiểu Nguyên.” Ngô Chi Chi nói.

“Em không lừa mọi người. Em thực sự đã hỏi ý kiến của bác sĩ. Nếu ảnh hưởng đến sức khỏe mọi người, em sẽ không dám nói.” Ngô Đồng sốt ruột nói “Chú Hai, tình trạng bệnh của tiểu Nguyên đã xấu đi, bệnh viện vẫn luôn tìm nhưng mà không tìm được tủy thích hợp. Chú và chị họ, em họ là hy vọng cuối cùng của gia đình cháu. Chú đã nhìn chị em cháu lớn lên, chú giúp tiểu Nguyên đi mà.”

“Đồng Đồng, không phải là chú không muốn giúp nhưng tủy của chú cũng chưa chắc là phù hợp.” Chú Hai nhà họ Ngô thấy Ngô Đồng khóc nức nở, cũng cảm thấy không nỡ.

“không sao, chỉ cần chú đi kiểm tra, dù không phù hợp, cháu cũng mang ơn chú cả đời.” Ngô Đồng thành khẩn nói.

Bà Ngô thấy chồng mềm lòng thì kéo chồng qua một bên, nói “Sức khỏe của ông đã không tốt, phẫu thuật cấy ghép tủy đâu phải đơn giản, tình hình của công ty lại như vậy, nếu ông có chuyện gì thì mẹ con tôi phải làm sao.”

“...” Chú Hai nhà họ Ngô suy nghĩ một lúc rồi xoay người nói với Ngô Đồng “Ngày mai chú Hai sẽ cho người đưa cho cháu ít tiền, mua thuốc bổ, đồ ăn ngon cho tiểu Nguyên. Có lẽ tiểu Nguyên sẽ chờ được người có tủy phù hợp.”

“Chú Hai, cháu không cần tiền...”

“Chú Hai còn công chuyện, đi trước.” nói xong, chú Hai nhà họ Ngô liền tránh Ngô Đồng, đi ra cửa.

Ngô Đồng muốn đuổi theo nhưng bị bà Ngô ngăn lại “Ngô Đồng, thím Hai nói cho cháu biết, làm người không thể ích kỷ như thế. Tiểu Nguyên là người thân của cháu thì chú Hai cũng là người thân của cháu. Vả lại chú Hai còn phải lo lắng cho gia đình chúng ta. Từ nay về sau, cháu đừng tìm chú Hai nữa.”

“Thím Hai, thím giúp cháu đi mà. Nếu thím đồng ý thì thím muốn cháu làm gì cũng được.”

Cửa bị đóng sầm trước mặt, Ngô Đồng chống tay lên cửa, nhưng cuối cùng không đuổi theo, nước mắt không ngừng tràn ra, lăn dài trên má.

“Tiểu Nguyên, em đừng lo lắng. Nhất định chị sẽ không từ bỏ. Chị sẽ tìm ra được biện pháp cứu em.”

Hoàn Sơn Phỉ Thúy, nhà họ Tần

“Con hôm nay làm sao vậy?” Mẹ Tần tức sôi ruột, quát Tần Qua.

“Mẹ sao lại tức giận dữ vậy? không phải con đã chọn xong rồi sao?” Tần Qua khó hiểu, hỏi.

“Chọn cái gì mà chọn. Con cố ý chọc mẹ phải không, mẹ giới thiệu con gái nhà họ Ngô, con lại tùy tiện chọn người không có liên quan làm gì.”

“cô ấy không phải người hà họ Ngô?” Tần Qua kinh ngạc nói.

“anh, cô ấy là cháu của Tổng giám đốc Ngô.” Tần Hoài giải thích.

“thì cũng là người nhà họ Ngô cả mà, dù sao cũng là liên hôn, con gái hay cháu gái thì có gì khác nhau.” Tần Qua hỏi ngược lại.

“Vậy ý con là, con thực sự vừa ý cháu gái nhà họ Ngô.” Ba Tần nãy giờ ngồi im, bỗng nhiên lên tiếng.

“Nhìn cũng vừa mắt, Phi Phi cũng không ghét cô ấy.” Tần Qua nói.

Ba người nhà họ Tần nhìn nhau, trao đổi ánh mắt, hai người đều không ghét là được rồi, mặc dù họ cũng không nhìn ra được là Phi Phi ghét hay không ghét.

Truyện này có vẻ không hấp dẫn các bạn lắm thì phải. Nhưng các bạn cứ đọc đi nhé, không phải hối hận đâu. Tần Đại thiếu càng ngày càng dễ thương, bé Phi Phi cũng rất mạnh đó nha.

3. Chương 3

một tuần sau, tòa nhà Tần thị

Chú Hai nhà họ Ngô ngồi trong phòng họp, tâm trạng vừa căng thẳng vừa chờ mong, liên tục nhìn cửa ra vào chờ Tần Hoài đến.

Bước đến thay ly cà phê, thư ký Lưu nói “Tổng Giám đốc Ngô, ông chờ một lát. Tổng giám đốc sắp họp xong rồi, khoảng chừng mười phút nữa là đến.”

“Vâng, tôi không sao.” Chú Hai hơi lúng túng, ngồi xuống.

Thư ký Lưu về phòng thư ký, hỏi trợ lý Anna “Phương án hợp tác với Công ty thực phẩm Ngô thị chuẩn bị xong chưa?”

Anna tìm tài liệu đưa cho thư ký Lưu “đã chuẩn bị xong lâu rồi ạ. Nhưng mà chị Lưu, Tổng Giám đốc Ngô muốn bàn chuyện hợp tác sao không thấy nhân viên đi theo?”

Anna đã làm việc ở Tần thị được ba năm, phần lớn các trường hợp hợp tác kinh doanh như vậy, hai bên đều cử nhiều người đến bàn bạc, đây là lần đầu tiên thấy chỉ có một mình ông chủ đến.

“Có hợp tác được hay không còn phải xem nhiều yếu tố khác nữa.” Thư ký Lưu nói có chút ý tứ sâu xa.

“Có phải giống như lời đồn mấy bữa nay, lần này hợp tác là liên hôn cho Tần Đại thiếu gia.” Anna với vẻ mặt đã phát hiện ra sự thật, nói.

“nói ít, làm nhiều đi.” Thư ký Lưu mắng, thật là, lời đồn này là ai truyền ra vậy.

một lúc sau, Tần Hoài đến, thư ký Lưu lập tức đứng lên, nói “Tổng Giám đốc Tần, đây là phương án hợp tác với Ngô thị. Tổng Giám đốc Ngô đã đến từ một tiếng trước, đang chờ ở phòng họp số hai.”

“Ừ”. Tần Hoài cầm tài liệu, cũng không lật xem, xoay người đi đến phòng họp số hai.

Chú Hai nhà họ Ngô chờ đợi cả tiếng đồng hồ, cuối cùng nhìn thấy Tần Hoài thì kích động đứng lên “Chào Tổng Giám đốc Tần!”

“Xin lỗi, để Tổng Giám đốc Ngô chờ lâu.” Tần Hoài áy náy nói.

“không sao, là tôi đến sớm.” Chú Hai nói, liếc nhìn tài liệu trên tay Tần Hoài.

Tần Hoài cười không nói, ngồi xuống đối diện chú Hai nhà họ Ngô, để tài liệu xuống bên cạnh mình “Tổng Giám đốc Ngô, phương án hợp tác của ông chúng tôi đã thảo luận qua, khả năng tiến hành hợp tác rất cao. Chúng tôi cũng rất muốn được thực hiện.”

“Vậy tốt quá. Được hợp tác với Tần thị là vinh hạnh của chúng tôi.” Hai mắt của chú Hai sáng lên, tâm tình có chút kích động.

“Nhưng mà” Tần Hoài bỗng nhiên nói.

“Có vấn đề gì sao?” Chú Hai thấp thỏm hỏi.

“À, ông đừng lo lắng. Chúng ta bên cạnh quan hệ hợp tác còn có quan hệ thông gia, đã thân lại càng thêm thân mới đúng.” Tần Hoài cười nói “Mẹ tôi chỉ muốn thứ tư tuần này mời cô Ngô Đồng đến nhà chúng tôi ăn bữa cơm nhạt, xem như là tìm hiểu lẫn nhau.”

“Ngô Đồng?” Chú Hai kinh ngạc nói “Nó ...”

“Có vấn đề gì sao?” Tần Hoài cười hỏi, ngón tay như lơ đãng gõ nhẹ vào tập tài liệu phương án hợp tác.

Chú Hai nhà họ Ngô kinh ngạc trong giây lát, sau đó kịp nhớ đến lời của Tần Đại thiếu gia đã nói trước khi rời đi. Chú Hai nhà họ Ngô biết, nhà họ Tần muốn thay người, đối tượng xem mắt đổi thành cháu gái mình – Ngô Đồng.

“Được, chúng tôi nhất định sẽ đến.”

“Tốt, vậy cuối tuần tôi sẽ cử người đến Ngô thị cùng ông bàn phương án hợp tác cụ thể, nếu khôngphát sinh ngoài ý muốn, lần giải ngân đầu tiên sẽ được thực hiện.”

“Được”. Trong lòng chú Hai nhà họ Ngô biết rõ, có người tới Ngô thị hay không, việc hợp tác có thành hiện thực không cũng phải chờ xem kết quả của bữa cơm tối thứ tư tuần này.

Tần Hoài đích thân tiễn người ra cửa, sau đó quay lại văn phòng đưa tài liệu về phương án hợp tác cho trợ lý đặc biệt của mình là Lâm Vĩ, nói “Cậu phụ trách dự án hợp tác cùng Ngô thị đi, cuối tuần mang đến cho luật sư Chu coi. Còn nhớ lần trước tôi đã dặn dò gì cậu không?”

“anh yên tâm, điều khoản kèm theo tôi đã sớm dự thảo ra đây.” Lâm Vĩ cầm một tờ giấy đưa cho Tần Hoài.

Tần Hoài cầm lấy, đọc lướt qua, thái độ tương đối hài lòng.

Chú Hai nhà họ Ngô ngồi trong xe, dọc đường luôn suy nghĩ chuyện này phải làm sao bây giờ. Khi lái xe dừng xe trước cửa công ty cũng không thấy ông ta nhúc nhích gì.

“Ông chủ, đã đến công ty rồi ạ.” Người lái xe chờ không được, nhỏ giọng nhắc nhở.

“Ừ, tôi biết rồi.” Chú Hai liếc nhìn tòa cao ốc, từ tầng hai mươi đến tầng hai mươi ba là trụ sở của Công ty Ngô thị, bên trong có mấy trăm nhân viên đang làm việc, là tâm huyết cả đời của ông ta. “Chỗ tôi đi về nhà.”

“Vâng” Mặc dù không hiểu vì sao ông chủ thay đổi ý định nhưng người lái xe vẫn quay xe đi về nhà.

Nhà họ Ngô, thím Hai thấy chồng giờ này đã về nhà, thì ngạc nhiên hỏi “Sao giờ này ông đã về nhà?”

“Tôi vừa từ Tần thị về.” Chú Hai cảm thấy hơi mệt mỏi, ngồi vào ghế salon.

Thím Hai nghe chồng vừa từ Tần thị về thì lo lắng hỏi “Sao rồi? Đàm phán hợp tác có thành công không?”

“Tần thị vẫn giữ ý định hợp tác với chúng ta.” Chú Hai đáp “Chỉ là đối tượng muốn liên hôn không phải là Chi Chi.”

“không phải là Chi Chi? không phải ông nói là Tần thị muốn tìm vợ cho con trai lớn nhà họ Tần nên mới đồng ý hợp tác với chúng ta sao? không cần Chi Chi đi liên hôn mà vẫn muốn hợp tác với chúng ta, có chuyện tốt như vậy sao?”

“Họ không muốn Chi Chi vì đã vừa ý với Ngô Đồng.”

“Cái gì?” Thím Hai kinh ngạc kêu lên “Ngô Đồng? Sao lại có Ngô Đồng ở đây?”

“Bà đã quên lần trước ở khách sạn, con trai lớn nhà họ Tần đã nói trước khi đi rồi sao” Chú Hai tự giễu nói “Chúng ta không coi chuyện đó là thật, nhưng người nhà họ Tần là nghiêm túc.”

“Làm sao bây giờ? Con bé Ngô Đồng không phải là một đứa dễ nghe lời.” Thím Hai lo lắng nói.

“Bà Tần muốn mời Ngô Đồng đến nhà ăn cơm tối, sau đó đến cuối tuần Tần thị mới cử người chính thức đến bàn phương án hợp tác với chúng ta.” Chú Hai nói xong, thoáng nhìn vợ mình.

“Họ muốn là?” Thím Hai cũng kịp thời phản ứng lại, vỗ bàn một cái đứng dậy “Để tôi đi tìm gặp Ngô Đồng.”

“Sau đó thì sao? Chúng ta nói chuyện với con bé như thế nào?” Chú Hai hỏi “Bà đừng quên chúng ta đã đối xử với con bé như thế nào.”

“Vị trí con dâu cả nhà họ Tần cũng đâu làm con bé tủi thân, chứ không chỉ có mình nó thì làm sao mà có được nhà chồng như thế.”

“Bà cho rằng ai cũng tham giống bà hả?”

“Vậy phải làm sao? Nếu không phải tự nhiên nó xuất hiện ở đó thì sự việc đâu như bây giờ.” Thím Hai tức giận nói.

“Cũng không khác nhau lắm, cùng lắm thì Tần Đại thiếu gia không vừa ý Chi Chi, hôm nay chúng ta biết không thể hợp tác với Tần thị mà thôi.” Chú Hai hiểu rõ hơn vợ mình, cho dù nhà họ Tần muốn liên hôn, nhưng quan trọng là con trai lớn nhà họ Ngô phải đồng ý, nếu không đã không có việc sắp xếp xem mắt tại khách sạn. Tóm lại, vẫn là anh ta không vừa ý con gái nhà mình.

“Chi Chi nhà chúng ta chỗ nào cũng tốt hơn Ngô Đồng, con trai lớn nhà họ Tần đúng là không có mắt ...”

“Bây giờ nói những lời này thì có tác dụng gì?” Chú Hai nhà họ Ngô ngắt lời chữi rửa của vợ.

“Vậy phải làm sao bây giờ?”

“Còn có thể làm sao? Hay là từ bỏ việc hợp tác.”

“không được, không phải ông nói là công ty không còn chống đỡ được bao lâu sao?”

“Vậy cũng chỉ có thể đi thuyết phục Ngô Đồng.” Chú Hai nhà họ Ngô nhìn vợ, nói “Bà điện thoại kêu Chi Chi và Ngô Khải về nhà, ngày mai chúng ta đến bệnh viện.”

Mới thím Hai nhà họ Ngô giật giật, nhưng cuối cùng không nói gì nữa.

Ngày thứ hai, trong vườn hoa của bệnh viện An Khang, Ngô Đồng đẩy xe cho Tiểu Nguyên đi dạo hoa viên.

“Chị, mặt trời lên cao rồi. Chúng ta qua bên kia ngồi đi.” Tiểu Nguyên chỉ chòi nghỉ mát cách đó không xa, nói.

“Được” Ngô Đồng đẩy em trai vào chòi nghỉ mát.

“Chị uống chút nước đi” Tiểu Nguyên đau lòng nhìn mặt chị gái hơi tái nhợt.

“Cám ơn em” Ngô Đồng cười, cầm chai nước suối.

“Chị, gần đây chị vất vả quá, không cần ngày nào cũng đến bệnh viện lo cho em. Có thời gian thì nghỉ ngơi nhiều một chút, nhìn chị gầy đi rồi, da dẻ cũng không tốt như trước.” Tiểu Nguyên cười “Làm mình xấu đi, coi chừng không tìm được bạn trai.”

“Em còn nhỏ mà biết cái gì.” Về mặt Ngô Đồng có chút ghét bỏ.

“Em nhỏ đâu mà nhỏ, cũng đủ tuổi học đại học rồi ...”

“Đúng thế, nếu Tiểu Nguyên không bị bệnh, hiện giờ em có thể đi học đại học rồi”. Ngô Đồng những ngày qua chỉ biết bất lực nhìn em trai từ chàng trai rạng rỡ như ánh nắng mặt trời, dần dần trở nên gầy yếu như bây giờ.

một khuôn mặt đẹp trai với mái tóc ngắn, vì phải xạ trị mà đã rụng hết tóc.

“Chị, em không sao, bác sĩ cũng nói, em đang hồi phục rất tốt mà.” Tiểu Nguyên thấy cảm xúc của chị gái chùng xuống, vội vàng an ủi.

“Đúng vậy em nhất định không sao hết. À, quên nói với em, lần trước chị gặp chú Hai, chú đã đồng ý đến thử xét nghiệm. Nhưng dạo này công việc của chú hơi bận nên không đi được. Khi nào chú sắp xếp ổn thỏa sẽ đi làm xét nghiệm ngay.” Ngô Đồng động viên em trai, dù thế nào đi nữa, chú Hai và người nhà là hy vọng cuối cùng của Tiểu Nguyên, Ngô Đồng sẽ không dễ dàng từ bỏ.

Ngô Đồng nhớ lại lời của bác sĩ đã nói cách đây nửa tháng, ánh mắt càng thêm kiên định.

“Ngô Đồng, bệnh của em cháu ngày càng nặng thêm. Nếu không tìm được tủy thích hợp thì thời gian còn lại không quá hai tháng đâu. Chú đề nghị cháu ngừng việc điều trị bằng hóa chất đi.”

“Chú Hai?” Tiểu Nguyên đối với người chú này cũng không còn nhớ rõ ràng, khi còn nhỏ, do còn có ông nội nên hai nhà cũng thường qua lại. Nhưng từ khi ông nội qua đời thì ít liên lạc đi. Gần nhất gặp là khi ba mẹ qua đời vào ba năm trước.

“Đúng vậy, chú Hai nghe tin em bị bệnh cũng rất lo lắng” Ngô Đồng cười nói “Bác sĩ đã nói, khả năng tương thích tủy của người có quan hệ họ hàng rất cao, em chắc chắn không có việc gì.”

“Dạ” Dù là thật hay giả, Tiểu Nguyên cũng không muốn làm chị gái lo lắng, nên vui vẻ gật đầu.

“Chúng ta về phòng đi.” Ngô Đồng sợ em mệt mỏi, đẩy xe lăn đi về phòng bệnh.

Chẳng qua giờ phút khi đẩy cửa vào phòng bệnh, nhìn thấy người trong phòng, hai chị em đều sững người lại.

“Chú Hai, thím Hai ...” Ngô Đồng kinh ngạc một lúc mới nói.

“Chào cháu, Ngô Đồng” Chú Hai gật gù đầu, vừa thân thiết nhìn Tiểu Nguyên, nói “Tiểu Nguyên hả, xin lỗi cháu, cháu bị bệnh lâu rồi mà hôm nay chú mới đến thăm cháu được.”

“Cháu chào chú Hai, thím Hai, chị họ, anh họ, Cám ơn mọi người đã đến thăm cháu” Tiểu Nguyên cười chào hỏi.

“Chú thím không chỉ đến thăm cháu. Chú Hai nghe nói cháu cần tìm người có tủy phù hợp để ghép nên đã gọi anh chị họ cùng đến để kiểm tra, đặc biệt là gọi anh họ cháu đang ở nước ngoài nhanh chóng trở về.” Thím Hai nhân cơ hội nói.

Tiểu Nguyên thực sự cảm động, Ngô Đồng thì hơi khiếp sợ nhìn một nhà chú Hai. Mới đây, thái độ của nhà chú Hai như thế nào, cô vẫn hiểu được, sao bỗng nhiên lại thay đổi như thế này.

Cho đến khi thử máu xong, Ngô Đồng cũng không biết phải có thái độ như thế nào.

“Kiểm tra phải mất một tuần, tuy nhiên tình trạng bệnh của Tiểu Nguyên tương đối khẩn cấp nên chúng tôi sẽ ưu tiên trước, chắc là thứ hai sẽ có kết quả, hy vọng là kết quả tốt”. Bác sĩ nói xong, gật đầu rồi rời đi.

“Chú Hai, cháu thay mặt Tiểu Nguyên cảm ơn chú và gia đình” Ngô Đồng đến trước mặt nhà chú Hai, cúi đầu thật sâu.

“Đều là người nhà cả, cháu đừng khách sáo như vậy.” Chú Hai đỡ Ngô Đồng dậy, sau đó liếc mắt nhìn vợ.

“Đúng vậy, Ngô Đồng, cháu cũng quá khách sáo rồi”. Thím Hai cũng nói.

“Vậy là xong rồi phải không? Con đi được chưa?” Ngô Chi Chi không vui nói. Ngô Khải thì nhún vai tỏ ý không sao.

“Vậy cháu chăm sóc cho Tiểu Nguyên đi, cuối tuần chúng ta quay lại.”

“Vâng”. Đối với việc nhà chú Hai đến để kiểm tra độ tương thích của tủy sống, Ngô Đồng rất cảm kích nên không quan tâm tại sao Ngô Chi Chi có vẻ mặt không vui. cô ân cần tiễn nhà chú Hai ra đến cổng bệnh viện.

Người nhà chú Hai ngồi trên xe, vẻ mặt căng thẳng. Ngô Chi Chi nói thẳng “Nếu kết quả phù hợp, sẽ phải làm phẫu thuật rút tủy sao? Con nghe nói rất đau đó”

“Phải đến thứ hai mới có kết quả mà. Nếu chị không muốn rút tủy thì chị đi theo đuổi cho được Tần Đại thiếu đi.”

“Chị không thích anh ta đâu, thật là một người thô lỗ. Chị em chỉ thích các chàng trai nho nhã, phong độ, như Tần nhị thiếu còn tạm được.”

“Nhưng đáng tiếc là anh ta không vừa mắt chị.” Ngô Khải chế giễu.

“Em không sợ sao?”

“Em không sao, em không phản đối việc hiến tủy. Do mẹ và chị không đồng ý nên em không nói mà thôi. Em cũng định cuối tuần lên đến bệnh viện kiểm tra.”

“Con..” Thím Hai vừa nghe con trai có ý định này thì muốn mắng con.

“Được rồi, cãi nhau thì giải quyết được cái gì” Chú Hai quát lên, rồi cuộc trong xe yên tĩnh.

Ông ta nghĩ hiện Ngô Đồng cũng mong muốn kết quả kiểm tra tìm được tủy tương thích.

“Nếu có kết quả xét nghiệm tủy tương thích, ba mẹ nói sao với chị họ?” Ngô Khải không nhịn được hỏi tiếp “Con cảm thấy nhà mình làm vậy giống như là đục nước béo cò”.

“Câm miệng!” Thím Hai trợn mắt quát con trai.

Con bé Ngô Đồng này, đồng ý là đồng ý, không đồng ý cũng phải đồng ý, tủy của người ta không phải là cho không.

4. Chương 4

Tần Qua lái xe Jeep vừa sửa xong, về đến Hoàn Sơn Phi Thúy thì đã muộn.

“anh” Tần Hoài đã nghe thấy tiếng xe của anh trai nhà mình, chờ người đến gần mới gọi to.

“Tần Hoài, trễ rồi sao em còn chưa đi ngủ? Mai không phải đi làm sao?” Tần Qua kinh ngạc nhìn đồng hồ, đã rạng sáng rồi, theo lý thuyết thì với đồng hồ sinh học khỏe mạnh gần như biến thái của em trai, nó phải ngủ từ sớm rồi chứ.

“Em là ông chủ, có đi làm hay không cũng không ai dám có ý kiến gì.” Tần Hoài lắc lắc ly rượu vang trong tay mình, mời “anh muốn uống một ly không?”

Tần Qua nhíu mày, nhét chìa khóa vào túi quần, đến ngồi đối diện với Tần Hoài.

Tần Hoài rót cho Tần Qua ly rượu vang, Tần Qua bưng lên uống một ngụm, cau mày “Những người đi du học nước ngoài giống như em, sao ai cũng thích uống rượu vang vậy?”

“Em thì thích cảm giác khi uống nó, người khác sao lại thích thì em không biết.” Tần Hoài giải thích.

“Cảm giác gì? Uống không ngon chút nào, uống rượu để mới là đàn ông đích thực. Để bữa nào anh kiểm một bình nguyên chất về”. Tần Qua không đồng ý nói.

“anh!” Tần Hoài không biết nói gì, anh có thể hòa theo nói cùng anh trai nhưng anh biết anh trai mình sẽ phát hiện mình không thật lòng.

“À, ... sống cùng với bọn họ lâu rồi, nói chuyện theo thói quen.” thật ra, Tần Qua đã phát hiện từ lâu, người nhà mình không thích ứng được khi anh có lời nói và hành động quá bình dân, thô lỗ. Mặc dù không nói nhưng cũng không giấu được ánh mắt của mình.

Bọn họ là ai, Tần Hoài biết rõ. Từ khi anh cả tham gia quân đội, tình cảm hai anh em có chút lạnh nhạt, không giống như khi còn nhỏ cùng nhau nói phét, cùng chơi bóng hoặc bàn luận về con gái. Nhiều khi Tần Hoài cảm thấy anh cả đối với đồng đội còn thân thiết hơn so với người em ruột là anh đây.

“anh, vì sao hồi đó anh lại đi bộ đội đặc chủng?”

“anh vào trường quân đội, không đi lính đặc chủng thì đi cái gì nữa?” Tần Qua khó hiểu nhìn Tần Hoài.

“Cũng đúng” Tần Hoài cười nói “Nhưng em cảm thấy từ khi trở về, anh thay đổi nhiều. Trước đây chúng ta có nhiều sở thích chung”

“Vậy em thấy đó là do tính cách của người lính, hay do là anh bị bệnh mà có?” Tần Qua lắc lắc ly rượu, không để ý nói.

“anh, anh đã khỏi hẳn rồi mà.”

Tần Hoài không thích Tần Qua lúc nào cũng nghĩ mình bị bệnh.

“Mọi người lúc nào cũng muốn tẩy não anh” Tần Qua tự giễu, nói “Nếu anh đã khỏi hẳn, mọi người sao phải đối xử với anh dè dặt, mẹ còn sắp xếp cho anh đi xem mắt.”

“anh!” Tần Hoài không muốn nghe anh trai mình nói như vậy.

“anh biết em muốn nói gì. thật ra khi về nhà, anh cũng biết mình và mọi người không hợp nhau.”

“anh, đây là nhà anh, là nơi anh sống từ nhỏ đến lớn.” Tần Hoài không nhịn được hét lên, anh rất không thích khi anh cả coi bản thân là người ngoài.

“Em sao thế? nói nhỏ một chút ...” Tần Qua giật mình, đưa tay ấn nhẹ “Đừng kích động.”

“Em không muốn nghe anh nói như vậy nữa đâu. Gì mà không hợp nhau chứ? Tại sao lại không hợp nhau?”

Tần Qua đã lâu không thấy em trai mình biến đổi nét mặt, đặc biệt kể từ khi nó tiếp quản Tần thị, luôn luôn là bộ dạng mọi chuyện đều nằm trong lòng bàn tay, làm người khác nhìn mà ngứa mắt.

“Đừng phiền não, nói chung thì anh và em cũng không giống nhau.” Tần Qua cười khổ, lại rót cho mình một ly rượu.

Tần Hoài thực ra rất muốn hỏi, cuối cùng vì xảy ra chuyện gì mà làm cho một người cương nghị, dũng cảm, phóng khoáng, thần thần là anh trai nhà mình trước đây biến thành bộ dạng như bây giờ.

“Về sau mọi việc trong nhà phải nhờ đến em, cả chuyện công ty cũng thế ...”

“Nếu anh muốn vào công ty ...”

“Đừng..” Tần Qua gơ tay ngắt lời “anh còn trông cậy vào việc hưởng lợi tức để sinh hoạt khi già đi đó, để anh vào làm trong công ty ...em cũng biết rồi đó.”

Tần Hoài nghĩ nghĩ, lại hỏi “Chúng ta không nói đến việc công ty nữa, còn Phi Phi đâu? anh không muốn cho nó đi học ở trường chuyên biệt thật sao?”

“anh nói rồi, Phi Phi không bị bệnh, nó chỉ không muốn nói chuyện mà thôi.” Giọng Tần Qua đột nhiên lạnh xuống “Sao vậy, chẳng lẽ là con gái nhà họ Ngô có ý kiến gì với Phi Phi?”

“không phải” Tần Hoài nói “anh, anh thật dự muốn kết hôn sao?”

“không phải là em đã chuẩn bị hợp đồng sẵn rồi sao?”

“Hợp đồng như thế nào em không quan tâm, dù mất đi năm trăm triệu đối với em cũng không sao. Vì mẹ nói anh muốn kết hôn nên em mới có ý định liên hôn thương mại. Nhưng dù sao, em cũng muốn biết ý nghĩ thực sự của anh.”

“Mẹ không sai, đúng là anh đồng ý kết hôn” Tần Qua cười “Bác sĩ tâm lý cũng đề nghị anh kết hôn, khuyến khích anh yêu đương. Chẳng qua để tự anh tìm bạn gái, chắc là không biết đến khi nào. Liên hôn là phương pháp trực tiếp nhất, nhanh chóng nhất, anh không phản đối. Người đã gặp qua, xem như nhìn thuận mắt. Thực ra anh cũng không có yêu cầu gì, là do mẹ muốn lựa chọn người có điều kiện tốt. anh còn sợ người ta gả đến đây hai ngày đã khóc lóc đòi ly hôn.”

“không có chuyện đó đâu.” Tần Hoài kiên định nói.

“Hy vọng là thế.”

“Mẹ đã hẹn thứ tư tuần này cô Ngô đến nhà ăn cơm.”

“Ừ, lúc đó anh sẽ về sớm. Dù sao cũng là vợ tương lai mà.”

Thứ hai

Nhà người họ Ngô tập trung, khuôn mặt của ai cũng đầy chờ mong biết kết quả kiểm tra độ tương thích của tủy sống. Cuối cùng, cánh cửa của phòng xét nghiệm cũng mở ra, bác sĩ phụ trách mặt đầy ý cười bước ra “Chúc mừng mọi người, trong ba mẫu xét nghiệm thì có một mẫu có kết quả tương thích tủy sống với bệnh nhân, đó là của Ngô Khải.”

Ngô Đồng nghe bác sĩ nói xong, nước mắt liền chảy ra, nắm tay Tiểu Nguyên xúc động, nói năng lộn xộn “Tiểu Nguyên, Tiểu Nguyên em nghe thấy không? Có kết quả tương thích rồi.”

“Dạ, em nghe rồi.” Thấy được hi vọng mình được chữa khỏi, không có bệnh nhân nào là không vui.

Hai vợ chồng chú Hai nhìn nhau, trong mắt lóe lên tia tính toán.

“Tiểu Khải, chị cảm ơn em, thực sự ...” Ngô Đồng quay ra nắm tay Ngô Khải, lại xúc động nói.

“không có gì, không có gì. Dù sao khi còn nhỏ em cũng chơi cùng với Tiểu Nguyên. Có thể cứu Tiểu Nguyên, em rất mừng.” Ngô Khải cười ha ha nói.

“Tôi biết mọi người đang rất vui mừng, nhưng tình trạng của Tiểu Nguyên không thể chờ đợi thêm được nữa.” Bác sĩ quay qua nói với Ngô Khải “Nếu như quyết định hiến tủy, còn phải làm một số kiểm tra nữa, cậu cũng phải nằm viện mấy ngày.”

“Bác sĩ, khi nào thì làm phẫu thuật”. Thím Hai hỏi.

“À, nếu như mọi việc thuận lợi, thì cuối tuần này có thể tiến hành phẫu thuật”.

“Nhanh vậy sao?” Thím Hai ghen ngào nói.

“không sớm đâu, dù sao tình trạng của bệnh nhân cũng không lạc quan lắm đâu”. Bác sĩ điều trị lại dặn dò mấy câu nữa, sau đó bận rộn rời đi.

Ngô Đồng đưa em trai về phòng bệnh, trước khi ra về, chú Hai dặn Ngô Đồng tối nay đến nhà ông ta có chuyện để bàn bạc. Ngô Đồng không suy nghĩ nhiều, gật đầu đáp ứng.

Tám giờ tối, tại phòng khách biệt thự nhà họ Ngô

Ngô Đồng ngồi đối diện với chú Hai vẻ mặt không thể tin được “Chú Hai, chú nói vậy là có ý gì ...”

“Để tôi nói với nó.” Thím Hai tiếp lời “Công ty của chú Hai cháu xảy ra vấn đề về vốn, cần phải hợp tác với Tần thị mới có khả năng thoát khỏi nguy hiểm. Nhưng để Tần thị hợp tác, họ có điều kiện là phải liên hôn thương mại với con trai lớn nhà họ Tần. Lần trước ở khách sạn Đế Vương chính là để xem mắt.”

“Việc đó thì có quan hệ gì với cháu” Ngô Đồng khó hiểu hỏi.

“Sao lại không quan hệ, nếu không phải cháu tự tiện xông vào phòng, con trai lớn nhà họ Tần sẽ không xem trọng cháu. Bây giờ nhà người ta nói rõ là muốn cháu gả đến”.

“Chú Hai, ngày đó cháu không có cố ý quấy rầy. Cháu có thể đi gặp nhà họ Tần xin lỗi, giải thích rõ ràng. Huống chi cháu chỉ là cháu họ chú, nhà họ Tần và nhà họ Ngô liên hôn thương mại cũng không quan hệ lớn gì với cháu.”

“không được” Thím Hai lập tức lớn tiếng phản đối. Nếu Ngô Đồng thực sự đi giải thích, thì việc liên hôn thương mại cũng coi như xong.

“Nhưng sao cháu có thể cướp người mà chị họ thích?”

“Chỉ là liên hôn thương mại thôi, Chi Chi cũng không thích anh ta.” Thím Hai nói “Cho nên cháu không việc gì phải áy náy, yên tâm gả qua đó là được. Nhà họ Tần cũng được coi là nhà giàu có bậc nhất, có nhiều người muốn mà không được đấy.”

“Nhưng cháu chưa muốn kết hôn.”

“VẬY cháu” Cũng đừng nghĩ đến việc chúng ta sẽ hiển tủy, thím Hai chưa kịp nói nốt đã bị chú Hai giơ tay ngăn cản.

“Đồng Đồng, công ty của chú Hai thực sự đang gặp khó khăn, nếu không hợp tác được với Tần thị thì có khả năng sẽ phá sản.” Chú Hai ý tứ sâu xa, nói “Lúc đầu việc này không có quan hệ gì với cháu, chúng ta dự định để Chi Chi đi liên hôn. Ngày đó cháu cũng thấy rồi đấy, nếu không phải cháu tự tiện xông vào, sự việc sẽ không phức tạp như vậy. Nhưng sự tình đã đến nông nổi này, chú Hai hy vọng cháu giúp đỡ chú Hai cũng như nhà chú Hai giúp đỡ Tiểu Nguyên.”

Ầm!

Giống như là giúp đỡ Tiểu Nguyên!

Giống như là giúp đỡ Tiểu Nguyên!

Khi chú Hai nói câu này, tựa như một quả bom dội vào đầu Ngô Đồng. Hai tay cô đều run lên, giọng nói cũng run rẩy theo “Ý của chú là,..... nếu cháu không giúp chú thì nhà chú cũng không hiển tủy cho Tiểu Nguyên nữa sao?”

“Chú không hy vọng chú cháu ta gặp phải tình huống tuyệt tình này.” Chú Hai thành khẩn nói.

“Con bé này, về mặt cháu như vậy là sao? Nhà họ Tần cũng không phải chỗ nước sôi lửa bỏng. Với lại chú của cháu làm sao có thể hại cháu ruột của mình.” Thím Hai thấy Ngô Đồng rơi vào hũ gạo còn không biết hưởng thì nghiêm mặt “Nếu không phải do con trai lớn nhà họ Tần vừa ý cháu, cháu có muốn gả qua cũng không có cửa đâu.”

“Nếu con trai lớn nhà họ Tần không vừa ý cháu thì cũng không vừa ý chị họ, đúng không ạ!” Ngô Đồng lạnh lùng nói.

Ngô Đồng cũng không phải người không có đầu óc, từ thái độ chuyển biến đột ngột của nhà chú Hai với chị em mình, từ trốn còn không kịp đến chủ động đến bệnh viện làm kiểm tra tủy. Còn có thái độ lúc này của chú thím Hai, nếu thực sự mình đoạt cơ hội của chị họ, thì bọn họ còn khách sáo với mình như vậy sao. Mặc dù không biết tại sao nhà họ Tần lại muốn mình gả đến, nhưng chắc chắn họ không vừa ý chị họ.

“Đồng Đồng, chú biết việc này quá bất ngờ, nhưng Tiểu Nguyên cần phải được phẫu thuật sớm, công ty của chú cũng không đợi thêm được nữa.” Chú Hai nhà họ Ngô nói.

Quan hệ của Ngô Đồng với gia đình chú Hai cũng không thân thiết. Cha mẹ mình đều là giáo sư đại học, điều kiện gia đình không đến nỗi nhưng cũng chỉ là gia đình trung lưu, không thể so sánh với việc kinh

doanh của nhà chú Hai. Thím Hai từ xưa đã có tính hay ganh ghen, khi còn nhỏ, chị họ cũng cãi nhau không ít lần với mình. Lần này nếu không phải là việc của Tiểu Nguyên thì hai gia đình cũng chẳng liên hệ gì với nhau.

Vì thế, người ta cũng chẳng có trách nhiệm gì mà phải giúp đỡ mình.

“Nếu như không có việc này, chúng ta cũng sẽ cứu Tiểu Nguyên, chỉ là ...” Chú Hai còn muốn nói thêm để cho sự việc không giống như đang làm một cuộc giao dịch làm ăn.

“Chú Hai, chú không cần nói nữa. Cháu đồng ý.” Ngô Đồng bỗng nhiên nói.

“Cái gì?” Hai vợ chồng chú Hai thốt lên kinh ngạc, tựa như không nghĩ đến là Ngô Đồng sẽ dễ dàng đồng ý như vậy.

“Chú nói đúng, chú là chú của cháu, chúng ta là người một nhà. Nhà chú cứu Tiểu Nguyên, cháu rất biết ơn. đã vậy, công ty chú Hai gặp khó khăn, nếu cháu giúp được thì cháu sẵn sàng giúp đỡ.”

“Vậy tốt rồi.” Chú Hai hưng phấn nói.

“Nhưng trước khi Tiểu Nguyên làm phẫu thuật, cháu sẽ không kết hôn” Ngô Đồng bổ sung.

“Đó là tất nhiên. Nhưng thứ tư tuần này, bà Tần mời chúng ta và cháu đến nhà ăn cơm.”

“Ra vậy.” Trách không được chú Hai lại gấp gáp như vậy “Ngày đó cháu sẽ tới”.

Ngô Đồng ra về, thím Hai nói với chú Hai “Tôi đã nói là Ngô Đồng sẽ đồng ý mà. Nhà họ Tần là gia đình thế nào chứ, chỉ với một mình nó làm sao tìm được một người chồng tốt như vậy”

“Nếu con trai lớn nhà họ Tần thực sự tốt, còn cần phải liên hôn sao?”

“Hình như là có vấn đề về tâm thần.” Thím Hai nói “May mà cậu ta không vừa ý Chi Chi nhà mình. Mấy ngày trước tôi đã hỏi thăm được, nghe nói con trai lớn nhà họ Tần khi nóng giận lên sẽ đánh phụ nữ đó.”

“Bà câm miệng!” Chú Hai dằn mạnh chén trà xuống bàn.

Ngô Đồng ra khỏi cửa nhà họ Ngô, ngẩng đầu nhìn bầu trời, chỉ thấy lác đác vài vì sao.

Thời gian qua vì chuyện của Tiểu Nguyên đã khóc nhiều rồi, không cần vì những người thân như vậy mà chảy nước mắt. thật ra coi đây là một cuộc giao dịch cũng rất tốt, coi như là không ai nợ ai.

Thay đổi khía cạnh suy nghĩ, người chồng tương lai của mình cũng coi như là một quý nhân. Nếu không phải anh ta vừa ý mình thì sao nhà chú Hai có thể đi cứu Tiểu Nguyên.

5. Chương 5

Ngô Đồng vừa từ phòng bệnh đi ra thì thấy Ngô Khải đang đứng phía ngoài phòng nhìn mình mỉm cười.

“Tiểu Khải, sao em lại ở đây?” Ngô Đồng hỏi

“Vừa nãy làm kiểm tra xong nên bây giờ mới có thời gian, em đến thăm Tiểu Nguyên một chút.” Ngô Khải nhìn vào phòng bệnh “Tiểu Nguyên đang ngủ hả chị?”

“Ừ, nó vừa chợp mắt được một chút.”

“Vậy mai em lại đến thăm nó.” Ngô Khải từ bỏ ý định tìm Tiểu Nguyên trò chuyện.

“Hôm nay Tiểu Nguyên cũng phải làm rất nhiều kiểm tra nên chị cũng không có thời gian hỏi thăm em. Có vất vả lắm không em?”

“Em không sao. Bận rộn đều là bác sĩ và y tá, mẹ thì làm chân chạy vặt, em chỉ phụ trách nằm hay ngồi phục vụ kiểm tra.” Ngô Khải cười cười, bỗng nhiên nhớ tới điều gì “Đúng rồi, chị họ, hôm qua chị đến gặp ba mẹ em có chuyện gì không?”

“không có gì” Ngô Đồng cười nhạt, đáp.

“Em còn lạ gì tính khí ba mẹ em, chắc chắn lại yêu cầu này nọ với chị.” Ngô Khải nói “Tiểu Nguyên cũng là em của em, chắc chắn em sẽ cứu nó.”

“Cám ơn em!” Nụ cười Ngô Đồng đã có vài phần ảm áp “Thực sự là không có việc gì đâu. Em cũng về nghỉ ngơi đi, chị phải về nhà một chút.”

“Vậy thì tốt, em về đây, tạm biệt.”

Ngô Đồng nhìn bóng lưng Ngô Khải chậm rãi rời đi, mặc dù có phải thực sự Ngô Khải không biết tính toán của chú thím Hai hay không, nhưng nhờ có những lời nói của Ngô Khải mà cuộc giao dịch lạnh lùng đó rốt cuộc cũng có một chút ảm áp.

Đảo mắt, thứ tư đã đến, từ sáng, thím Hai nhà họ Ngô đã dẫn Ngô Đồng đi chọn quần áo, trang điểm. Đối với hành động của thím Hai, Ngô Đồng cũng chỉ cười nhạt, không phản đối. Nhìn cô gái trang điểm xinh đẹp trong gương, Ngô Đồng bỗng có chút hoảng hốt, dường như thật lâu rồi mình chưa chú ý trang điểm bản thân mình như vậy.

“Phụ nữ ấy à, phải biết tự làm đẹp cho chính bản thân mình.” Người thợ trang điểm bỏ cây cọ đánh má hồng xuống, nhìn lần cuối tác phẩm của mình, hài lòng nói.

“Đúng vậy đấy.” Thím Hai nhà họ Ngô cũng gật đầu tán thành.

“Xong chưa cô?” Thím Hai vừa xem đồng hồ vừa hỏi.

“Dạ, xong rồi.” Người thợ trang điểm xoay chiếc ghế, đưa mặt Ngô Đồng quay về phía thím Hai “cô Ngô quả thực rất xinh đẹp.”

“Quả nhiên là người đẹp vì lụa, lúa tốt vì phân” Thím Hai soi mói một lúc, dù giọng điệu có phần kì quái nhưng cũng bộc lộ phần lớn là hài lòng.

(nguyên gốc: người dựa vào ăn mặc, ngựa dựa vào cái yên).

“Chúng ta đi được rồi chứ ạ?” Ngô Đồng đứng lên hỏi.

“đi thôi, xe chú Hai của cháu điều đến đã chờ trước cửa.” Thím Hai nói xong, quay đầu đi trước.

Ngô Đồng cười lễ phép, tạm biệt với người thợ trang điểm rồi mới đi theo thím Hai.

Nhân viên trợ lý nhìn hai người đi ra cửa, chạy đến tám chuyện “Nghe nói Tần thị và Ngô thị chuẩn bị liên hôn, chắc chắn là cô gái này. Nhưng mà ... sao về mặt cô ấy chẳng có một chút vui vẻ.”

“Gả cho người con trai lớn không phải là người con thứ hai đâu.” một trợ lý khác góp lời.

“Ôi, làm con gái của nhà giàu cũng chẳng sung sướng gì. Nhưng mà cô Ngô này quả thật là một cô gái xinh đẹp, đáng tiếc phải gả cho một anh lính thô lỗ, khô cằn.”

Nhân viên trợ lý về mặt tiếc rẻ nói.

“Quan điểm của em như vậy là xưa rồi Diễm.” Thợ trang điểm cũng đi ra, nói “Thời nay, phụ nữ phải làm đẹp vì chính bản thân mình, phụ nữ làm đẹp vì đàn ông là người nhu nhược và quá phụ thuộc.”

7 giờ tối tại biệt thự nhà họ Tần

trên bàn ăn lớn hình chữ nhật, hai nhà Tần, Ngô phân ra ngồi hai bên. Ngô Đồng ngồi đối diện với Tần Qua, ngồi bên cạnh Tần Qua chính là người có tiếng tăm lừng lẫy - Tần Hoài.

Có lẽ vì con trai lớn cuối cùng đã muốn kết hôn nên ông bà Tần rất vui vẻ, mà vợ chồng chú thím Hai lại tích cực lấy lòng nên bữa ăn trôi qua khá hài hòa.

“Ngô Đồng, nghe nói cha mẹ cháu đều là người trí thức hả?” Lần trước gặp mặt ở khách sạn, mẹ Tần chưa nhìn kĩ Ngô Đồng nên buổi tối hôm nay mẹ Tần đã âm thầm quan sát hồi lâu. Dáng dấp Ngô Đồng tươi tắn, đáng yêu, tính tình cũng tự nhiên, thoải mái, mẹ Tần rất hài lòng.

“Vâng, cha mẹ cháu đều là giáo sư đại học.” Ngô Đồng bỏ nĩa xuống, mỉm cười.

“Vậy cháu là nhà dòng dõi Nho học rồi.” Mẹ Tần kinh ngạc nói.

“Bà Tần không biết đâu, không phải tôi nói khoác chứ, Ngô Đồng từ nhỏ thành tích học tập rất tốt, là gương cho mấy đứa nhỏ nhà khác, còn biết thổi sáo nữa.” Thím Hai cười, tiếp lời.

Ngô Đồng nhìn thím Hai khoe khoang, cười nhẹ nhưng không phản đối.

“Vậy hiện giờ cháu còn đi học không?” Ba Tần cũng hỏi.

“Dạ không ạ, cháu đã đi làm được 2-3 năm nay.” Ngô Đồng lễ phép trả lời.

“Đúng vậy, Ngô Đồng nhà chúng ta hiện là nhà thiết kế thời trang.” Thím Hai bổ sung “Tự mình mở một phòng thiết kế, cũng rất có tiềm năng.”

“Ồ, đúng là tuổi trẻ tài cao.” Ba Tần không nhịn được, tán thưởng.

“Chủ tịch Tần quá khen rồi ạ. Cháu chỉ mở phòng thiết kế ở nhà, chưa có lập văn phòng riêng.” không để thím Hai khen mình quá mức, Ngô Đồng vội vàng giải thích.

Nãy giờ vẫn yên lặng ăn cơm, thuận tiện quan sát ba người ngồi đối diện, Tần Qua bỗng nhiên bật cười nhẹ.

“Con cười cái gì?” Ba Tần cảm thấy con trai nhà mình có chút không lịch sự.

“không có gì. Con chỉ đang vui vẻ. không nghĩ vợ tương lai của con lại là một người tài giỏi như vậy.” Tần Qua nhìn Ngô Đồng, nhướn mày.

Ngô Đồng không hiểu ý cười trong mắt Tần Qua nên chỉ yên lặng mỉm cười.

Kết thúc bữa ăn tối, bỗng nhiên Tần Qua chủ động đề nghị được đưa Ngô Đồng về nhà. Mọi người trong nhà họ Tần ngạc nhiên muốn rút con mắt, đồng thời cũng rất vui mừng, mà chú Hai cũng không phản đối. Thế là Ngô Đồng ngồi lên xe Jeep của Tần Qua.

Bộ váy thanh nhã cùng sự bụi bặm của chiếc xe Jeep có vẻ không hài hòa, Ngô Đồng không biết vị công tử này vì sao chợt có ý định đưa mình về nhà, cô nói địa chỉ nhà, sau đó yên lặng ngồi vào vị trí bên cạnh tài xế.

Chiếc xe Jeep lao nhanh trong màn đêm, đi qua nửa thành phố, dừng lại trước khu chung cư nhà Ngô Đồng.

“Cám ơn anh đã đưa tôi về.” Ngô Đồng lễ phép nói cám ơn, tự mình mở cửa xe bước xuống.

“cô Ngô.”

Ngô Đồng xoay người, thấy không biết khi nào Tần Qua đã xuống xe, đang đứng dựa vào đầu xe, nhìn mình mang vẻ mặt nghiền ngẫm.

“anh gọi tôi là Ngô Đồng cũng được.” Nếu như nhất định phải lấy nhau, vậy thì phải bắt đầu từ việc xưng hô cho gần gũi.

“Ngô Đồng?” Ngón tay Tần Qua lơ đãng gõ nhẹ lên thân xe, nói “Nếu như không có gì bất ngờ xảy ra, chúng ta sẽ nhanh chóng kết hôn.”

“Cho nên?” Ngô Đồng không hiểu hỏi.

“Cho nên ... cô đối với tôi ... Chồng tương lai của cô ... hiểu được bao nhiêu?”

“Tôi cần phải đặc biệt hiểu cái gì sao?”

“Tất nhiên.” Tần Qua bỗng nhiên cười vui vẻ “Ví dụ như ... Tôi có bị bệnh gì không?”

“anh thoát nhìn rất khỏe mạnh.” Ngô Đồng nhún mày một cái, nói.

“Người khỏe mạnh khi bị bệnh mới là bị bệnh nặng.” Tần Qua nháy mắt mấy cái.

“...” Ngô Đồng cúi đầu suy nghĩ một lát mới nghiêm túc nói “Mặc kệ anh có bị bệnh hay không bị bệnh, tôi đều sẽ gả cho anh.”

“Vì năm trăm triệu sao?”

“Vì người nhà của tôi.” Ngô Đồng cũng không quan tâm việc mình liên hôn thương mại sẽ đem đến lợi ích gì cho nhà chú Hai. cô chỉ biết rằng cho dù có nhiều tiền như thế nào đi nữa cũng không thể mua được tính mạng của em trai.

“Những người có học vấn như các cô nói chuyện dễ nghe hơn so với những người thô lỗ như chúng tôi.” Tần Qua bội phục nói.

Vì tiền cũng là vì người nhà, cảm giác có vấn đề hơn.

đã nói đến như vậy, Ngô Đồng hiếu kì hỏi ngược lại một câu “Ngô thị và Tần thị liên hôn thương mại là do yêu cầu bắt buộc, còn anh là vì sao?”

“Tôi?” Tần Qua chỉ vào đầu mình, mỉm cười kỳ lạ “Bởi vì ...Tôi bị bệnh.”

Về mặt bình tĩnh của Ngô Đồng có chút không kiềm được, có lẽ người đàn ông này thực sự bị bệnh – bệnh tâm thần.

Tần Qua nói dứt lời, cũng không nhìn phản ứng của Ngô Đồng, tìm kiếm xung quanh người, lấy ra một danh thiếp đưa cho Ngô Đồng “Nếu có thời gian, tôi đề nghị cô đến gặp người trên danh thiếp, đó là bác sĩ điều trị của tôi. Sau đó ... mới suy nghĩ thật kĩ xem có còn muốn gả cho tôi hay không.”

nói xong, Tần Qua cũng không chờ Ngô Đồng trả lời, ngồi vào xe, nhanh chóng rời đi.

Ngô Đồng nhìn tấm danh thiếp màu trắng trên tay, dưới ánh đèn đường mờ mờ của khu chung cư, nhìn thấy dòng chữ: Phòng tâm lý trị liệu Lam Hải – Lý Văn Cảnh.

Bác sĩ tâm lý?

Thực sự là bị bệnh tâm thần?!

Mọi người nhà họ Tần thấy Tần Qua chủ động đưa Ngô Đồng về nhà, mẹ Tần kinh ngạc đến suýt đổ cả vánh mắt, nắm tay chồng nói “Ông xem, ông xem, tôi đã nói giới thiệu đối tượng cho Tần Qua là chuyện tốt mà, ngay cả việc nói chuyện yêu đương đưa đối tượng về nhà đều biết luôn rồi.”

“Tần Hoài, có phải con mách nước cho anh con không?” Ba Tần cũng có chút không thể tin được, hỏi.

“không ạ.” Tần Hoài lắc đầu, chính anh cũng bị giật cả mình “Có lẽ, anh cả thực sự thích cô gái này.”

“Chắc chắn rồi.” Mẹ Tần kích động kêu lên “Chờ tụi nhỏ kết hôn, có chính gia đình của mình, những di chứng của Tần Qua chắc chắn sẽ hết hoàn toàn.”

“Hy vọng là như vậy ...” Ba Tần có chút lo lắng nói “Chỉ là không biết cô Ngô này có cùng Tần Qua sống hòa thuận được hay không.”

“Cũng đúng ...” Mẹ Tần cũng lo lắng “Thoạt nhìn đó là một cô gái rất ưu tú.”

“Cha mẹ, đừng lo lắng quá.” Tần Hoài nói “Đừng quên chúng ta là liên hôn thương mại.”

Ông bà Tần nhìn đứa con trai khôn khéo, có năng lực của mình, cũng hiểu ý tứ trong lời nói của con. Mặc dù có chút không đành lòng, nhưng trong lòng vẫn nghiêng về con trai nhà mình.

Tần Qua lái xe về nhà, thấy Tần Hoài đang ngồi một mình uống rượu, ngắm trăng trong chòi nghỉ mát.

“Nếu có chuyện muốn nói thì gọi điện thoại cho anh là được, không cần mỗi ngày đều ngồi ở đây uống rượu.” Tần Qua cười ngồi xuống, rót cho mình một ly.

“anh cả, anh cùng cô Ngô nói chuyện gì?” Tần Hoài hỏi thẳng

“Sao lại nhảy cảm như vậy? Chẳng lẽ em thích cô Ngô?” Tần Qua cười trêu chọc em trai.

“anh cả!” Tần Hoài thực sự không thích nói đùa kiểu này.

“Được rồi, anh không ưa điểm này của chú, nhỏ nhặt quá!” Tần Qua cũng không giấu giếm, dứt khoát nói “anh đưa danh thiếp của bác sĩ Lý cho cô ấy.”

“anh cả, anh ...”

“Nếu thực sự kết hôn, thì việc này sớm muộn gì cô ấy cũng biết.” Tần Qua lắc lắc ly rượu, uống nốt ngụm rượu vang, nói “Em uống ít thôi, anh vào xem Phi Phi thế nào.”

Tần Hoài nhìn anh trên đi lên lầu, ngẫm nghĩ một lát rồi gọi điện thoại cho trợ lý đặc biệt Lâm Vĩ “Ngày mai đến Ngô thị ... Nhớ ép sát một chút.”

“Vâng, Tổng Giám đốc Tần.”

Tần Hoài là một thương nhân thành công, nhưng anh cũng biết là không phải cái gì trên đời này cũng mua được bằng tiền, chỉ là có đôi lúc con người sẽ bị rất nhiều chuyện ảnh hưởng, gặp phải hoàn cảnh không còn đường lui. Mà anh cũng chỉ có dự trù hết các tình huống, làm đối phương không thể tùy tiện đối ý. Giao dịch ở trường hợp như vậy thường là tốt nhất.

Qua một đêm suy nghĩ, sáng sớm ngày hôm sau, Ngô Đồng tìm đến phòng tâm lý trị liệu Lam Hải.

Cùng thời gian, trợ lý đặc biệt Lâm Vĩ cùng với cố vấn pháp lý của Tần thị đã ngồi trong phòng họp của Ngô thị.

Chú Hai nhìn bản hợp đồng luật sư đối phương đưa cho mình, trong đó kèm theo điều khoản đặc biệt

(Trong thời gian Tần thị và Ngô thị hợp tác, cô Ngô không có quyền yêu cầu ly hôn. Nếu cô Ngô kiên quyết ly hôn, hoặc có những hành vi gây tổn hại đến quan hệ hôn nhân, Tần thị sẽ lập tức rút vốn và có quyền yêu cầu Ngô thị bồi thường toàn bộ tổn thất kinh tế.)

6. Chương 6

Tại quầy tiếp tân Phòng tâm lý trị liệu Lam Hải

“Chào chị, xin hỏi chị có lịch hẹn trước không ạ?” Y tá thấy có người bước vào, niềm nở hỏi.

“Chào chị, xin cho tôi gặp bác sĩ Lý Vân Cảnh.”

“Vậy chị là Ngô Đồng phải không ạ?” Hình như nữ y tá đã được dặn từ trước, vừa nghe có người muốn gặp bác sĩ Lý Vân Cảnh thì lập tức cùng Ngô Đồng xác nhận.

“Vâng, tôi là Ngô Đồng.” Ngô Đồng kinh ngạc gật đầu.

“Bác sĩ Lý đang đợi chị, xin mời đi bên này.” Y tá đưa tay mời rồi dẫn đường cho Ngô Đồng.

Ngô Đồng hơi sững sốt, đi theo người y tá. Nữ y tá đưa Ngô Đồng đến phòng làm việc của bác sĩ Lý, gõ nhẹ vào cửa một cái, bên trong lập tức truyền đến một giọng nữ dễ nghe “Mời vào.”

“Bác sĩ Lý, cô Ngô Đồng đã đến.” Y tá nghiêng mình tránh qua, chờ Ngô Đồng vào phòng thì nhẹ nhàng khép cửa lại.

Ngô Đồng bước vào phòng thì thấy một phụ nữ khoảng bốn mươi tuổi, mặc quần áo đơn giản, hơi mập, trên mặt đang nở nụ cười ôn hòa, làm cho người khác có cảm giác rất thân thiện.

“Chào em, Ngô Đồng. Chị tên Lý Vân Cảnh, bác sĩ điều trị của Tần Qua, em có thể gọi chị là chị Lý.” Bác sĩ Lý vừa cười vừa đưa tay ra.

“Chào chị Lý.” Ngô Đồng có chút ngỡ ngàng, sao bác sĩ Lý lại có vẻ đã có quen biết với mình từ trước rồi.

“Có phải em ngạc nhiên vì sao chị biết em sẽ đến đây phải không?” Bác sĩ Lý rót cho Ngô Đồng một chén trà nhài. “thật ngại quá, ở đây chị chỉ có trà nhài.”

“Dạ, không sao. Cảm ơn chị.”

“Chúng ta ngồi xuống rồi nói chuyện”. Bác sĩ Lý nói

Ngô Đồng nhìn thoáng, đây rõ ràng là ghế cho bệnh nhân nằm, cô do dự một lát rồi ngồi xuống một bên trên ghế sofa.

“Có phải Tần Qua đã gọi điện thoại báo trước cho chị không?” Ngô Đồng suy đoán.

“Em đoán đúng một nửa”. Dưới ánh mắt nghi hoặc của Ngô Đồng, bác sĩ Lý giải thích “Trước đó, bà Tần cũng gọi điện nói về em. Nhưng mà, yêu cầu của họ lại không giống nhau.”

Ngô Đồng nháy mắt mấy cái, biểu lộ mình vẫn chưa hiểu rõ.

“Bà Tần chỉ hỏi ý kiến của chị, nếu Tần Qua và em kết hôn có phải sẽ tốt cho bệnh tình của Tần Qua hay không. Còn Tần Qua thì yêu cầu chị nói rõ toàn bộ sự thật về bệnh tình của cậu ấy.” Bác sĩ Lý cười nói “Sáng sớm hôm nay cậu ấy đã gọi điện cho chị để chị từ chối tiếp bệnh nhân, chuyên tâm trao đổi với em.”

Ngô Đồng ngẩn người, tiêu hóa một chút những thông tin này, nhưng cô cũng không phát biểu gì ngay. một lát sau mới hỏi “Tần Qua ... đã điều trị tại phòng bệnh của chị rất lâu sao?”

“Cũng khoảng hai năm. Cậu ấy xem như là một bệnh nhân hồi phục tương đối nhanh.”

“Bệnh gì?” Ngô Đồng không thể nghĩ ra Tần Qua lại là bệnh nhân tâm lý.

“Hội chứng rối loạn tâm lý sau chiến tranh, là một loại phản ứng kích động sau khi bị thương”. Bác sĩ Lý nói.

“Hội chứng rối loạn tâm lý sau chiến tranh?” Ngô Đồng nhớ chú Hai đã nói, Tần Qua trước đây là lính đặc chủng. Nghĩ đến đây, trong lòng cũng hiểu rõ vài phần.

Bác sĩ Lý đã bắt đầu câu chuyện, sau đó từ từ kể rõ bệnh tình của Tần Qua “Khi cậu ấy mới đến đây điều trị, trạng thái tâm lý rất không tốt, căn bản là không có ý chí muốn sống nữa.”

Ánh mắt Ngô Đồng phảng phất không thể tin được, người đàn ông tối hôm qua còn đứng dựa vào xe Jeep cười thoải mái đến thế, vậy mà đã từng là một người không muốn sống nữa sao.

“Tần Qua xuất thân là bộ đội đặc chủng, ý chí nghị lực vô cùng kiên định, chị dường như không có cách nào khơi mở nội tâm của cậu ấy, việc điều trị ban đầu rất khó khăn”. Bác sĩ Lý nhớ lại “Cũng phải hơn nửa năm sau, cậu ấy mới chịu trò chuyện một chút với chị, chị nghĩ chắc trước đó cậu ấy đã phải chịu một tác động nào đó rất sâu sắc.”

Ngô Đồng ngồi yên nghe, không ngắt lời bác sĩ Lý.

“Cứ như vậy ... Điều trị được khoảng hai năm thì cậu ấy đã khôi phục được tình trạng như bây giờ. Nhưng chị lại phát hiện, chị không có cách nào điều trị tiếp cho cậu ấy.”

“Vì sao ạ?” Ngô Đồng hỏi.

“Với góc nhìn của tâm lý học mà nói thì cậu ấy đã khỏi bệnh.” Bác sĩ Lý nói thêm “Nhưng cũng không có nghĩa là cậu ấy đã hoàn toàn bình thường, nhưng vấn đề còn lại chị không giải quyết được.”

“Có vấn đề gì ạ?”

“Người bệnh PTSD dù trải qua điều trị sẽ vẫn còn những di chứng, như không thích giao lưu với người khác, dễ xúc động, dễ nóng giận, dục vọng khống chế người khác rất cao ... Những vấn đề này, Tần Qua đều có.”

“Ý chị là tính tình của anh ấy sẽ không tốt?” Ngô Đồng hiểu một chút về ý nghĩa những từ mà bác sĩ Lý vừa nói.

“rõ ràng nhất và tương đối khó kiểm soát chính là, Tần Qua xuất thân là bộ đội đặc chủng, có sức mạnh cơ bắp, mà lại có một chút khuynh hướng bạo lực.”

Khuynh hướng bạo lực, sắc mặt của Ngô Đồng trong nháy mắt có chút khó coi.

“Nhưng em yên tâm, từ trước đến nay Tần Qua chưa xảy ra việc sử dụng vũ lực, điều này chứng tỏ cậu ấy có thể không chế chính bản thân mình.”

“Như vậy cũng không có nghĩa là tương lai không có xảy ra việc dùng bạo lực.”

“Đúng thế.” Bác sĩ Lý gật đầu, tiếp tục nói “Đây cũng là nguyên nhân chị kiên trì đề nghị Tần Qua quay trở về sinh hoạt với gia đình bình thường. Căn cứ vào các kết quả đã được khảo sát, những ký ức thoải mái nhất, tốt đẹp nhất, an toàn nhất của con người đều là từ gia đình. Chị hy vọng qua những sinh hoạt bình thường, ấm áp của gia đình, sẽ từ từ xoa dịu những kích động trong lòng của cậu ấy.”

“Cho nên mới có việc liên hôn này.” Ngô Đồng giật mình, nhẹ gật đầu

Sau khi nghe Ngô Đồng nói những lời này, suy nghĩ một lúc, bác sĩ Lý tiếp tục nói “Ban đầu chị hy vọng Tần Qua có thể nói chuyện yêu đương như một thanh niên bình thường, sau đó mới kết hôn. Nhưng với tính cách của cậu ấy như bây giờ, việc này chắc quá khó khăn, cho nên bà Tần rất sốt ruột.”

“Chị biết các em là liên hôn, nhưng giờ chị đã biết Ngô Đồng là một cô gái thông minh lại nhân hậu. Tần Qua mặc dù vẫn còn một số di chứng, nhưng không thể phủ nhận cậu ấy là một chàng trai ưu tú.”

“Đặc biệt hôm nay, cậu ấy chủ động để em đến gặp chị, đồng thời gọi điện dặn dò chị để chị nói toàn bộ tình trạng bệnh của cậu ấy, không giấu diếm. Điều đó cũng cho thấy rằng Tần Qua vô cùng coi trọng cuộc hôn nhân này, đồng thời cũng rất chân thành với em.

“Em biết rồi, cảm ơn chị, bác sĩ Lý.” Ngô Đồng cười khổ nói.

“Vậy, em có cân nhắc lại cuộc hôn nhân này không?” Bác sĩ Lý cẩn thận hỏi.

“không đâu chị.” Ngô Đồng cười lắc đầu. Nếu có thể tùy ý hủy bỏ thì không phải là liên hôn thương mại, huống hồ việc liên hôn này là lấy tính mạng của Tiểu Nguyên ra đánh cược.

“Thế chị dặn em thêm một chút.” Bác sĩ Lý xác định Ngô Đồng vẫn sẽ gả cho Tần Qua, mới tính toán nói ra “Trước đó chị đã nói, Tần Qua có ý muốn không chế rất mạnh.”

Ngô Đồng gật đầu, biểu thị mình đang lắng nghe.

“Bình thường, ý muốn khống chế của đàn ông thể hiện ở hai phương diện, tính chiếm hữu và dục vọng ham muốn.”

Ngô Đồng nháy mắt mấy cái, có chút lơ mơ.

“Có thể bây giờ, trong ý nghĩ của Tần Qua, em chỉ là người có thể là vợ cậu ấy, cậu ấy sẽ không có ý muốn khống chế em. Nhưng sau khi em rời khỏi đây, biết được em nhất định trở thành vợ cậu ấy, thì em sẽ trở thành người cậu ấy có ham muốn khống chế.” Bác sĩ Lý thấy sắc mặt của Ngô Đồng cũng tái đi, cảm thấy lời nói của mình đã dọa đến Ngô Đồng, vì thế cười hòa hoãn.

“Đừng quá lo lắng, loại ý muốn khống chế này cũng không giống như biến thái, chỉ là mạnh hơn so với người bình thường một chút, giống như trẻ con vậy. Chị bày em một cách, khi sống chung với Tần Qua thì thường xuyên dỗ dành cậu ấy.”

“Dỗ dành anh ấy?”

“Đúng vậy. Còn có ... tươi cười và những cái ôm là những liệu pháp có thể xoa dịu và làm cậu ấy buông lỏng. Bác sĩ Lý đề nghị “Em có thể thường xuyên áp dụng liệu pháp này, sẽ có hiệu quả không tưởng đấy.”

Trong phòng họp tập đoàn Ngô thị, chú Hai nhìn điều khoản kèm theo ở cuối bản hợp đồng, lông mày nhíu lại, một lúc lâu sau mới ngẩng đầu nhìn về phía Lâm Vĩ hồi “Lần này chúng ta vừa liên hôn cũng là vừa hợp tác, cho nên tôi cũng rất hi vọng Ngô Đồng cùng với Tần Đại thiếu có cuộc hôn nhân ân ái, tốt đẹp ... nhưng điều khoản kèm theo cuối cùng này ... giống như chỉ đảm bảo quyền lợi cho Tần Đại thiếu.”

“Tổng Giám đốc Ngô đối với phần hợp đồng này không đồng ý?” Lâm Vĩ nói xong, thoáng nhìn về phía luật sư “Vậy chúng tôi sẽ về nghiên cứu sửa đổi, đến khi nào Tổng Giám đốc Ngô hài lòng, thì chúng ta ký kết sau?”

“Được.” Luật sư gật đầu, đứng lên thu dọn tài liệu.

“Từ từ, từ từ.” Chú Hai vội vàng ngăn cản hai người, trong đầu vừa bắt mắt với điều khoản kèm theo vừa nghĩ công ty của mình cũng không chờ đợi thêm được nữa.

“Trợ lý Lâm, anh có thể trả lời thật với tôi, Tần Đại thiếu có phải có vấn đề gì không?” Chú Hai muốn biết, nếu mình ký kết hợp đồng này thì sẽ đặt Ngô Đồng vào hoàn cảnh như thế nào.

“Tần Đại thiếu không có bất cứ vấn đề gì?” Lâm Vĩ cười trả lời chú Hai.

Chú Hai không hỏi được thông tin hữu dụng, nhưng từ kinh nghiệm bao năm nay của một thương nhân nói cho ông ta biết, một điều khoản nghiêng về một phía như thế này đã thể hiện rõ bản thân vị Tần Đại thiếu này khẳng định có vấn đề. Nhà họ Tần có tiền và dùng tiền mua vợ cho Tần Đại thiếu.

“Tổng Giám đốc Ngô, hợp đồng này ông có kí không?”

Chú Hai cảm thấy bản hợp đồng này cầm có chút bồng tay nhưng cuối cùng ông ta vẫn đặt bút kí tên. Sau khi tiền trợ lý Lâm và luật sư rời đi, chú Hai cầm bản hợp đồng mình vừa kí xong, tâm sự có chút nặng nề.

Trợ lý Lâm ngồi trên xe, điện thoại cho Tần Hoài báo cáo kết quả.

“Tổng Giám đốc Tần, ông Ngô đã kí hợp đồng.”

“Ông ta có ý kiến gì với điều khoản kèm theo không?”

“Có một chút, nhưng cũng rất nhanh liền thỏa hiệp.” Trợ lý Lâm nói “Nhưng tôi thấy ý của ông ta sẽ cố gắng khôi phục kinh doanh, tranh thủ sớm ngày rũ bỏ quan hệ cùng Tần thị chúng ta.”

“Tổng Giám đốc Ngô có thể khôi phục kinh doanh đương nhiên là chuyện tốt, chúng ta cũng rất mong chờ.” Tần Hoài cúp điện thoại, nhìn ra ngoài cửa sổ, nửa câu còn lại mới chậm rãi nói ra “Có thể thoát khỏi sự khống chế của Tần thị, vẫn phải xem bản lĩnh của ông ta như thế nào.”

Ngô Đồng từ phòng tâm lý trị liệu đi thẳng đến bệnh viện An Khang. cô thấy Tiểu Nguyên và Ngô Khải đang uống canh do thím Hai mang đến, hai đứa nói chuyện thật vui vẻ. Chú Hai đứng một bên, nhìn thoáng qua Ngô Đồng ra vẻ muốn nói lại thôi, để Ngô Đồng biết ông ta có chuyện muốn nói.

Hai người ăn ý đến vườn hoa của bệnh viện, Ngô Đồng bình tĩnh xoay người hỏi “Chú Hai, chú tìm cháu có việc gì sao?”

“Hôm nay, chú đã kí kết hợp đồng hợp tác với Tần thị.” Chú Hai đưa cho Ngô Đồng một túi hồ sơ.

Ngô Đồng không cầm, nhìn túi hồ sơ, cười nói “Chúc mừng công ty của chú Hai đã vượt qua khó khăn.”

“Cháu xem qua đi.” Chú Hai lại nhắc lại.

“không cần đâu, chú Hai yên tâm, khi Tiểu Nguyên phẫu thuật xong, cháu sẽ không nuốt lời.” Ngô Đồng đảm bảo nói.

“Chú không có ý này. Bản hợp đồng có một phần điều khoản kèm theo liên quan đến cháu.” Chú Hai có chút chột dạ, nói.

Ngô Đồng chớp chớp mắt, nghĩ nghĩ rồi cầm lấy túi hồ sơ, lấy từ bên trong ra một bản hợp đồng thật dày. Ngô Đồng không nhìn nội dung bản hợp đồng mà trực tiếp lật đến trang cuối cùng

(Trong thời gian Tần thị và Ngô thị hợp tác, cô Ngô không có quyền yêu cầu ly hôn. Nếu cô Ngô kiên quyết ly hôn, hoặc có những hành vi gây tổn hại đến quan hệ hôn nhân, Tần thị sẽ lập tức rút vốn và có quyền yêu cầu Ngô thị bồi thường toàn bộ tổn thất kinh tế.)

Ngô Đồng nhìn phía dưới điều khoản kèm theo này là chữ ký như rồng bay phượng múa của chú Hai, cúi đầu im lặng một lúc.

Chú Hai không nhìn thấy nét mặt của Ngô Đồng, trong lòng hơi bồn chồn. Qua hai, ba phút sau, Ngô Đồng gấp bản hợp đồng lại, bỏ vào túi hồ sơ rồi đưa lại cho chú Hai “Cháu biết rồi.”

“Ngô Đồng ...” Chú Hai lo lắng nói “Cháu yên tâm, chỉ cần công ty của chú vượt qua khó khăn này, chờ chú kinh doanh có lãi trở lại, chú sẽ tìm cách thoát khỏi Tần thị.”

“Chú Hai không cần cảm thấy có trách nhiệm.” Ngô Đồng vừa cười vừa nói “Cháu đã đồng ý kết hôn, cháu sẽ cùng Tần Qua sống tốt. Còn phần điều khoản kèm theo này, cháu thấy không quan trọng.”

“Cháu có thể nghĩ như vậy, chú cũng an tâm.” Chú Hai thấy thái độ của Ngô Đồng nghiêm túc, trong lòng cũng thở phào nhẹ nhõm.

“Vậy cháu đi tìm bác sĩ hỏi thăm về tình hình phẫu thuật.”

“Ừ, cháu đi đi.”

Ngô Đồng xoay người đi, ý cười trong ánh mắt dần dần lạnh xuống, làm ánh nắng của mùa hè cũng trở nên rét lạnh.

7. Chương 7

Cuối một ngày làm việc, người nhà họ Tần cùng nhau ăn cơm tối như thường lệ, cùng nói chuyện về những việc đã xảy ra trong ngày. Nhưng chủ yếu là mẹ Tần nói những chuyện lông gà vỏ tỏi bà nghe được bên ngoài. Như là bà đã tham gia một buổi tiệc từ thiện quen được một quý bà nào đó, con gái của bà ta thông minh tài giỏi, xinh đẹp nên nả như thế nào. Lúc này ba cha con nhà họ Tần đều im lặng cúi đầu ăn cơm, không có hứng thú nghe mẹ Tần tám chuyện. Mẹ Tần không thấy ai hưởng ứng, cũng không còn hứng thú, quay qua gấp cho Phi Phi một đĩa rau.

“Mẹ, con trai cần ăn nhiều thịt.” Tần Qua nói.

“Con thì biết cái gì, trẻ con phải ăn uống đầy đủ, cân đối các chất dinh dưỡng. Sau này, con kết hôn dọn ra ngoài ở, nhớ không thể chỉ cho Phi Phi ăn thức ăn mặn.” Mẹ Tần dặn dò.

Ba Tần nghe vậy mới nhớ ra hỏi Tần Hoài “Dự án hợp tác với Ngô thị sao rồi?”

“đã ký rồi ạ, ngày mai con sẽ cho bộ phận tài vụ giải ngân lần thứ nhất.” Tần Hoài nói xong lại nhìn mẹ Tần “Mẹ có thể bắt đầu chuẩn bị hôn lễ.”

“thật hả? Vậy mẹ gọi điện cho bà Ngô để bàn bạc. Cũng không biết Ngô Đồng thích tổ chức đám cưới như thế nào?” Mẹ Tần thấy hôn lễ của con trai đã được ấn định, vô cùng kích động, hận không thể lập tức gọi điện ngay cho bà Ngô để thống nhất.

“Sao mẹ không hỏi con thích tổ chức đám cưới như thế nào?” Tần Qua nhìn mẹ mình hưng phấn, buồn cười, hỏi.

“Con cũng có ý tưởng? Vậy nói ra cho mẹ nghe xem nào?” Mẹ Tần thấy con trai cũng muốn góp ý kiến về việc tổ chức đám cưới thì vô cùng vui vẻ.

“Làm phức tạp như vậy làm gì, trực tiếp đi đăng ký kết hôn thôi cũng được mà.”

“không được!” Mẹ Tần lập tức phản đối “Kết hôn là chuyện lớn của đời người, sao chỉ đăng ký kết hôn thôi là xong.”

“Vậy mẹ muốn làm một hôn lễ thật hoành tráng, mời đến một đống những người trong giới làm ăn kinh doanh mà con không biết, để cho con giống con khỉ nhẩy nhót biểu diễn trên đài. Nghĩ đến là phiền muốn chết.” Tần Qua thực sự không thích tình cảnh đó, mặt cũng nhăn lại một đống.

Mẹ Tần vẫn luôn ghi nhớ lời dặn của bác sĩ Lý, thấy mặt con trai biến sắc, cũng không dài dòng thêm, quay sang nhìn chồng và con trai thứ hai cầu cứu.

“Nếu không thích tổ chức lớn thì không tổ chức, chỉ cần hai đứa thích là được rồi.” Ba Tần nhìn ám chỉ của vợ, nói.

“Đúng rồi, còn có ý kiến của Ngô Đồng.” Mẹ Tần như nhìn thấy phao cứu sinh, nói “Đa phần phụ nữ đều mong muốn có một hôn lễ long trọng trong đời. Đúng rồi, bây giờ người ta còn hay đi du lịch trăng mật.”

“Đúng rồi, anh cả. Hay là anh và cô Ngô bàn bạc đi rồi mới quyết định.” Tần Hoài cũng khuyên.

Mà suy nghĩ của Tần Qua không đặt ở việc tổ chức hôn lễ như thế nào mà bay theo lời của mẹ mình vừa nói về du lịch trăng mật. Như là cách đây rất lâu rồi, tại vùng rừng núi sâu thẳm nào đó, cùng đồng đội ngồi tán gẫu đã trò chuyện chủ đề này.

Lúc đó bọn họ đã nói những gì? Đối với tương lai, đối với đám cưới, đối với một nửa của đời mình, mỗi người bọn họ đều có những mộng tưởng hết sức tươi đẹp. Mà bây giờ chỉ còn có một mình mình có thể thực hiện được.

“Tần Qua?” Mẹ Tần thấy con trai không biết đang suy nghĩ gì mà nét mặt hiện lên sự khổ sở, cẩn thận kêu lên.

Tần Qua bỗng nhiên giật mình, thấy vẻ mặt thấp thỏm của mẹ, nét mặt của cha và em trai cũng vô cùng lo lắng, trong lòng cảm thấy mệt mỏi. Lại như vậy nữa rồi, hề thấy tâm tình của anh có chút biến đổi, thái độ của mọi người với anh trở nên vô cùng cẩn thận, giống như bản thân anh là một món đồ chơi bằng thủy tinh, vô ý đụng phải là vỡ nát. Nhưng bọn họ càng như vậy, tâm tình của anh lại càng ức chế, bọn họ lại càng lo lắng. thật giống như là một vòng tuần hoàn ác tính.

“Ngày mai con đi tìm Ngô Đồng bàn bạc.”

“A?” Mẹ Tần như không thể tin được.

“Có gì không ổn sao mẹ?”

“không có, không có. đi bàn bạc đi, bàn bạc kĩ một chút, mẹ đều nghe theo ý kiến của các con.” Mẹ Tần vui vẻ đến nỗi nói không rõ lời.

Tần Qua bắt đầu đi lắc đầu, cúi xuống tiếp tục ăn cơm, làm như không thấy ba người đang hưng phấn trao đổi ánh mắt.

Thế là khi Ngô Đồng từ bệnh viện trở về thì nhận được tin nhắn của Tần Qua.

(10 giờ sáng ngày mai chúng ta hẹn gặp đi. Địa điểm do cô chọn.)

Ngô Đồng nhìn xung quanh, thấy bên cạnh bệnh viện có một cửa hàng bách hóa tổng hợp, thế là trả lời.

(Quảng trường Cầu Vòng, quán cà phê lâu ba)

Nhận được tin nhắn xác nhận, Ngô Đồng bỏ điện thoại vào túi xách, xoay người đi đến trạm xe lửa gần đó.

Ngày thứ hai.

Vì đi gặp chồng chưa cưới, Ngô Đồng cũng trang điểm một chút, mặc bộ quần áo đơn giản, cột tóc kiểu đuôi ngựa, làm cả người cô tươi tắn hơn. (Nguyên tác là cá bán hoàn tử đầu, không biết là kiểu tóc gì, ai biết chỉ mình với)

Ngô Đồng đến quảng trường Cầu Vòng lúc 9 giờ 50, đang định đi vào thì chợt nghe một giọng phụ nữ hét to “Cướp, cướp”

Ngô Đồng quay sang nhìn về phía phát ra âm thanh, thì thấy cách đó không xa có một gã thanh niên đi xe máy, đang giằng chiếc túi xách của một phụ nữ. Mặc dù Ngô Đồng đang đứng ở phía sau hàng cây xanh, nhưng vẫn tự động lùi ra sau một bước.

Khi tên cướp giật sắp sửa bỏ chạy trước mắt bao người, thì một bóng người vọt qua hàng cây ven đường, đứng cách chiếc xe máy khoảng 2m, bay người lên đập một cú vào tên cướp giật. Chỉ nghe rầm một tiếng, cả xe và tên cướp giật đều ngã lăn trên mặt đất, người đàn ông xông đến, một chân giẫm lên ngực tên cướp

làm hấn kêu oai oái, ngồi xổm xuống xốc áo tên cướp lên, nói “Tao rất thích gặp những thằng như mày, đánh mày còn sướng hơn là đánh bao cát.”

Người phụ nữ bị cướp giật đã đuổi theo đến nơi, cầm lấy túi xách, luôn miệng cảm ơn người đàn ông. Người đàn ông thấy bảo vệ đã đến áp giải tên cướp giật, không để ý đến tiếng vỗ tay xung quanh mình, quay người định đi vào cửa hàng bách hóa tổng hợp thì nhìn thấy Ngô Đồng đứng lẫn trong đám đông. Ngô Đồng chớp chớp mắt, nhìn Tần Qua cười.

Vì cửa hàng mới mở cửa kinh doanh nên trong quán cà phê chưa có đông khách. Hai người chọn một chỗ tương đối yên tĩnh ngồi xuống, chờ nhân viên phục vụ đưa cà phê và nước suối đến, hai người nhìn nhau có chút lúng túng.

“Vừa rồi có làm cô sợ không?”

“A?” Ngô Đồng uống một ngụm cà phê, rồi mới đáp lại “Tôi không sợ, nhưng cũng hơi ngạc nhiên, không ngờ anh có bản lĩnh như vậy.”

“Bác sĩ Lý không nói với cô tôi xuất thân từ bộ đội đặc chủng sao?” Tần Qua khó hiểu hỏi.

“Tôi có nghe rồi, nhưng nghe là một chuyện, thấy tận mắt là một chuyện khác.” Ngô Đồng thấy Tần Qua uống một ngụm nước suối liền tìm một chủ đề nhẹ nhàng nói “anh không thích uống cà phê hả?”

Tần Qua nhìn ly nước suối trong tay mình, sau đó nhìn Ngô Đồng cười giải thích “không phải là không thích uống mà là tôi không uống được. Cà phê dễ làm người ta hưng phấn mà tôi thì dễ nóng nảy.”

“...” Vì cái gì mà người này lúc nào cũng nhắc mình rằng anh ta là người bị bệnh.

“Nhưng cô cũng đừng lo lắng, tôi vừa mới được phát tiết, tâm tình tôi hiện rất tốt, sẽ không dễ dàng phát bệnh.”

“...” Ngô Đồng không thoải mái trong lòng, ngắc đầu hỏi “anh đây là ... đang dọa tôi sao?”

“cô bị tôi dọa sợ sao?” Tần Qua không phủ nhận, nở nụ cười thật muốn ăn đòn.

“Tần Đại thiếu gia, chú Hai tôi đã kí hợp đồng với Tần thị, chúng ta liên hôn thương mại là chuyện tất yếu, tôi không biết anh làm như vậy để làm gì.” Ngô Đồng nghi ngờ nói “anh hù dọa tôi ... Vì sao? anh muốn tôi từ hôn?”

“Dĩ nhiên không phải.” Tần Qua lắc đầu “Mà ngược lại, vì chúng ta sẽ kết hôn, nên tôi phải nói rõ điều này với cô. Cơ hội để cô từ hôn là khi cô đi gặp bác sĩ Lý, nhưng cô đã hiểu rõ bệnh tình của tôi, nhưng vẫn giữ nguyên ý định gả cho tôi, như vậy cô phải chấp nhận toàn bộ con người của tôi.”

“Tôi hiểu.” Hai người nhìn nhau một lát, Ngô Đồng nói.

Dường như Tần Qua rất hài lòng với câu trả lời của Ngô Đồng, thân thể thả lỏng lại, cầm ly nước lên, khoe miệng còn hiện lên ý cười nhàn nhạt.

“Vậy ... Tôi có thể hỏi anh một chuyện không?”

“cô nói đi.”

“anh ... thời điểm cảm xúc nóng nảy có đánh người khác không?” Ngô Đồng cẩn thận hỏi.

“cô đang lo lắng vấn đề bạo lực gia đình sao?” Tần Qua có chút nghiền ngẫm cười “Nếu như tôi nói sẽ.... cô có từ hôn không?”

“sẽ không.” Sắc mặt Ngô Đồng có chút tái đi, nhưng vẫn lắc đầu.

“Quả nhiên, sức mạnh của đồng tiền là không thể coi nhẹ.” Tần Qua cười ha ha.

Ngô Đồng cũng không muốn giải thích với Tần Qua, đây là sự lựa chọn của bản thân mình, như vậy bất kể như thế nào, cũng nên thử tiến về phía trước.

“Trước đây cô đã từng yêu đương chưa?”

Ngô Đồng đang trầm tư thì đột nhiên nghe tiếng Tần Qua hỏi, cô hơi ngơ ngác ngẩng đầu nhìn, lập tức nhường mày hỏi lại “Bây giờ anh mới hỏi cái này có phải là hơi trễ rồi không?”

“Đừng hiểu lầm. Tôi cũng không có hứng thú tìm hiểu tình sử của cô. Có lẽ sau này cô cũng không có cơ hội trải nghiệm sự tốt đẹp của tình yêu nên tôi hi vọng cô đã từng yêu rồi.” Tần Qua nói “Nhưng mà ... Dục vọng khổng chế của tôi tương đối mạnh ... Hơn nữa trong chuyện tình cảm tôi có tính sạch sẽ. Đúng rồi, bác sĩ Lý có nói cho cô biết dục vọng khổng chế của tôi biểu hiện ở khía cạnh nào không?”

“không có.” Nhớ lại lời bác sĩ Lý đã nói, Ngô Đồng không muốn thừa nhận bản thân mình đã biết.

“không sao, tôi có thể nói lại cho cô biết.” Tần Qua cười mờ ám, nói ‘Dục vọng khổng chế của tôi biểu hiện ở mặt tình dục.’

Mặt Ngô Đồng lập tức ửng đỏ “anh yên tâm, chúng ta là liên hôn thương mại, tôi sẽ không để ý nếu anh ở bên ngoài có ...”

“Nghe tôi nói hết đã” Tần Qua mất hứng, ngắt lời Ngô Đồng “Tôi đã từng là một quân nhân, là một quân nhân, trung thành với Tổ quốc, hết lòng với người nhà, ngoại trừ vợ, tôi sẽ không chạm vào người phụ nữ khác.”

“Tôi đã biết rồi” Ngô Đồng không tự nhiên nói.

“cô đã biết cái gì?” Tần Qua nhìn vẻ mặt của cô vợ nhỏ tương lai của mình từ từ đỏ bừng, không nhịn được nói đùa “Có phải cô nghĩ chuyện không trong sáng gì không, làm sao mà mặt đỏ hết rồi kìa.”

“Tôi không có ...” Ngô Đồng xấu hổ, trừng mắt nhìn Tần Qua.

“Được, cô không có ... Tôi có là được rồi.” Tần Qua thấy Ngô Đồng trừng mắt với mình, bất đắc dĩ nhún vai “Đàn ông vốn là loài động vật suy nghĩ bằng nửa thân dưới, huống hồ tôi còn bị bệnh.”

“Liên quan đến chuyện này ...” Ngô Đồng cắn răng, chần chờ một lúc mới nói “Chúng ta dù sao cũng chưa có tình cảm gì, cho nên tôi hi vọng ... Kết hôn xong, anh có thể cho tôi thêm một chút thời gian không?”

“Thời gian? Để bồi dưỡng tình cảm?”

Ngô Đồng gật đầu thừa nhận.

“Bây giờ cô hôn tôi một cái.” Tần Qua chỉ khoe miệng mình, cười hư hỏng “không phải muốn bồi dưỡng tình cảm sao? Chúng ta là vợ chồng chưa cưới, vậy bắt đầu từ hôn trước.”

sự tình sao lại biến thành thế này? Ngô Đồng cảm thấy có gì đó không đúng, nhưng cũng không có cách nào phản bác.

“Xem ra ... cô cũng không phải thực sự muốn cùng tôi bồi dưỡng tình cảm nha.” Thấy Ngô Đồng chậm chạp không phản ứng, Tần Qua nhíu mày nói “Vốn dĩ, chuyện quan hệ nam nữ, làm vài lần thì tốt rồi.”

Ngô Đồng thấy Tần Qua nói xong thì đứng lên như muốn rời đi, cũng sốt ruột đứng lên kêu nhỏ “Đợi một chút.”

Tần Qua chỉ dự định đi toilet, thấy thế thì dừng lại, nhìn Ngô Đồng khó hiểu. Chỉ thấy Ngô Đồng tựa như làm một quyết tâm lớn, rồi ghé ngồi, bước từng bước một đến trước mặt Tần Qua, dưới ánh mắt nghi ngờ của anh, nhón chân hôn lên.

Cảm xúc ấm áp, mềm mại từ bờ môi truyền đến, ánh mắt hài hước của Tần Qua ngay lập tức dấy lên một ngọn lửa. anh dùng tay ôm đầu Ngô Đồng đang muốn rút lui, hé môi gặm xuống.

Ngô Đồng hừ nhẹ một tiếng, giãy dụa muốn thoát ra nhưng không thể lay động được cánh tay rắn chắc của Tần Qua. Đợi đến khi đầu lưỡi Tần Qua liếm qua khoe môi Ngô Đồng, nghe được mùi vị máu quen thuộc, ánh mắt đen thẫm lại, cảm xúc xao động vừa mới áp chế được lại muốn xông ra.

Ngô Đồng che khoe miệng bị thương, lùi lại hai bước, mới mở đôi mắt to lúc này tràn ngập sương mù trừng mắt nhìn người đàn ông đối diện.

“A...” Tần Qua nhìn dáng vẻ cô vợ nhỏ nhà mình nhin không được cười nói “Khi tôi cần cô, cô cũng có thể cần lại tôi mà.”

“anh ...” Ban đầu Ngô Đồng muốn mắng người đàn ông không biết xấu hổ, nhưng đây lại là chồng mình hôn mình, dù mới là chồng tương lai, dùng từ đó là không thích hợp đi.

“Hôn nhập tâm quá, thiếu chút nữa quên nói chuyện chính sự.” Tần Qua hỏi “cô muốn tổ chức hôn lễ như thế nào?”

“Tôi không có ý kiến gì.” Từ khi biết mình phải liên hôn thương mại, Ngô Đồng không có tâm tình chờ mong đối với hôn lễ của mình.

“Vậy ... Chúng ta không tổ chức đám cưới, sau khi đi đăng ký kết hôn xong, chúng ta đi tuần trăng mật du lịch, được không?” Tần Qua đề nghị.

“Được.” Kỳ thật Ngô Đồng muốn nói tuần trăng mật cũng không cần đi đâu.

“Mẹ tôi nói mỗi người phụ nữ đều hy vọng có một hôn lễ trọng thể, xem ra vợ của tôi không giống người thường.” Tần Qua thấy Ngô Đồng nhanh chóng đồng ý với ý kiến của mình thì rất vui vẻ.

“anh còn chuyện gì nữa không? Nếu không thì tôi đi về trước đây.” Ngô Đồng cầm túi xách hỏi.

“Còn chuyện cuối cùng, cô nghĩ khi nào đi đăng ký kết hôn thì được?”

Ngô Đồng suy nghĩ một chút, hôm nay là Thứ Bảy, chiều mai Tiểu Nguyên làm phẫu thuật, như vậy thì lúc nào đăng ký kết hôn cũng được.

“Lúc nào anh cảm thấy được thì báo cho tôi biết. Chỉ là nếu đi du lịch trăng mật thì khoảng một tháng sau tôi mới có thời gian, thật ra không đi du lịch trăng mật ...”

“Sao có thể không đi du lịch trăng mật? Tôi rất là mong chờ đấy.” Tần Qua xích lại gần Ngô Đồng nói nhỏ “Vậy tôi sẽ chọn một ngày tốt để chúng ta đi đăng ký kết hôn. thật hi vọng có thể sớm kết hôn một chút, sớm một chút...được ngủ.”

“Hẹn gặp lại!” Ngô Đồng cảm thấy mình không đi nhanh rất có thể sẽ ra tay đánh người.

Tần Qua nhìn Ngô Đồng tức đến mức giậm chân rồi đi, cười nghiêng ngả.

8. Chương 8

Ngô Đồng ghé tiệm thuốc nhỏ ven đường mua băng keo cá nhân dán lên khoe miệng xong mới đến bệnh viện. Khi vừa bước vào phòng bệnh, Tiểu Nguyên đã phát hiện “Chị, miệng của chị sao vậy?”

“không có việc gì, buổi sáng lúc chị ăn cơm, không cẩn thận cắn phải.” Ngô Đồng mặt không đổi sắc trả lời.

“Sao lại bất cẩn như vậy.”

“Lúc ăn cơm nghĩ đến cuộc phẫu thuật ngày mai của em nên ...” Ngô Đồng bịa một lý do hợp tình hợp lý.

“Chị đừng lo lắng quá. Bác sĩ đã nói tỉ lệ thành công của cuộc phẫu thuật rất cao mà.” Quả nhiên Tiểu Nguyên bị dời đi sự chú ý, trái lại bắt đầu an ủi Ngô Đồng.

“Chờ em khỏe lại, có thể quay lại trường tiếp tục học.” Ngô Đồng cười nói.

“Đúng rồi ha, hiện ngày khai giảng mới qua không lâu, em còn vừa vịn tránh được kì huấn luyện quân sự đầu năm.” Tiểu Nguyên vui vẻ nói.

“Giờ em cứ vui đi, sang năm học bù lại cũng thể cả sao.” Ngô Đồng nhìn đồng hồ nói “Để chị sang thăm Tiểu Khải một chút.”

Ngô Đồng đi đến phòng bệnh VIP mà chú Hai đặt cho Ngô Khải ở, khi tới cửa nghe bên trong có tiếng thím Hai nói chuyện, cô gõ cửa một cái, chờ tiếng trong phòng chấm dứt mới đẩy cửa bước vào.

“Thím Hai, chị họ, cháu đến thăm Tiểu Khải.”

“Chị Hai, chị đến chơi sao. Chị ăn quả cam này đi.” Ngô Khải không để ý ánh mắt của mẹ mình, bóc một quả cam đưa cho Ngô Đồng.

“Cám ơn em.” Ngô Đồng cầm quả cam nhưng không ăn, chỉ nói “Ngày mai sẽ làm phẫu thuật, tâm trạng em tốt chứ?”

“Có thể tốt được sao? Em thử bị rút máu liên tục mấy tiếng đồng hồ thử xem.” Ngô Chi Chi tức giận nói.

“Chị nói cái gì vậy?” Ngô Khải phản bác “Rút máu mấy giờ thì em sớm tiêu tùng. Bác sĩ nói lấy máu sau đó phân ly tạo tế bào máu gốc. Dù sao em chỉ hiểu đại khái, bác sĩ nói không có gì nguy hiểm đến sức khỏe, khi về nhà em chỉ cần ăn nhiều gan heo để bồi bổ lại là tốt rồi.”

“Khi nào xong mẹ nhất định bồi bổ thật tốt cho con.” Thím Hai đau lòng nói.

“Vậy em nghỉ ngơi cho tốt. Chị về phòng với Tiểu Nguyên.” Ngô Đồng thấy thím Hai và Ngô Chi Chi đều không vui khi thấy mình nên chủ động chào tạm biệt.

“Chị Hai, chị cầm mấy quả cam mang về cho Tiểu Nguyên ăn.” Ngô Khải chỉ giở trái cây trên bàn nói.

“Chị mua cho Tiểu Nguyên rồi, em ăn đi.” nói xong Ngô Đồng xoay người đi ra khỏi phòng bệnh, vừa đi được vài bước thì nghe tiếng Ngô Chi Chi gọi lại.

“Chị họ có việc gì sao?” Ngô Đồng dừng bước, nghi hoặc qua đầu lại.

“Miệng đã bị thương mà còn ăn cam à?” Ngô Chi Chi nhìn chằm chằm vào vết thương trên miệng Ngô Đồng, trong giọng nói phẳng phất chút mờ ám.

“Đúng thế.” Ngô Đồng nhìn quả cam còn nguyên vẹn trong tay, sau đó tùy tiện ném vào thùng rác bên cạnh.

“Em ...” Ngô Chi Chi bị hành động của Ngô Đồng làm cho nổi giận, chất vấn “Em làm vậy là có ý gì đây?”

“không phải chị nhắc miệng em bị thương nên không ăn được cam sao?” Ngô Đồng vô tội hỏi ngược lại.

“Em đừng có mà giả ngu, em biết chị không phải nói cái này?”

“Vậy chị có ý gì?”

“Chị chỉ muốn nhắc em, em chuẩn bị gả cho Tần Đại thiếu gia, em ở bên ngoài đừng có yêu đương lãng nhăng (nguyên tác là trên hoa ghẹo nguyệt), nếu có thì lập tức chấm dứt đi, đừng có làm liên lụy gia đình chị.” Ngô Chi Chi kiên cường nói.

Ngày mai là ngày em trai phải phẫu thuật, Ngô Đồng thực sự không muốn cùng bọn họ cãi cọ những chuyện nhỏ nhặt, vì thế hít thở sâu vài lần, coi như không nghe thấy Chi Chi nói chuyện, quay đầu rời đi.

“Em chột dạ rồi chứ gì. Chị cũng nhắc nhở em, nhà họ Tần là gia đình giàu có, quyền thế, em gả đến đó chính là chuột sa chĩnh gạo, cố mà giữ cho tốt.”

Ngô Đồng lại một lần nữa dừng bước, quay người nhìn Chi Chi nói “Chị họ nếu muốn gả cho Tần Qua, em sẵn sàng nhường lại cho chị.”

“Ai muốn gả chứ.” cô ta không muốn gả cho người đàn ông bị bệnh tâm thần đâu.

“Đúng rồi ... Chị muốn gả nhưng chưa chắc nhà người ta đã đồng ý đâu.” Ngô Đồng giễu cợt nói.

“Em đừng có đắc ý, Tần Qua chỉ là con rơi của nhà họ Tần mà thôi. Người bên ngoài đều biết, nhà họ Tần dùng tiền để mua vợ cho con trai nhà mình.” Ngô Chi Chi thẹn quá thành giận nói.

“Vậy chị càng đáng thương hơn, đã đưa tới cửa nhà người ta nhưng người ta cũng không muốn mua chị”. Ngô Đồng nói xong, không để ý Ngô Chi Chi bị mình làm tức giận đến độ nào, nhanh chóng rời khỏi khu phòng bệnh VIP.

Nhà họ Tần

Khi Tần Qua về nhà đúng lúc thấy ba mẹ mình đang chơi cùng Phi Phi ở trong sân. Ba mẹ Tần ngồi dưới bóng cây uống trà chiều, Phi Phi ngồi một bên chơi ghép hình.

“Về rồi hả con? Bàn bạc với Ngô Đồng như thế nào rồi?” Mẹ Tần thấy con trai về thì gấp gáp hỏi.

“Rất thuận lợi.” Tần Qua ngồi cạnh Phi Phi, nhìn cậu nhóc ghép hình.

“Rất thuận lợi là có ý gì?” Mẹ Tần nghi ngờ hỏi.

“cô ấy đồng ý với ý kiến của con. không tổ chức hôn lễ, du lịch kết hôn.” Tần Qua nói “Mẹ tìm người chọn ngày, chúng con đi đăng ký kết hôn.”

Bà Tần không thể tin được, liếc mắt nhìn chồng.

“Phi Phi, chúng ta qua bên kia chơi điều đi.” Tần Qua thấy Phi Phi đã ghép gần xong bức tranh ghép hình thì đoán cậu nhóc đã ngồi rất lâu rồi, vì thế muốn cậu nhóc hoạt động một chút.

Phi Phi thả bức tranh chếp hình xuống, ngẩng đầu nhìn Tần Qua.

Tần Qua hiểu được là Phi Phi đồng ý với anh liền ôm cậu nhóc xuống ghế, nắm tay con đi đến bãi cỏ phía xa chơi thả điều.

“Tần Qua có ý gì? Thực sự là không tổ chức hôn lễ?” Mẹ Tần vẫn có chút không tin “Ngô Đồng sao mà lại đáp ứng, để tôi gọi điện hỏi con bé một chút.”

“Bà yên lặng một chút đi, đừng càng quan tâm càng loạn.”

“Tần Đông Minh, ông có ý gì?” Mẹ Tần tức giận, gọi luôn cả tên họ của chồng.

“Tần Qua không muốn tổ chức hôn lễ, giờ Ngô Đồng cũng đồng ý, bà làm sao phải cố tổ chức cho bằng được.”

“Còn có thể vì cái gì? Ông không nghe bên ngoài người ta đồn đại như thế nào sao? nói Tần Qua bị bệnh tâm thần, sẽ đánh vợ, nói chúng ta hết sức bồi dưỡng cho Tần Hoài, Tần Qua chỉ là đứa con rơi. Nếu chúng ta không tổ chức hôn lễ cho mọi người xung quanh thấy thì không phải chấp nhận những lời đồn đó sao.” Mẹ Tần càng nghĩ đến những lời đồn đại thì càng tức giận.

“Bà thấy cuộc sống của bọn nhỏ quan trọng hay những lời đồn quan trọng?”^{ix}Bà Tần nói “Tần Qua một mực muốn dọn ra ngoài sống, bà không phải không biết, khó khăn lắm Tần Qua mới đồng ý kết hôn, về sau sẽ có người chăm sóc nó, bà đừng nhúng tay vào nữa.”

“Nhưng tôi vẫn không yên lòng, hay là tôi bí mật tìm Ngô Đồng nói chuyện.”

“Sao nói mãi mà bà không chịu hiểu.” Ba Tần nói “Mặc dù Ngô Đồng là liên hôn thương mại mới trở thành con dâu của chúng ta, nhưng đã kết hôn rồi thì là người một nhà. Chúng ta xem con bé là người nhà thì nó mới có thể sống tốt với Tần Qua. Tính tình Tần Qua vốn dĩ đã thô lỗ, cục cằn, bà lại tự tiện xen vào, bà làm Ngô Đồng nghĩ như thế nào?”

“Nhưng nó sẽ đối xử thật lòng với Tần Qua sao?” Mẹ Tần vẫn không yên lòng.

“Bà cũng đừng quan tâm mù quáng.” Ba Tần nói “Bọn nhỏ có cuộc sống của chính mình.”

Mặc dù mẹ Tần đã được chồng thuyết phục nhưng vẫn lo lắng nhìn qua bãi cỏ chỗ Tần Qua đang chơi cùng Phi Phi. Bệnh của Tần Qua còn có di chứng, Phi Phi đến giờ này cũng chưa mở miệng nói một từ nào. Hai người như thế này, dọn ra ngoài sống riêng thì có thể sống tốt được sao.

“Phi Phi à, ba con muốn kết hôn.” Tần Qua ngồi cạnh Phi Phi đang thả điều, nói.

“Con sẽ rất nhanh có một người mẹ, con có vui không?” Tần Qua biết Phi Phi sẽ không trả lời anh nhưng anh biết cậu nhóc có thể nghe hiểu được “Người này con cũng đã gặp rồi, chính là ở khách sạn Đế Vương cách đây nửa tháng, con vừa nhìn thấy cô ấy thì thẹn thùng né tránh, cho nên ... chắc là con không ghét cô ấy, đúng không?”

Phi Phi vẫn luôn nhìn con điều đang bay lượn trên bầu trời, không nói gì.

“Ba đã gặp cô ấy mấy lần, phải, về phần cô ấy là người như thế nào hiện giờ ba cũng chưa biết rõ hoàn toàn, nhưng ba cũng giống con, hình như không chán ghét cô ấy.”

“Nếu chúng ta đều không ghét cô ấy, vậy chúng ta cho cô ấy một cơ hội đi.” Tần Qua quay đầu, nhìn chăm chú một bên mặt của Phi Phi, nói “Chúng ta sẽ cùng cô ấy sống chung trong một nhà, cùng nhau cố gắng tiếp nhận cô ấy.”

Dường như vì bị ánh mắt của Tần Qua nhìn quá chăm chú, Phi Phi rốt cục xoay đầu lại, nhìn thoáng qua ba mình rồi tiếp tục ngẩng đầu nhìn con điều đang bay.

“Vậy là con cũng đồng ý với ba rồi nha.” Tần Qua cười vui vẻ “Phi Phi à, con cũng biết là tính tình ba không tốt, sau này nếu ba hung dữ với mẹ, con phải nhớ bảo vệ cô ấy.”

“Nếu con không bảo vệ mẹ, cô ấy bị dọa chạy mất thì rất phiền đấy.”

Phi Phi lại quay đầu nhìn ba mình, trong mắt như hiện lên câu hỏi vì sao ba lại hung dữ với mẹ.

“Ba con có bệnh, mà bệnh này chính là dễ dàng xúc động, tính tình không được tốt.” Tần Qua giải thích “Nhưng ba tuyệt đối không cố ý như vậy.”

đã được nghe giải thích, Phi Phi lại tiếp tục ngẩng đầu nhìn điều.

“Chờ bà nội con chọn ngày tốt để kết hôn, sau đó ba mẹ đi du lịch trăng mật. Sau khi trở về chúng ta sẽ dọn ra ngoài ở, khi đó chúng ta sẽ có một gia đình nhỏ.” Tần Qua nói “Bác sĩ Lý nói hai chúng ta vẫn phải điều trị bệnh. Đến khi chúng ta yêu thích cuộc sống gia đình, từ từ con sẽ có thể nói chuyện, ba sẽ không còn nóng nảy nữa ... Con cảm thấy sẽ thật như vậy không?”

“À, ... nhưng mà thực ra ba cảm thấy cũng có khả năng sẽ làm cho Ngô Đồng mắc bệnh như chúng ta.” Tần Qua chớp chớp mắt, cảm thấy tương tượng của mình cũng có khả năng sẽ xảy ra.

Sáng sớm chủ nhật, Ngô Đồng đã có mặt ở bệnh viện. Hôm nay là ngày phẫu thuật cho Tiểu Nguyên, cô đã chờ ngày này từ lâu, cả đêm hôm qua cô hầu như không ngủ tí nào. Bệnh viện đã bố trí nơi Tiểu Khải rút máu để tạo tế bào gốc, sau khi xong sẽ lập tức đưa đến phòng mổ của Tiểu Nguyên.

Mặc dù các bác sĩ đã khẳng định nhiều lần ca phẫu thuật không có gì nguy hiểm nhưng Ngô Đồng vẫn lo lắng ngồi đợi trước cửa phòng phẫu thuật. Cho đến khi Tiểu Nguyên được đẩy ra, bác sĩ phụ trách gạt đầu khẳng định ca phẫu thuật đã thành công, Ngô Đồng mới chảy nước mắt mừng rỡ. Giờ phút này, Ngô Đồng cầm bàn tay tái xanh của em, một lần nữa tin tưởng, lựa chọn của mình là đáng giá.

“Ngô Đồng.” Chú Hai vẫn đứng ở ngoài phòng bệnh của Tiểu Nguyên, chờ khi Ngô Đồng đi ra mới tiến lên nói chuyện.

“Chú Hai, cảm ơn chú. Tiểu Khải thế nào rồi ạ?”

“Tiểu Khải không sao, thân thể hơi mệt mỗi một chút, bác sĩ nói bồi dưỡng một thời gian là khôi phục bình thường.”

“thật tốt quá, cháu thăm em một chút.” Vì Tiểu Nguyên phẫu thuật ngay sau đó nên Ngô Đồng chưa kịp đi thăm Ngô Khải.

“không sao đâu. Tiểu Khải đã ngủ rồi, thím Hai cháu đang chăm sóc cho nó.” Chú Hai ngăn cản nói.

“Dạ ...” Ngô Đồng lúc này mới nhận ra, chú Hai không ở bên Tiểu Khải mà qua gặp mình, chắc là có điều muốn nói “Chú Hai, chú tìm cháu có việc gì sao?”

“Khụ ... À ... Sức khỏe Tiểu Nguyên ổn không?” Chú Hai có chút mất tự nhiên nói.

“Dạ, khá tốt. Các bác sĩ nói các chỉ số đều rất bình thường nhưng vẫn phải theo dõi thêm một thời gian nữa.”

“Vậy thì tốt ... Vậy thì tốt.” Chú Hai do dự.

“Chú Hai, chú có việc gì thì nói thẳng.” Ngô Đồng thấy chú Hai cứ muốn nói lại thôi, nhin không được hỏi thẳng.

“À ... Vừa rồi bà Tần gọi điện thoại cho thím Hai cháu báo đã xác định được ngày cưới.”

Về mặt Ngô Đồng cũng không có biến hóa, yên lặng chờ chú Hai nói xong.

“Họ nói cháu và Tần Qua quyết định du lịch kết hôn, không tổ chức hôn lễ, thứ ba này đi đăng ký hôn. Đó là ngày tốt, thích hợp cưới gả.”

“Vâng, cháu biết rồi.” Ngô Đồng bình tĩnh nói.

Nếu mình không thể lựa chọn cuộc sống của chính mình, ít nhất cũng không để cho mình quá thảm hại.

9. Chương 9

Sau khi phẫu thuật, sức khỏe của Tiểu Nguyên nhanh chóng hồi phục, những hao tổn của cơ thể do điều trị bằng hóa chất đã dần biến mất, cơ thể chậm rãi khôi phục sức sống mới. Ngô Đồng muốn mua thật nhiều thứ ngon để bồi dưỡng cho em trai, nhưng các bác sĩ vẫn khuyên ăn uống cân đối dinh dưỡng nên Ngô Đồng mua một ít trái cây em trai yêu thích cho Tiểu Nguyên đỡ thèm.

Ngô Khải hiến tủy thì ở lại bệnh viện hai ngày, hôm nay được xuất viện. Ngô Đồng định rửa xong trái cây sẽ cùng Tiểu Nguyên đến thăm, không nghĩ rằng Ngô Khải đã đến trước.

“Tiểu Khải, em đến rồi sao. Chị còn đang định sang thăm em đây.” Ngô Đồng đẩy cửa ra nói, thấy thím Hai cũng đứng cùng Ngô Khải thì lễ phép cười chào hỏi.

“Hôm nay mẹ đón em xuất viện, nên nhân tiện mang cho Tiểu Nguyên ít canh gà.”

Ngô Đồng hơi kinh ngạc nhìn hộp cơm để trên bàn “Làm phiền thím Hai quá.”

“không có gì, chỉ thuận tay thôi.” Hiếm khi thím Hai có vẻ mặt ôn hòa, trả lời.

Ngô Đồng cười cười, yên tĩnh ngồi bóc cam, lắng nghe Tiểu Khải nói chuyện với Tiểu Nguyên.

“Tiểu Nguyên, dù sao trong thời gian tới em cũng không dùng được, hay là tặng cho anh đôi giày GH đó đi.” (Giày bóng rổ số lượng giới hạn nhãn hiệu GH) Lúc Ngô Đồng không có ở bệnh viện, Ngô Khải đã quần lấy Tiểu Nguyên để xin đôi giày bóng rổ mà cậu đã thích từ lâu.

“Nhưng em mua đôi giày đó để sưu tầm, không có ý định sử dụng đi chơi bóng rổ.” Đôi giày GH này là bản số lượng có hạn mà mình phải tốn rất nhiều công sức mới mua được, hiện trên thị trường đã không còn.

“Giày chính là để đi mà, để ở nhà thật là lãng phí. Kỹ thuật chơi bóng của anh đây tốt như vậy, em cho anh đi nha. Lần sau nếu gặp được, anh sẽ mua trả lại cho em đôi khác.” Ngô Khải tiếp tục gây mê Tiểu Nguyên.

“Nhưng mà ...” Tiểu Nguyên không muốn cho nhưng thấy anh họ thật sự thích nó thì lại do dự.

Thím Hai nhà họ Ngô thấy con trai mình xin một lúc lâu mà Tiểu Nguyên vẫn không đồng ý. Chẳng phải chỉ là một đôi giày thôi sao? Lập tức không vui nói “Tiểu Nguyên, anh họ đã cứu mạng con, thế mà con chỉ có một đôi giày chơi bóng cũng không nỡ cho?”

“Dạ ...” Mặt Tiểu Nguyên hơi đỏ lên, cũng không biết nói thế nào.

“Mẹ??” Ngô Khải kêu lên, không đồng ý, tâm trạng muốn có đôi giày chơi bóng cũng tiêu tan.

Ngô Đồng đang bóc vỏ cam, dừng tay lại một chút, sau đó tiếp tục bóc cho xong quả cam, đưa cho cậu em trai đang xấu hổ nhà mình, nói “Em ăn trái cây đi, chờ chị tiễn Tiểu Khải về quay lại chị em mình ăn cơm.”

“Phải ha, anh phải về thu dọn đồ đạc đây.” Ngô Khải cũng rất buồn bực, không khí đang vui vẻ, lại bị một câu nói của mẹ mình làm cho xấu hổ cực kỳ, Ngô Khải cũng không muốn ở lại nên theo ý Ngô Đồng đứng dậy ra về.

Thím Hai nhà họ Ngô thấy con trai đi rồi cũng không ở lại, đứng lên chuẩn bị rời đi.

“Thím Hai, để cháu tiễn thím.” Ngô Đồng đi theo ra bên ngoài.

Hai người đi vài bước, rất nhanh đến cửa thang máy. Thím Hai quay đầu nói “Đến đây được rồi, không cần tiễn nữa.”

Ngô Đồng nghe lời dừng lại.

“Cháu nhớ ngày mai phải đúng giờ nhé.”

“Ngày mai?” Ngô Đồng ra vẻ không hiểu hỏi.

“Cháu không nhớ sao?” Thím Hai có chút tức giận “Ngày mai là ngày hẹn với Tần Đại thiếu đi đăng ký kết hôn. không phải là Tiểu Nguyên phẫu thuật xong, cháu muốn đổi ý chứ. Ta nói cho cháu biết”

“Xem ra là thím Hai vẫn còn nhớ rõ ... Chú thím vì điều gì mà để tiểu Khải hiến tủy.” Ngô Đồng bỗng nhiên cười lạnh lùng

“Cháu có ý gì.”

“Cháu không nói cho Tiểu Nguyên biết rõ bản chất của việc hiến tủy này, vì không muốn nó biết cái gì gọi là tình người ấm lạnh, đồng thời những lời nói vừa rồi của thím, cháu cũng không muốn phải nghe lại.”

“Thím nói gì sai sao?” Thím Hai không thể tin được, Ngô Đồng là phận cháu mà dám phê bình, chỉ trích người lớn “Nếu Tiểu Khải không hiến tủy cho Tiểu Nguyên thì Tiểu Nguyên có thể sống được đến bây giờ hay không. Thím nói Tiểu Khải cứu mạng Tiểu Nguyên thì có gì sai?”

“Cho nên phần ân tình này chị em cháu nhất định phải báo đáp rồi.” Ngô Đồng giận quá mà cười.

“Đó là đương nhiên.”

“Vậy cháu không cần phải lấy chồng nữa, về sau hai chị em cháu đến nhà chú thím ở, làm trâu làm ngựa báo đáp cho cả gia đình thím.”

“Cháu ...” Thím Hai bị Ngô Đồng làm cho tức nghẹn trong lồng ngực.

“Thím Hai, bất kể thế nào thì gia đình thím cũng đã cứu mạng Tiểu Nguyên, trong lòng cháu rất cảm kích. Cháu đã đồng ý gả đến nhà họ Tần thì tất nhiên sẽ giữ lời. Nhưng cháu cũng không hy vọng hai nhà chúng ta vì chuyện này mà mà một chút tình cảm cũng không giữ được nữa.” Ngô Đồng nhìn thím Hai, nói tiếp “Dù sao thím cũng phải hiểu rằng, Tiểu Nguyên đã làm phẫu thuật xong, nhà họ Tần cũng có thể đơn phương rút vốn.”

“Ý cháu là gì?”

“Tháng mấy đến rồi, hẹn gặp lại thím.” Ngô Đồng cười vẫy vẫy tay, cũng không đợi thím Hai bước vào thang máy, quay người đi về.

Ở phía sau, mặt thím Hai trở nên vặn vẹo nhưng cũng không có cách nào phản bác, đúng như lời con bé đã nói, số phận của Ngô thị về sau như thế nào thực sự là nằm trong tay Ngô Đồng.

Khi Ngô Đồng quay lại phòng bệnh, Tiểu Nguyên vẫn cầm quả cam trên tay, ngồi trên giường ngơ ngác.

“Em không ăn cam sao?” Ngô Đồng dịu dàng hỏi.

“Chị.” Tiểu Nguyên khổ sở ngẩng đầu “Em không phải là không muốn cho anh họ, em đã định đồng ý rồi.”

“Chị biết, Tiểu Khải không để ý đâu.” Ngô Đồng ngồi xuống bên cạnh em trai “Tiểu Nguyên em nhớ này, Tiểu Khải cứu em, chúng ta nhớ kỹ phần ân tình này. Tuy nhiên không phải việc gì cũng phải nhường Tiểu Khải. Em chỉ cần biết khi Tiểu Khải thực sự cần, chúng ta không ngại gì để giúp đỡ em ấy.”

Tiểu Nguyên như có điều suy nghĩ, nhẹ gật đầu.

Thứ tư, thời tiết rất đẹp, ánh nắng tươi sáng, bầu trời xanh ngắt không một bóng mây, không phải vì tâm tình của Ngô Đồng mà ảm đạm đi mấy phần. Người ta thường nói “Người buồn cảnh có vui đâu bao giờ” hay sao, hôm nay đáng lẽ phải mưa chứ, vì sao nhiệt độ không khí lại cao như vậy. Trong Cục Dân Chính mở điều hòa cũng không thể xoa dịu tâm trạng nóng nực của Ngô Đồng.

Mặc một bộ đồ màu đen, Tần Qua bước vào sảnh lớn ngay lập tức nhìn thấy Ngô Đồng, bởi vì cô là người duy nhất ngồi ở ngoài, hơn nữa cô cũng là người phụ nữ xinh đẹp nhất ở đây.

Mái tóc dài xõa trên vai, áo sơ mi lụa chiffon, quần jean bó sát để lộ đôi chân đẹp, thon dài, thẳng tắp, đôi giày xăng đan màu bạc ôm nhẹ mắt cá chân.

Ngô Đồng cảm thấy một bóng người cao lớn đứng trước mặt mình, ngẩng đầu nhìn thấy Tần Qua, hồ hững hỏi “anh đến rồi à?”

“Em không vui sao?” Tần Qua nhạy cảm phát hiện cảm xúc của Ngô Đồng.

Tất nhiên là không vui rồi, có người phụ nữ nào gả cho một người đàn ông xa lạ mà vui vẻ, nhưng Ngô Đồng không thể thừa nhận, miễn cưỡng mỉm cười, lắc đầu “không.”

“Em không vui.” Giọng nói của Tần Qua càng thêm chắc chắn.

Người đàn ông này nhất định phải nói thẳng ra sao? Chẳng lẽ chỉ số EQ của anh ta là số âm sao? Ngô Đồng nhin không được tròng mắt “Đúng vậy, đúng vậy, tôi chờ anh từ nãy đến giờ vậy mà anh lại đến muộn.”

Tần Qua nghe Ngô Đồng oán giận, nhếch miệng cười “trên đường lái xe đến đây, tôi gặp vụ tai nạn xe làm đường bị tắc lại. Tôi phải mượn tạm một chiếc xe gắn máy chạy đến đây đây. Em xem này, trán tôi đầy mồ hôi.”

Ngô Đồng nhìn kĩ mới thấy người đàn ông này một đầu đầy mồ hôi, dường như mỗi sợi tóc đều ướt, áo thun cũng dính vào thân mình, nhưng vì anh mặc áo màu tối nên nhìn không rõ ràng.

“Vậy anh đi rửa mặt cho mát một chút.” Ngô Đồng nói

“Bao lâu nữa thì đến lượt của chúng ta.”

“Tôi đã lấy số thứ tự, số hơi lớn nên chắc phải đợi một lúc nữa.”

Tần Qua đứng lên, lấy từ túi quần cuốn sổ hộ khẩu và thẻ căn cước đưa cho Ngô Đồng, nói Ngô Đồng cầm giúp anh rồi đi vào nhà vệ sinh.

Khoảng năm phút sau, Tần Qua quay lại, ngồi xuống bên cạnh Ngô Đồng. Ngô Đồng thấy anh đã rửa mặt nhưng mặt mũi, tóc tai còn ướt nước, vì thế lấy trong túi xách gói khăn giấy đưa qua.

“Làm gì?” Bỗng nhiên trước mặt mình xuất hiện túi khăn giấy, Tần Qua không hiểu hỏi.

“anh lau khô mặt đi.”

Tần Qua nhíu mày, rồi như nghĩ đến một ý tưởng hay ho, anh nghiêng người về phía Ngô Đồng nói “Em lau giúp tôi đi.”

“anh ...” một người đàn ông cao 1m8, trên mặt còn có vết sẹo mà còn làm nũng với mình, thật là một trải nghiệm khó nói.

“Nhanh lên, nước dính vào mắt rồi, khó chịu quá.” Tần Qua thúc giục.

Sao bỗng nhiên lại khó chịu, nếu khó chịu sao anh không lau khô từ trước đi. Ngô Đồng chỉ có thể mắng thầm trong lòng, cuối cùng cũng phải lấy khăn giấy lau khô nước trên mặt anh.

Trong lúc đó, khoe miệng Tần Qua khê nhếch, mắt cũng không nháy lấy một cái nhìn chằm chằm Ngô Đồng. Ngô Đồng bị anh nhìn như thế cũng không nhịn nổi.

“anh đừng nhìn chằm chằm tôi như thế.”

“Nhưng trước mắt tôi chỉ có em.” Tần Qua thật vô tội.

“Vậy thì nhắm mắt lại.”

“Ở nơi xa lạ, nhắm mắt làm tôi không có cảm giác an toàn.” Tần Qua nói “không có cảm giác an toàn tôi sẽ dễ nổi nóng. Em cũng biết là tôi ...”

“Tôi biết rồi, anh thích làm gì thì làm”. Ngô Đồng cam chịu nói.

Thế là Tần Qua càng không kiên dè mà nhìn Ngô Đồng, cho đến khi Ngô Đồng lau khô mặt cho anh, anh vẫn chưa thỏa mãn “Tóc của tôi cũng bị ướt, em lau giúp tôi đi.”

“Tóc không cần lau”.

“A ... Vậy là em thích ngắm mặt của tôi.” Tần Qua bỗng nhiên như hiểu rõ, nói.

Sao anh lại không biết xấu hổ mà kết luận như vậy chứ. Ngô Đồng thật muốn bỏ đầu anh ra xem bên trong có chứa cái gì.

Tần Qua thấy Ngô Đồng không thèm để ý mình thì nhàm chán nhìn xung quanh, thật đúng như lời mẹ nói, hôm nay đúng là ngày tốt, trong sảnh thật nhiều đôi đang ngồi chờ. Nhưng có vẻ có gì đó sai sai, Tần Qua quan sát một lúc lâu, sau đó lấy tay chọc nhẹ vào người Ngô Đồng. Bỗng nhiên bị đụng làm giật mình, Ngô Đồng nói “anh làm gì vậy?”

“Ngồi gần đây một chút.”

“Ngồi gần như vậy làm gì?”

“Em nhìn người khác mà xem.” Tần Qua dùng ánh mắt ra hiệu cho Ngô Đồng nhìn xung quanh.

Ngô Đồng nghi ngờ quay đầu nhìn bốn phía, quả nhiên trong sảnh, những người xung quanh-mặt mũi tràn đầy hạnh phúc, vui mừng, không phải là ngồi sát vào nhau thì cũng là hai bàn tay nắm chặt, mười ngón tay đan xen, có người còn kích động ôm hôn nhau. Ngô Đồng lúng túng quay đầu lại, lại bất ngờ sượt nhẹ qua khóe miệng của Tần Qua không biết từ lúc nào đã dán tới. Hai mắt Tần Qua lập tức sáng lên, một tay chống lên thành ghế, một tay kéo Ngô Đồng đang muốn lùi lại, mạnh mẽ áp tới. Ngô Đồng đánh mạnh lên ngực Tần Qua mấy lần nhưng thân thể người đàn ông cứng rắn như đá, Ngô Đồng cảm thấy miệng đau mà tay cũng đau nốt.

Cũng may, Tần Qua cũng biết địa điểm không thích hợp, rất nhanh liền buông Ngô Đồng ra. Chỉ đáng thương là khóe miệng bên kia của Ngô cũng bị thương luôn rồi. Chẳng lẽ người đàn ông này khi hôn chỉ biết cắn miệng người khác thôi sao.

Bị Ngô Đồng trừng mắt liếc, Tần Qua còn cảm thấy chưa đã thêm nói “Son này vị gì thế, rất là ngọt.”

Ngô Đồng không thèm để ý, lấy hộp phấn trong túi xách ra, xem lại khóe miệng của mình. Quả nhiên phải trang điểm lại một chút, tí nữa còn phải chụp hình nữa chứ. Ngô Đồng đang định đứng lên đi vào phòng vệ sinh để trang điểm lại thì loa thông báo đã đọc đến tên mình.

không còn cách nào khác, Ngô Đồng chỉ có thể tô son lại qua loa rồi cùng Tần Qua đi đến quầy đăng ký.

Người chụp ảnh cũng không để ý đến mặt Ngô Đồng đã đỏ bừng, trực tiếp khen ngợi Tần Qua “Người anh em, anh quả là có sát chiêu, về sau chỉ cần nhìn vào giấy đăng ký kết hôn là có thể cảm nhận được mùi vị hormone nam tính của anh.”

Tần Qua nhìn ảnh chụp chung của hai người có thể thấy rõ ràng vết thương trên môi Ngô Đồng, vô cùng hài lòng. Còn Ngô Đồng nhìn ảnh chụp thì hận không thể giấu ở nơi không ai có thể tìm ra.

“Bà xã ơi ...” Tần Qua bỗng nhiên gọi.

Ngô Đồng kinh ngạc quay đầu.

“Từ giây phút này, em chính là vợ của anh.” Tần Qua lắc lắc tờ giấy đăng ký kết hôn.

Cần phải khoe khoang rõ ràng như vậy sao?

“Có giấy chứng nhận này, về sau anh có thể hôn em một cách hợp pháp rồi.”

“Khi không có giấy chứng nhận anh không hôn tôi sao?” Ngô Đồng tức giận nói.

“anh làm sao mà làm mấy chuyện như vậy, đó không phải là đùa giỡn lưu manh sao?” Tần Qua kiên quyết phủ nhận “Mấy lần đó đều là em hôn anh trước mà.”

Lưu manh!!! Ngô Đồng chưa từng thấy người nào không biết xấu hổ như vậy!.

—
Tần lưu manh đã login rồi!!!!

10. Chương 10

Khi Ngô Đồng đi ra khỏi cửa Cục Dân Chính, bị ánh nắng gay gắt chiếu vào, cô không tự chủ đưa tay lên che, Tần Qua nhìn thấy liền đứng sát gần cho bóng của anh có thể che cho cô.

“Em đến đây bằng gì?” Tần Qua nhìn phía trước cửa có một đôi vợ chồng mới cưới đang nắm tay nhau vui vẻ, trong lòng cảm thấy cuộc hôn nhân của mình còn thiếu một chút gì đó.

“Tàu điện ngầm”. Ngô Đồng không phát hiện hành động của Tần Qua, cô bỏ tay xuống, lùi xuống một chút để tìm một vị trí thoải mái hơn.

“Em còn đi đâu nữa không?” Tần Qua hỏi, giống như không thấy động tác tránh né của Ngô Đồng.

“Tôi còn có một chuyện phải giải quyết nhưng cũng không gấp lắm.”

“Vậy em đi cùng anh đi.”

“đi đâu?”

“Đến nơi sẽ biết.”

Tần Qua nắm tay kéo Ngô Đồng đang còn nghi ngờ đến một chiếc xe mô tô dựng phía trước, sau đó lấy chiếc mũ bảo hiểm duy nhất đội lên đầu Ngô Đồng, động tác hơi mạnh một chút làm Ngô Đồng bị đau, cô kêu nhỏ một tiếng.

“Em không sao chứ.” Tần Qua khựng lại, đưa tay ra muốn lấy mũ bảo hiểm xuống.

“không việc gì.” Ngô Đồng lùi về sau hai bước.

Tần Qua không nói gì, nhưng trong lòng có thêm một định nghĩa mới, vợ của mình hơi mỏng manh, yếu ớt, dùng sức phải nhỏ hơn chút.

Lần đầu tiên Ngô Đồng ngồi xe mô tô, cô thận trọng ngồi lên yên xe phía sau, hai tay nắm chặt khung kim loại xung quanh yên xe. Tần Qua nổ máy rồi ga, thân mình Ngô Đồng không kiểm soát được hơi nghiêng ngả, sắc mặt cô tái đi.

Tần Qua chuyển hướng, đến trước cửa thì dừng lại, chống chân xuống đất, vẻ mặt bất đắc dĩ đưa tay ra sau kéo tay Ngô Đồng vòng lên lưng mình. Ngô Đồng giãy giụa, nhưng lực tay của Tần Qua không nhỏ, một cánh tay mà bắt lấy hai tay Ngô Đồng không thể động đậy.

“Ôm chặt.” Giọng Tần Qua cương quyết.

“Tôi ...”

“Chúng ta đã kết hôn, em phải quen dần với việc tiếp xúc với anh.” Tần Qua quay đầu lại.

Ngô Đồng chớp chớp mắt, sau đó vòng tay ôm Tần Qua rồi cục yên tĩnh lại.

Tần Qua chạy xe mô tô tốc độ rất nhanh, tựa như con cá linh hoạt trong đại dương của xe cộ vẫy vùng. Ngô Đồng ôm chặt eo Tần Qua, tốc độ xe càng nhanh, Ngô Đồng ôm càng chặt. Cuối cùng cả người Ngô Đồng đều dán lên lưng Tần Qua, chớp mũi quanh quẩn hơi thở nam tính của người đàn ông.

Tần Qua cảm nhận vòng tay quanh thân mình ôm càng ngày càng chặt, cùng với phía sau là thân thể phái nữ mềm mại, khéo miệng chậm rãi cong lên, ánh mắt mang theo ý cười, tốc độ xe lại càng lúc càng nhanh.

Xe mô tô rời khỏi đường lớn, đi vào mấy con hẻm nhỏ, cảnh vật ven đường vắng vẻ dần, qua mấy khúc cua nữa, cuối cùng xe cũng dừng lại.

“Đến rồi.” Tần Qua dừng xe.

Ngô Đồng vội vàng xuống xe, gỡ vội nón bảo hiểm ra mới ngẩng đầu quan sát cảnh vật xung quanh. Đây là một tòa nhà nhỏ có lối kiến trúc giả cổ, nhìn cửa lớn màu đỏ rực cùng hàng tường rào bằng gạch rộng lớn, Ngô Đồng có thể khẳng định diện tích ngôi nhà hẳn là rất lớn.

Tần Qua dừng xe, đến cửa trước, sau đó lấy chìa khóa trong túi quần mở khóa, dùng sức đẩy cánh cửa mở rộng.

Ngô Đồng cũng đi theo đứng trên bậc thềm, đứng ở ngoài cửa nhìn vào một mảnh sân vườn nhỏ có cây cối tươi tốt và một bàn đu dây dưới cây ngô đồng.

Tần Qua kéo tay Ngô Đồng bước vào sân, đứng dưới một bóng cây râm mát “Em thích nơi này không?”

“Nơi này là?” Ngô Đồng hỏi.

“Đây là nhà mới của chúng ta.” Tần Qua trả lời “Về sau chúng ta sẽ ở đây.”

“Ở đây? Chúng ta không ở Hoàn Sơn Phỉ Thúy sao?” Ngô Đồng nghi ngờ hỏi.

“Em không thích ở đây hả?” Tần Qua hỏi, trong giọng nói mơ hồ có chút ý tứ không vui.

“không phải, chỉ là tôi không nghĩ tới ... Chúng ta sẽ sống ở đây.” Ngô Đồng nói “Tôi rất thích nơi này.”

“Thích là được rồi.” Tần Qua nói “Nhà này là mẹ tìm cho chúng ta, phòng rất rộng rãi, trước nhà và sau nhà đều có sân, sân sau thì nhỏ sân trước một chút, ở đó trồng một cây ngân hạnh (cây rẻ quạt), nghe nói mùa thu hoa lá cây chuyển màu sẽ rất đẹp.”

“Có muốn đi xem phòng không?”

Ngô Đồng gật đầu nhẹ, hai người đi vào trong nhà, phòng ốc mang lối kiến trúc cổ xưa, chỉ có một tầng, chỉ có cửa sổ là lắp kính, còn các cửa khác đều bằng gỗ. Mặc dù chỉ có một tầng nhưng mái nhà bằng ngói đã giúp tản nhiệt, đứng trong phòng không khí mát lạnh.

Ngô Đồng ngẩng ngó một lúc, thấy các phòng đều trống không “Sao trong phòng chưa lắp đặt gì?”

“Hôm qua mẹ mới chuyển đồ đi.”

“Sao vậy?” Ngô Đồng không hiểu hỏi.

“Mẹ nói có lẽ em thích tự mình mua sắm, trang trí lắp đặt cho ngôi nhà.” Tần Qua nói “Cũng là cho chúng ta có chút việc để làm.”

nói xong, Tần Qua nhìn chăm chú vào Ngô Đồng. Thấy vậy, Ngô Đồng cười cười nói “Vậy chúng ta sắp xếp thời gian rồi cùng đi mua.”

“Được.” Tần Qua nhướn mày cười.

Ngẩng ngó trong phòng xong, hai người đi ra sân sau. Sân trước và sân sau có cách bài trí giống nhau, nhưng ở đây có thêm một ao cá nhỏ, bên trong có nhiều con cá con màu sắc sặc sỡ đang bơi lội. Bên cạnh ao cá có rất nhiều bồn hoa làm Ngô Đồng cảm thấy rất thích thú. Vì thế cô không thể nhịn được liền ngồi xuống cẩn thận ngắm.

Tần Qua đứng một bên yên lặng ngắm Ngô Đồng, ánh nắng chiếu nghiêng lên người cô làm cả người Ngô Đồng tắm trong một luồng sáng vàng nhạt, cả người đến từ sợi tóc đều đẹp đến rung động lòng người.

“Nơi này thật đẹp quá.” Ngô Đồng vừa cười vừa nói, ánh mắt vừa ngạc nhiên vừa mừng rỡ, không giấu được niềm yêu thích.

“Em thích là tốt rồi.” Tần Qua cũng ngồi xuống cạnh Ngô Đồng, ánh mắt nhìn theo ngón tay Ngô Đồng, ngón tay cô cũng bị ánh nắng chiếu vào mà trở nên trong suốt. Ngô Đồng cười gật đầu, đầu ngón tay gầy gầy một nụ hoa.

“Em định khi nào chuyển đến đây?” Tần Qua đột nhiên hỏi.

“A??” Ngô Đồng ngẩn người, niềm vui trong nháy mắt vụt tắt, nói “Chúng ta mua sắm đồ đạc trang trí nhà cửa trước, sau đó thì chuyển đến.”

“Vậy khi nào đi mua đồ?”

“Khi nào anh có thời gian?”

“Lúc nào anh cũng có thời gian rảnh.”

Ngô Đồng đứng lên, nhìn cây ngân hạnh ở gần đó, nói “Khi nào sắp xếp được thời gian, tôi sẽ gọi cho anh.”

“Được” Tần Qua không để ý gật đầu.

Ngô Đồng đi đến dưới cây ngân hạnh, tưởng tượng khi đến mùa thu, lá cây sẽ vàng rực cả một vùng, thật là một cảnh tượng đáng mong chờ. Lúc đó, có thể mua một cái ghế dựa để dưới gốc cây.

“Thời gian du lịch do em quyết định, còn sắp xếp lịch trình sẽ do anh phụ trách nhé.” Tần Qua bỗng nhiên nói.

Ngô Đồng nhớ tới lần trước ở quán cà phê, hai người đã quyết định đi tuần trăng mật du lịch. Lúc đó vì muốn có thời gian chăm sóc em trai, cô đã đề nghị thời gian đi du lịch là một tháng sau. Lúc này, Tần Qua muốn sắp xếp lịch trình, Ngô Đồng không có ý kiến.

“Được.”

“Em có thích đi đâu không?”

“Mọi việc do anh quyết định.”

“Thế khi quay về nhớ đưa hộ chiếu cho anh.”

“Vâng.” Ngô Đồng cảm thấy có chút áy náy khi để mọi chuyện cho Tần Qua gánh vác, cô nhìn Tần Qua nở nụ cười, lại không biết dưới ánh nắng mặt trời, trong mắt Tần Qua nụ cười ấy có bao nhiêu là hấp dẫn.

Tần Qua rốt cục không thể khống chế nội tâm như mãnh thú, anh đẩy Ngô Đồng dựa vào thân cây, giống như một chú chó săn liều mạng gặm nuốt thức ăn mỹ vị mình đã mơ ước bấy lâu. Ngô Đồng hơi cứng người lại nhưng sau đó lại dần dần mềm mại, đã đăng ký kết hôn rồi, mình còn già mồm làm gì. Ngô Đồng nhìn ánh mắt cuồng nhiệt của người đàn ông, nháy một cái sau đó cũng chậm rãi nhắm mắt lại, nhẹ nhàng mở miệng ra.

Tần Qua như phát hiện vùng đất mới, thả môi Ngô Đồng ra, duỗi đầu lưỡi đi vào, quán lấy lưỡi Ngô Đồng, mạnh mẽ mút vào, mãi cho đến lúc hai người không thở nổi.

Tần Qua bóp chặt eo Ngô Đồng, dường như cố hết sức khống chế chính mình.

“Em phải chuẩn bị trong bao lâu?”

Ngô Đồng sững sờ, một lúc sau mới nhớ tới khi ở quán cà phê mình đã hi vọng Tần Qua cho mình một khoảng thời gian để thích ứng. Chỉ là thời gian này là bao lâu, khi nào thì thích hợp, chính Ngô Đồng cũng không biết. Nhưng cô biết, đối với Tần Qua như vậy là không công bằng, dù sao anh cũng có dự định đối với cô.

“Tôi ...”

“một tháng ... một tháng này chúng ta bồi dưỡng tình cảm nhiều hơn chút đi.” Tần Qua nhìn thẳng vào mắt Ngô Đồng “anh không hi vọng khi đi tuần trăng mật du lịch, chúng ta phải chia phòng ngủ.”

Ngô Đồng không biết phải trả lời như thế nào, nhưng cô biết yêu cầu của Tần Qua là chính đáng, cuối cùng cô cũng gật nhẹ đầu.

Tần Qua mừng rỡ, buông Ngô Đồng ra, cười nói “anh đưa em về.”

Tần Qua lái xe mô tô chở Ngô Đồng về nhà, Ngô Đồng đứng trên lầu nhìn Tần Qua lái xe mô tô dần khuất khỏi khu chung cư, ánh nắng mờ nhạt cuối chiều chiếu lên thân hình mong manh của cô, có chút quạnh hiu.

Cuộc sống là do chính mình quyết định, nếu con người hài lòng với cuộc sống hiện tại của mình thì đó là vì có một người để cho mình sẵn lòng yêu thương. Giống như lúc này, Ngô Đồng cũng sẵn lòng thử tiếp nhận Tần Qua. Thay đổi và thích ứng luôn là bản năng của con người, hi vọng hạnh phúc sẽ đến khi cô có đủ cố gắng.

Ngô Đồng mỉm cười, cầm túi xách đi đến bệnh viện thăm em trai.

Khi Tần Qua lái xe mô tô về Hoàn Sơn Phỉ Thúy, mọi người trong nhà họ Tần đều đang ngóng chờ tin tức. Thấy Tần Qua về, ai cũng lộ ánh mắt chờ mong.

“đã đăng ký kết hôn xong.” Tần Qua tự nhiên nói.

“Vậy Ngô Đồng đâu?” Mẹ Tần ngạc nhiên hỏi.

“Ngô Đồng còn có công chuyện, con đưa cô ấy về trước.” Tần Qua nói “Còn có, một tháng sau chúng con sẽ đi du lịch trăng mật. Sau khi trở về, chúng con sẽ dọn về nhà mới.”

“Nhưng mẹ con chưa gặp con dâu mà.” Mẹ Tần nghe con trai không có ý dẫn con dâu trở về.

“Nếu không, chúng ta sắp xếp để hai gia đình ăn một bữa cơm.” Tần Hoài đề nghị.

“Tùy mọi người.” Tần Qua nói xong, đi lên lầu đến phòng của Phi Phi.

Người nhà họ Tần đưa mắt nhìn nhau, biểu hiện của Tần Qua là vui vẻ hay là không vui vẻ đây?

Tần Qua gõ cửa phòng con trai, sau đó mới đẩy cửa bước vào, thấy Phi Phi quả nhiên đang ngồi dưới đất chơi trò chơi ghép hình. Vì thế anh đến gần nhìn con trai chơi một lúc, mới đem giấy đăng ký kết hôn để trước mặt Phi Phi, nói “Phi Phi, đây là người sẽ là mẹ của con.”

Phi Phi đưa mắt nhìn một cái rồi lại tập trung chơi trò ghép hình. Tần Qua cầm giấy đăng ký kết hôn lại, nhìn chăm chú vào ảnh của Ngô Đồng tự nói một mình “thật ra hôm nay cô ấy không vui vẻ, mặc dù cô ấy đã cố giả vờ nhưng không giấu nổi con mắt của ba.” Tần Qua nói “Đúng ra là ba không cần phải để ý, dù sao hai nhà chỉ là liên hôn thương mại, kết hôn là việc cô tình tôi nguyện, cô ấy bày vẽ mặt ấy cho ai nhìn.”

“Nhưng ... khi nhìn cô ấy vui vẻ xem nhà mới của chúng ta, vui sướng ngắm hoa, dáng vẻ tươi cười thật là hấp dẫn mê hoặc lòng người.” Tần Qua nhớ lại “Nhưng khi ba hỏi khi nào cô ấy muốn chuyển đến ở, sắc mặt của cô ấy liền thay đổi, trở nên miễn cưỡng làm cho ba có chút khó chịu.”

“Cho nên ba đã hôn cô ấy.” Tần Qua liếc Phi Phi, nói “Con biết hôn có nghĩa là gì không? không giống với cái hôn của người lớn cho trẻ con, đó là cái hôn của một người đàn ông với người phụ nữ của anh ta, một hành động cực kỳ thân mật.”

“Khi đó ... Ba có chút không khống chế được bản thân mình, chỉ cần nghĩ đến việc cô ấy không mong muốn ở chung với ba, ba lại muốn làm một hành động nào đó thân mật với cô ấy hơn một chút, muốn nhắc nhở cô ấy, đã lấy giấy đăng ký kết hôn rồi thì cô ấy đã là người nhà họ Tần, là người của Tần Qua, mặc cho cô ấy có bằng lòng hay không thì cũng đều phải sống chung với ba.”

“Loại cảm giác xa lạ này, trước giờ ba chưa từng có, lý trí nói với ba làm như vậy là không đúng nhưng ba không khống chế nổi. Đồng thời ... ba cũng cảm thấy rất thỏa mãn. Có phải ba lại phát bệnh rồi không? Có phải ba nên tìm bác sĩ Lý để kiểm tra lại không?”

“Ba không khống chế nổi mà muốn làm một vài chuyện với cô ấy nhưng lại sợ làm tổn thương đến cô ấy. Phải làm sao bây giờ?” Tần Qua lẩm bẩm tự hỏi “Khi thấy cô ấy do dự, ba hận không thể ngay tại chỗ mà ...”

Rắc ...

Phi Phi cầm một bức tranh ghép hình hoàn chỉnh vừa xếp xong, chỉ nhìn một chút rồi lại lật qua, vô số mảnh ghép ô vuông nhỏ rơi đầy trên mặt đất.

Tần Qua nhìn thoáng qua, bỗng nhiên cười nhẹ. Hôm nay khi hôn cô ấy, cô ấy hình như có chút phối hợp với mình.

11. Chương 11

Vì đi cùng Tần Qua nên khi Ngô Đồng đến bệnh viện đã khá muộn. Khi vào phòng Tiểu Nguyên thì thấy trong phòng không có ai.

“Chị y tá, em trai của em đi đâu rồi ạ?” Ngô Đồng hỏi nữ y tá đi ngang qua phòng.

“À ...” Nữ y tá nghĩ một lát rồi trả lời “Em trai em đang chơi cùng các bạn dưới vườn hoa.”

“Cám ơn chị.” Ngô Đồng lại đi xuống thang máy, đến vườn hoa của bệnh viện.

Còn cách một đoạn nhưng cô đã nghe thấy tiếng cười trong trẻo của Tiểu Nguyên, Tiểu Nguyên mặc quần áo bệnh nhân đang chơi bóng đá cùng một số bạn nhỏ, nô đùa thật vui vẻ. Ngô Đồng thấy em trai ngày càng hoạt bát, trong lòng phần chần lại có chút phiền muộn. Hôm nay là ngày chị kết hôn nhưng chị phải nói như thế nào với em đây.

“Chị!” Tiểu Nguyên xoay người thì nhìn thấy chị gái đang đi tới, vẫy vẫy tay rồi đưa quả bóng cho bạn, sau đó chạy nhanh về phía Ngô Đồng.

“không được chạy nhanh như vậy.” Ngô Đồng cau mày nói.

Tiểu Nguyên cười nhưng cũng nghe lời bước chậm lại “Bác sĩ nói em còn trẻ nên sẽ khôi phục rất nhanh, không chừng còn được xuất viện sớm hơn so với dự đoán đó chị.”

“Vậy càng phải chú ý, chị cũng hi vọng em được xuất viện sớm.”

“Dạ.” Tiểu Nguyên cầm khăn tay Ngô Đồng đưa, vừa lau mồ hôi vừa nói “Hôm nay chị có việc sao? Chị đến hơi trễ.”

“Ừ.” Ngô Đồng hơi sững người lại, trầm nghĩ phải nói chuyện mình đã kết hôn cho em trai biết như thế nào đây. Nếu cuộc hôn nhân này chỉ là tạm thời, cô có thể giấu Tiểu Nguyên, coi như chưa từng xảy ra. Nhưng cuộc hôn nhân này, Ngô Đồng không có quyền lựa chọn, nên nếu nó là cuộc hôn nhân lâu dài, vậy cô không thể giấu Tiểu Nguyên cả đời.

Nếu nói do tình yêu mà kết hôn, vậy khi Tiểu Nguyên bị bệnh sao không thấy anh rể tương lai đến thăm. Tiểu Nguyên là một đứa trẻ thông minh, chắc chắn sẽ phát hiện bất thường, mà Tần Qua cũng sẽ không phối hợp. Phải làm sao bây giờ đây?

“Chị? Chị?”

“Hà??” Ngô Đồng giật mình hoàn hồn.

“Chị suy nghĩ gì mà ngẩn người ra vậy? Em gọi chị mấy lần cũng không nghe.” Mắt Tiểu Nguyên tràn đầy lo lắng “Có phải gần đây chị mệt mỏi quá không?”

“không phải đâu.” Ngô Đồng nhìn xung quanh, chỉ vào chiếc ghế đá trong vườn hoa nói “Chị em mình qua bên kia ngồi một chút đi.”

Tiểu Nguyên cảm thấy chị mình hôm nay hơi kỳ lạ nhưng lại không biết nên hỏi như thế nào. Hai người ngồi trên ghế dài, Tiểu Nguyên nghiêng đầu hỏi “Chị có chuyện muốn nói cho em biết phải không?”

Ngô Đồng cầm chặt tay Tiểu Nguyên, đầu tiên là cười trấn an rồi quyết định nói ra “Chị vừa mới làm một việc mà không biết phải nói với em như thế nào.”

“Chị, hai chúng ta là chị em ruột thịt, có gì mà không thể nói ra.” Tiểu Nguyên nhăn nhăn lông mày.

“Chị sợ em sẽ truy hỏi nhưng lại không biết giải thích với em như thế nào.”

Từ khi cha mẹ qua đời, hai chị em sống nương tựa lẫn nhau, tình cảm so với chị em bình thường còn thân thiết hơn, cả hai đều trân trọng nhau, chia sẻ hết những buồn vui trong cuộc sống, cho nên Tiểu Nguyên không thể nghĩ ra việc gì mà chị mình muốn cho mình biết nhưng lại sợ mình truy hỏi.

Nhưng trên đời này ai cũng có những bí mật mà không muốn người khác biết, Tiểu Nguyên cảm thấy mình bây giờ đã trưởng thành nên có thể hiểu được chị mình.

“Chị, chị cứ nói đi. Nếu chị không muốn e truy hỏi, em sẽ không truy hỏi.”

“Chị kết hôn rồi.” Như là đợi Tiểu Nguyên nói ra câu này, Ngô Đồng lập tức thốt lên.

“Cái gì???” Tiểu Nguyên đứng phắt dậy, không thể tin nhìn chị mình “Là ai? anh ta làm gì? Em đã gặp anh ta chưa? anh chị quen nhau bao lâu rồi? không đúng, em nhớ chị nói với em là chưa có bạn trai?”

“Em đã nói là em không truy hỏi.” Ngô Đồng nói.

“Thế này mà gọi là truy hỏi sao?” Tiểu Nguyên cảm thấy chị mình thật là vô lý “một tên đàn ông khôn kiếp nào đó lừa chị gái em mà em không thể hỏi một chút hay sao?”

Ngô Đồng không nói lời nào, ánh mắt đen nháy nhìn chăm chú Tiểu Nguyên. thật nhanh Tiểu Nguyên giờ cờ trắng đầu hàng nhưng cảm thấy thật sự lo lắng, phiền muộn gãi gãi cái đầu mới chỉ mọc được một ít tóc “Chỉ ít thì cũng phải cho em gặp anh ấy chứ.”

“Tất nhiên rồi ...” Ngô Đồng dừng một chút rồi bổ sung “Đợi đến kì nghỉ đông của em.”

“Cái gì? Em muốn gặp bây giờ cơ?” Tiểu Nguyên cảm thấy mình tuyệt đối không thể nhân nhượng.

“không được.” Ngô Đồng cự tuyệt.

“Vì sao?” Tiểu Nguyên cảm thấy điên mất, chị gái mình kết hôn với ai mà mình cũng không biết.

“Tình cảm của anh chị vẫn chưa ổn định.”

“không ... ổn định?” Tiểu Nguyên tự động bỏ vào một chuyện tình cầu huyết, hơi bối rối hỏi “Chị, chị không phải là cùng một người xa lạ ... ấy cái kia ...sau đó ... kết hôn theo lệnh bác sĩ hả?”

“không nên tùy tiện bỏ vào.” Ngô Đồng tức giận nói.

“Chị, chị thật không công bằng. Chị đột nhiên nói chị đã kết hôn nhưng lại không cho em gặp anh rể mà không có lý do chính đáng. Chị nói em làm sao mà yên tâm được.” Tiểu Nguyên hét lên.

“Em chỉ cần nhớ rõ ...” Ngô Đồng trấn định, ôn hòa mà kiên định nhìn Tiểu Nguyên “Chị em đã gặp một người tốt. Em cũng hi vọng là chị sống tốt mà, phải không?”

“Em đương nhiên là mong chị sống tốt. Nhưng mà ...”

“Vậy em cho chị thời gian đi. Chờ đến khi em nghỉ đông, chị nhất định sẽ giới thiệu anh ấy cho em biết.”

Tiểu Nguyên từ nhỏ đến lớn đều rất nghe lời Ngô Đồng, từ khi cha mẹ qua đời, cậu muốn lớn thật nhanh để có thể bảo vệ được chị mình. Đối với nguyện vọng của Ngô Đồng, Tiểu Nguyên không bao giờ làm trái lại, cho nên một lần nữa cậu lại bị thái độ kiên quyết của Ngô Đồng thuyết phục.

“Vậy ... Chị nhất định phải sống thật tốt, không cho phép lừa gạt em.” Tất cả những nghi hoặc và lo lắng của Tiểu Nguyên chỉ có thể hóa thành một lời nói như vậy.

“Cám ơn em, Tiểu Nguyên.”

Tiểu Nguyên không kiềm được, khom người ôm Ngô Đồng vào lòng, giọng nói buồn buồn “Chị, em vẫn muốn trưởng thành rồi bảo vệ chị, vậy mà chị lại lập gia đình rồi.”

Ngô Đồng cười nhẹ, vỗ vỗ cái đầu trọc của em trai “Chị không cần em bảo vệ, chị chỉ hi vọng em được mạnh khỏe.”

Khi Ngô Đồng từ bệnh viện về nhà, tâm tình đã trở nên dễ chịu hơn hẳn, khi cô khuyên Tiểu Nguyên, cô cũng đã suy nghĩ rõ ràng rất nhiều chuyện. Mấy tháng trước, Tiểu Nguyên bị bệnh, Ngô Đồng không còn đường nào để đi, chỉ có thể cầu thần khẩn Phật, chỉ cần Tiểu Nguyên hết bệnh thì làm gì cô cũng có thể làm. Cho nên phải kết hôn với Tần Qua, Ngô Đồng chỉ không thoải mái trong lòng nhưng không phải là cam chịu. Nhìn từ một góc độ nào đó để xét, thì chính Tần Qua là người cứu mạng Tiểu Nguyên.

Ngô Đồng cầm tờ giấy đăng ký kết hôn trong giỏ xách ra, nhìn ánh mắt sắc bén của người đàn ông trong tấm ảnh, nhẹ nhàng nói “Chúng ta hãy cùng cố gắng đi.”

Mà lúc này, tại Hoàn Sơn Phỉ Thúy, sau khi ăn tối xong, Tần Qua dựa vào thành ban công ngoài phòng mình, miệng ngậm một miếng thuốc, lưỡi biếng phun từng ngụm từng ngụm khói thuốc tròn vào không gian.

Đinh linh.

âm thanh báo tin nhắn Wechat vang lên phá vỡ màn đêm yên tĩnh, Tần Qua ngậm miếng thuốc, vào phòng, tùy ý cầm điện thoại di động lên xem, sau đó khước mắt vương nét cười.

(Chiều mai có thời gian không? Hai chúng ta đi xem đồ đạc trong nhà đi.)

Tần Qua dùng tay lấy miếng thuốc trong miệng ra, bấm vào số điện thoại nào đó, rồi đến chỗ nào đó dựa vào, lưỡi biếng chờ.

“Alo.” Giọng nói của Ngô Đồng qua điện thoại truyền đến tai Tần Qua, cào vào lòng anh ngứa ngáy khó chịu.

“Nhanh như vậy đã muốn gặp anh rồi?” Mặt Tần Qua khuất sau bóng đêm làm người ta không rõ tâm tình.

“Vì trong nhà chưa có gì hết, mà đồ đạc trong gia đình cần mua sắm rất nhiều, phải đi mấy lần lận đó. Tôi nghĩ chúng ta sắp xếp thời gian mà đi mua thôi.”

“Trong nhà?” Tiếng Tần Qua cười trầm thấp.

“Sao vậy?” Ngô Đồng không hiểu Tần Qua cười cái gì.

“Chiều mai anh sẽ đến đón em.”

“Được.” Ngô Đồng nhắm tít, sáng mai đến bệnh viện, buổi chiều là vừa kịp.

“Em đang ở đâu vậy? Ở nhà hả?” Tần Qua đột nhiên hỏi.

“Vâng.” Giọng nói Ngô Đồng mềm mại, dịu dàng làm cơ bắp toàn thân Tần Qua trở nên căng cứng.

“Nằm ở trên giường?”

Đúng là Ngô Đồng đang nằm trên giường đọc sách, thế là không suy nghĩ nhiều lại ừ một cái.

“Bà xã ...” âm thanh Tần Qua có chút khàn khàn.

“Sao thế?” Ngô Đồng đối với việc Tần Qua gọi mình là bà xã đã miễn dịch.

“anh tưởng tượng dáng vẻ em nằm ở trên giường, nhất định là rất ngon ... mắt.”

Sắc mặt Ngô Đồng khó coi, lập tức cúp điện thoại, người này sao lại thô lỗ như vậy chứ.

Tần Qua không ngạc nhiên chút nào khi điện thoại báo âm tút tút, anh ghé người trên lan can cười thoải mái, sau đó lần đầu tiên có chút mong chờ ngày mai đến.

Sáng hôm sau, người nhà họ Tần ngạc nhiên khi không thấy Tần Qua ra ngoài, hơn nữa còn ngồi ăn sáng cùng họ.

Mẹ Tần kinh ngạc hỏi “Hôm nay con không ra ngoài hả?”

“Có chứ ạ, buổi chiều con mới đi.” Mọi người nhà họ Tần quen ăn sáng theo kiểu phương Tây nhưng Tần Qua thích ăn kiểu truyền thống Trung Quốc. Vậy là khi mọi người cầm nĩa ăn sáng thì bàn tay to của Tần Qua lại cầm bánh bao gặm, tưởng ăn có chút thô lỗ.

Ban đầu, người nhà họ Tần không quen mắt nhưng tập mãi cũng thành quen. Hơn nữa bác sĩ tâm lý đã nói qua, Tần Qua không phải là không biết lễ nghi trên bàn ăn, cũng không phải là không biết ăn uống một cách thanh tao, lịch sự, chỉ là anh muốn ăn uống như thế là để hoài niệm một cái gì đó.

“Buổi chiều con định đi đâu vậy?” Mẹ Tần cảm thấy tâm tình con trai nhà mình rất tốt nên hỏi.

“Con cùng Ngô Đồng đi mua sắm đồ đạc trong nhà.”. nói xong cũng mặc cho mọi người trong nhà kinh ngạc nhìn nhau, nghiêng đầu qua hỏi Phi Phi “Con ăn xong rồi sao? Ba dẫn con ra vườn chơi bóng nha.”

Phi Phi nhảy xuống ghế, đáp án không cần nói cũng biết. Tần Qua khiêng Phi Phi lên vai, bước nhanh ra ngoài sân.

Mẹ Tần chờ con trai ra khỏi phòng ăn, lập tức chờ không nổi quay qua hai cha con nhà họ Tần, không thể tin hỏi “Có phải Tần Qua vừa nói sẽ cùng Ngô Đồng đi mua đồ dùng trong nhà không?”

“Đúng thế thật.” Ba Tần gật đầu.

“Tâm tình của Tần Qua có vẻ rất tốt?”

Kỳ thật, Tần Qua lúc nào cũng cười hì hì, nhưng đến cùng là anh vui hay không vui, người nhà họ Tần cũng không phân biệt được. Cho nên trong lúc nhất thời ba Tần cũng không thể trả lời.

“Hôm nay tâm tình của anh rất tốt đó mẹ.” Tần Hoài tiếp lời “Khi anh thật sự vui vẻ sẽ công Phi Phi trên vai.”

“Mẹ đã nói kết hôn cho Tần Qua là việc tốt mà.” Mẹ Tần biểu lộ ‘mình thật sáng suốt’ “không được, mẹ phải mau mau chọn ngày để hai gia đình gặp mặt, gặp gỡ, dọn dờ con dâu mới được.”

“Tôi đã nói với bà đừng can thiệp vào chuyện tụi nhỏ.” Ba Tần nhịn không được nói.

“Sao mà tôi không quản đây, con trai kết hôn, hôn lễ không tổ chức cũng coi như xong, đã đăng ký kết hôn rồi mà tôi còn chưa được gặp con dâu, con dâu cũng chưa gọi tôi một tiếng mẹ chồng đâu đấy.” Mẹ Tần không cam lòng lâu bầu.

Ba Tần cũng không thể phản bác lời mẹ Tần, vì vậy yên lặng cúi đầu tiếp tục uống cà phê.

Mười hai giờ năm mươi, Ngô Đồng đã đứng chờ dưới lầu. Vì tối hôm qua không ngủ được, sắc mặt không tươi tỉnh nên cô phải đánh phấn để che bớt. Da Ngô Đồng vốn trắng trẻo, để giảm bớt dấu vết việc cô đánh phấn, Ngô Đồng cũng thoa một lớp son màu đỏ tươi sáng. Đôi chân thon dài như ẩn như hiện dưới lớp váy hoa dài. Cảnh sắc tươi đẹp làm ai đi qua cũng phải ngoái nhìn. Đó chính là ấn tượng mà Tần Qua cảm thấy khi nhìn từ trên xe Jeep.

Ngô Đồng nhìn thấy chiếc xe Jeep quen thuộc, bước xuống bậc thang đến bên chiếc xe. Đến gần cô thấy Tần Qua đang nhìn mình chằm chằm, ánh mắt mang một vẻ rất nguy hiểm.

“anh sao vậy?” Ngô Đồng hỏi.

“Lên xe.” Tần Qua nhìn lướt bộ váy Ngô Đồng mặc, rõ ràng là một bộ váy bình thường, không hở, không lộ nhưng mặc trên người Ngô Đồng lại là sự hấp dẫn chết người.

Người này khi này nói chuyện điện thoại còn rất vui vẻ cơ mà, sao vừa gặp lại làm mặt lạnh cho ai xem. Ngô Đồng hơi mím môi, im lặng mở cửa xe ngồi bên ghế lái phụ.

Tần Qua nâng cửa kính xe, Ngô Đồng xoay người cài dây an toàn, quay đầu lại thì phát hiện cả người Tần Qua đều nghiêng hết sang bên mình, dây an toàn cũng không biết mở ra từ lúc nào.

Dây thần kinh của Ngô Đồng vang lên tiếng nhắc nhở, cô muốn lùi người lại thì mới phát hiện tự mình đã cột chặt người vào ghế lái phụ. Tần Qua vòng tay qua cái eo mềm mại của Ngô Đồng, một tay chống lên ghế ngồi. Ngô Đồng cảm giác mình là một miếng thịt trong miệng Tần Qua, bị anh gặm một lần, rồi lại liếm một lần. Tần Qua lùi lại một chút, nhìn cánh môi Ngô Đồng vừa còn sắc son đỏ tươi, giờ đã bị phai nhạt không ít, nháy mắt vừa lòng.

“anh làm cái gì vậy?” Hai má Ngô Đồng đỏ bừng vì nín thở, đôi mắt to tròn ngập nước đang mở to chẳng có chút gì uy hiếp người khác mà lộ ra vẻ mềm mại, đáng yêu.

“anh đâu có làm gì.” Tần Qua ngồi thẳng người, thắt dây an toàn một lần nữa rồi khởi động xe chạy ra khỏi khu chung cư.

Ngô Đồng tự mình giận dữ một lúc nhưng cũng không có cách nào đối phó với Tần Qua. Qua gương chiếu hậu, cô phát hiện son môi đã bị phai, nên lấy trong giỏ xách hộp phấn trang điểm và cây son định trang điểm lại.

“Cây son đỏ của em mùi vị thật ngọt.” Tần Qua bỗng nhiên nói.

Ngô Đồng chớp chớp mắt, không hiểu nhìn Tần Qua, trong đầu lại hiện lên việc Tần Qua đột nhiên hôn mình, sau đó Ngô Đồng cũng hiểu rõ, cô liếc mắt “Nếu anh thích cây son này tôi tặng cho anh, cho anh ăn ngon miệng.”

“anh chỉ thích ăn son trên miệng em.” Tần Qua nhìn Ngô Đồng cười sung sướng.

Ngô Đồng đã cầm cây son để trên môi, lại bởi vì câu nói của Tần Qua làm cô tô son cũng không được mà không tô son cũng không được, cả khuôn mặt trắng như vậy mà đôi môi lại nhạt màu làm thảm mỹ của Ngô Đồng không thể tiếp nhận được. Cuối cùng Ngô Đồng giận dữ nhét cây son vào lại túi xách, lấy ra một bịch khăn ướt, lau hết kem BB trên mặt.

Đến khi Tần Qua lái xe đến trung tâm mua sắm dụng cụ gia đình lớn nhất Đé Đô, Ngô Đồng đã tẩy trang xong. Mặt cô sạch sẽ, hai mắt có vết quầng thâm xanh nhạt làm cả người có chút mệt mỏi, mềm yếu.

“Tối rồi sao.” Ngô Đồng tháo dây an toàn, mở cửa xe bước xuống. Tần Qua tắt máy, cũng xuống xe. anh đi vòng qua đầu xe đến bên Ngô Đồng, duỗi tay ra nhẹ ôm lấy eo cô, vừa ôm cô vào lòng vừa đi.

“anh lại muốn làm cái gì vậy?” Ngô Đồng không hiểu người đàn ông này lại lên cơn gì đây.

“anh ôm eo của vợ anh thì có gì sai sao?”

“Ôm vậy thì làm sao mà đi?”

Tần Qua không trả lời, hất cằm bảo cô nhìn phía trước. Ngô Đồng nhìn phía trước không xa, quả nhiên gặp một người phụ nữ trẻ trang điểm diêm dúa, thân mình ông ẹo giống như treo trên người của bạn trai.

“Người ta làm được là do họ có luyện tập qua, còn tôi không có kỹ năng này.” Ngô Đồng muốn ới.

“thật vô dụng.” Tần Qua vẻ mặt ghét bỏ.

“...” Ngô Đồng không còn gì để nói, cô thở phì phì, đẩy Tần Qua ra đi vượt lên phía trước.

Tần Qua nhướng mày cười nhẹ, bước dài vài bước là đuổi kịp Ngô Đồng, bàn tay to nắm lấy bàn tay nhỏ bé, mềm mại của cô. Ngô Đồng giãy giụa muốn tránh ra nhưng đó là một ‘nhiệm vụ bất khả thi’, cuối cùng cô tùy ý để Tần Qua nắm tay mình, hai người cứ vậy một trước một sau đi vào trung tâm mua sắm. Nhìn hai người giống như một đôi vợ chồng, cô vợ đánh đá đáo để bắt buộc ông xã mình không tình nguyện đi mua sắm.

“anh muốn mua gì trước.” Dạo quanh một vòng, Ngô Đồng cũng không biết mua món gì trước.

“Giường!” Tần Qua nói như một lẽ dĩ nhiên “anh chỉ quan tâm việc mua giường, cái khác tùy em.”

Vì sao lại quan tâm việc mua giường, Ngô Đồng nghe là hiểu ý tứ “đen tối” của anh. cô cảm thấy nhất định là mình ở một chỗ lâu với Tần Qua cũng bị lây nhiễm bệnh tâm thần mất rồi.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ong-xa-phai-duoc-do-danh>